

Allan Börjesson

Assar Andersson

*Detta är ett litterärt verk. En del namn och personer
har funnits och finns fortfarande, men händelserna
är ett resultat av författarens fantasi.*

Kapitel 1

7 april

TIDIGT PÅ MORGONEN den 21 april 1519 ankrade en armada utanför ön San Juan de Ulúa några kilometer från Veracruz. Armadan bestod av elva fartyg med drygt femhundra spanska soldater och sjömän och stod under ledning av conquistadoren Hernán Cortés. Det var ovanligt tyst och sjöfararna förstod att de flesta låg och sov. Men oavsett tidpunkt finns alltid nyfikna ögon. En liten pojke vid namn Lhinos hade sett dem och sprang genast och väckte sin mamma. Bara minuterna efter rapporterade ett sändebud till Moctezuma att vita kortklippta och skäggiga män med krucifix hade setts debarkera på kusten av Mexikanska golfen.

Moctezuma var aztekernas härskare och trodde att Cortés var en reinkarnation av Quetzalcoátl, den skäggprydda tolketiska härskarguden, eftersom de astrologiska tecknen hade talat om att året 1519 var året då denna gud skulle återkomma för att ta tillbaka sitt kungadöme. Moctezuma visste inte vad han skulle göra när han hörde att Cortés och hans män hade landstigit bara några kilometer från Veracruz. Om Cortés nu visade sig vara en gud borde de välkomna honom med alla de gåvor de hade i sin skattkammare. Men om han inte var någon gud borde de i stället förbereda sig på att försvara sig och sitt rike.

EN AV MOCTEZUMAS många titlar var "tlatoani", vilket betydde "den som talar". Tlatoani var den militära ledaren för trippelalliansen och härskare över Tenochtitlán, numera Mexiko City, och dess vasallstater. Hans närmaste rådgivare var en hög ämbetsman som kallades "ormkvinnan", men som trots namnet var en man.

Inom sitt eget folk behandlades Moctezuma med stor respekt och ingen fick möta hans blick. Det gällde även för de högsta dignitärerna hos aztekerna. Dessa överhetspersoner var tvungna att

ta av sig sina sandaler och klä sig flärdlöst när de fick företräde för honom. Allt för att visa sin aktning.

Vid högtidliga stunder framträdde Moctezuma med utsmyckningar av guld. Han hade massvis med ringar, pråliga halsband och vackra läpp- och nässmycken. På fötterna hade han guldsandaler och i håret ett diadem med kulörta fjädrar. Han ledde personligen sina arméer och var moderator i högsta rådet där det förväntades att han skulle tala klokt och oratoriskt.

Moctezuma levde ett liv i lyx. Han hade många hustrur och vid måltiderna bjöds otaliga anrättningar, ibland uppemot flera hundratals fat med läckerheter. Till detta dracks choklad ur guldkalkar.

Vid dessa aftonvarder bjöds det också på andra skådespel än hans egna. Eleganta och vackra kvinnor dansade för honom. Dans som oftast slutade i måttlösheter där Moctezuma var medelpunkten.

TRIPPELALLIANSEN HADE BILDATS några hundra år tidigare. I denna ingick Tenochtitlán, Texcoco och Tlacopan. Staterna hade slutit sig samman för att besegra Maxtla eftersom denna härskare låtit lönnmörda regenterna i Texcoco och Tlacopan. Mord som begåtts eftersom han fruktade aztekernas växande makt.

Tillsammans besegrade trippelalliansen Maxtla och tepanekernas härstyrkor och resultatet blev att aztekerna fick besittningar runt Texcocosjön. Något som medförde att de blev en militär och politisk stormakt.

Aztekerna levde i ett konstant tillstånd av ödestro och fruktan. Deras religiösa ceremonier och blodiga offergåvor var desperata försök att skjuta upp det oundvikliga – världens undergång. De studerade stjärnornas och solens rotationer med trosnitets iver därför att de trodde att själva deras tillvaro berodde på dem. De var utvalda av sol- och krigsguden Huitzilopochtli och deras främsta

uppgift var att få solen att gå upp. Deras fatalistiska tro gjorde att de varje dag var tvungna att förse solen med blod annars skulle den inte gå upp. Detta fick dem att offra hjärtan från människor till Huitzilopochtli.

Aztekerna var vidskepliga och trodde – förutom på sina gudar och att Cortés var den återvändande guden – på onda andar och monster och deras makt. Och Cortés, som var en förfaren man, drog naturligtvis fördel av detta.

Aztekernas välde hade injagat skräck hos grannfolken (indianfolken) och skapat missämja bland dem. Genom att utnyttja dessa misshälligheter lyckades Cortés skaffa sig allierade bland de underkuvade indianstammarna. Moctezuma i sin tur, som var upphovet till osämjan, såg nu en möjlighet att undkomma förtrycket genom att själv alliera sig med Cortés och spanjorerna och skickade därför sändebud till Cortés med gåvor och bad honom att inte komma till Tenochtitlán. Men Cortés brydde sig inte om Moctezumas vädjan utan drog inåt landet med sin armé. När de nådde Tenochtitlán tog de Moctezuma till fånga. Detta fick till en början aztekerna lugna, men en kort tid därefter lemlästade en av Cortés undersåtar flertalet azteker eftersom han trodde att folket var på väg att resa sig medan de i själva verket höll på att fira Huitzilopochtlis fest. Massakern gjorde att aztekerna greps av ursinne. De befriade Moctezuma, och spanjorerna och Cortés omringades i staden.

På natten försökte Cortés och de spanska soldaterna fly med Moctezumas rikedomar men deras flykt upptäcktes och de blev angripna av Moctezuma och aztekerna när de kämpade för att komma över kanalerna.

Tyngda av guld från Moctezumas skattkammare föll de spanska soldaterna i vattnet och drunknade. Likaså gjorde många av aztekerna. Även Moctezuma föll i vattnet och förstod att han skulle gå en säker död till mötes eftersom han inte kunde simma.

BLÖT OCH REJÄLT nedkyld såg han en kvinna och en man i egendomliga kläder stå över honom. Försiktigt lyfte han på huvudet och noterade att han hade en rödbrun pläd svept om sig. Han förstod att han hade klarat sig från att drunkna.

Han tittade sig omkring men kunde inte se Cortés män utan bara denne man och kvinna. När han såg det ovala ventilfönstret begrep han att han befann sig på en båt och att Cortés och dennes män bara varit en dröm.

”Are you Swedish?” sade kvinnan.

Han nickade och i nästa sekund mindes han.

”We pull you up a little while ago”, fortsatte kvinnan och lade sin hand på hans kind. ”How did you get into the water?”

Han skakade på huvudet i en åtbörd att han inte mindes. På deras brytning förstod han att de var tyskar.

”What’s your name, sir?” sade mannen.

Med ansträngning satte han sig upp och filten föll till golvet. Kvinnan böjde sig genast ner för att ta upp den. Han tittade sig omkring. Skott och rufftak var klädda med ytfanér av teak, men högskåpet och luckorna var inte målade i träådringsteknik. Han förstod att det inte var på den trettiofem fot långa träbåten han befann sig. Han kunde inte heller se Knud.

”My name is Börjesson”, fick han fram samtidigt som han kastade en blick mot knivhölstret som hängde på en krok på väggen.

Kapitel 2

KLOCKAN HADE BLIVIT halv tre. Anders, Linus och Mimmi satt i bilen. De var på väg till Trelleborg men Anders hade bestämt sig för att först göra en tur om havet.

Det var tämligen tyst i bilen, med undantag för Linus smågnolande – ett gott tecken att han var på bättringsvägen.

Anders tittade på Mimmi som satt bredvid och ögnade igenom en gammal och medfaren turistbroschyr om Öland. Han förstod att bläddrandet i foldern endast var för att det uppstått en tystnad.

Än hade de inte fullgjort det sociala småpratet som man hade när man inte setts på ett tag eller när man träffat någon ny bekantskap, vilket detta fick betraktas som. Men diskurserna fick komma när tillfälle gavs. Anders var fortfarande i stadiet där han idealiserade henne. Och säkerligen var det ömsesidigt. Omfamningen på Sturup flygplats hade intygat detta. Några resenärer hade kommenterat deras kärleksfulla kram som tycktes vara i en evighet.

”I am so glad that you are here”, sade han.

Mimmi drog på munnen. Det var ett leende som kunde få den mest olycklige att tro på kärleken igen. Och en inte allt för vågad gissning sade Anders att Mimmi också var fullt medveten om sitt vackra leende och sin utstrålning.

Anders lade sin hand på hennes. Han kunde knappt fatta det. Det kändes surrealistiskt att hon var här. Den kvinna som för två och ett halvt år sedan fått hans existentiella plattform att vackla. Han tyckte att hennes ansikte var det vackraste han sett. Hennes motorik, ja allt, så majestätisk. Ändå kände han en stor tomhet. Hans liv hade slagits i spillror. Hans hustru och hans bästa vän

hade omkommit, och det var troligt att det var Börjessons verk. Den tekniska undersökningen hade visat på att båda luftnipplarna på bromsoken fram på Chris bil varit lösa.

Anders kastade en blick i backspegeln och kunde se hur Linus betraktade leksakstraktorn som han fått av Mimmi.

”Den är väl fin?” sade han.

Linus hade inte sagt något om att han saknade mamma. Inte heller hade han berättat något för terapeuten. Ingen visste egentligen vad som hade hänt inne i huset mer än Linus själv. Bengt Serlander hade frågat Linus vem som hjälpt honom upp från hålet i vardagsrumsgolvet. Linus hade sagt att det var en kvinna med ett konstigt öga och berättat att han frågat henne vad hon hette och hur hon kunde veta att han var där. Hon hade sagt att hon hade många namn, men i den gestalt hon för tillfället befann sig i hette hon Linnea. Och hon var där för att hjälpa honom. På samma gång hade hon sagt att hon visste om att han hade krafter nog att själv ta sig upp från hålet i golvet.

”Pappa”, sade Linus. ”Kan vi inte köra till havet?”

Anders tittade på Mimmi.

”Ska vi ta en tur till stranden?”

Mimmi tittade oförstående på honom.

”En touur ti...”

Anders skrattade.

”... the beach.”

Mimmi log och nickade. På nytt kastade Anders en blick i backspegeln. Han såg att Linus sken upp. Han kände att detta skulle göra dem båda gott.

BERTIL NIHLÉN OCH Kjell Modigh hade ogärna velat kalla in Bengt Serlander men båda hade de känt att detta skulle bli dem övermäktigt. Charles Blom och Karin Krantz var skjutna, kallblodigt avrättade, och detta hade skett i Karins hem. Det fanns ingen misstänkt. Inte heller några ögonvittnen.

Det hade varit hustru Elli som svarat när Nihlén ringt och hon hade inte bemött honom med lättsam ton. Hon hade sagt att hon och Bengt hade en överenskommelse – han skulle inte ägna mer tid åt polisarbete även om det bara rörde sig om enstaka timmar per vecka. Bengts hjärtinfarkt hade fått dem att inse att det fanns annat i livet än arbete. Dessutom var han sjukskriven. Resoluta ord som kommit från en märkbart irriterad Elli.

När Bengt tagit luren hade de ändå kunnat skönja en viss förtjusning i deras före detta kollegas numera skrovliga röst. Han var fortfarande lika entusiastisk för jobbet som före infarkten, vilket på inget sätt kommit som en överraskning för dem. Omsorgsfullt hade han frågat hur arbetet fortskred med sökandet efter Allan Börjesson. Men också om de fått upp några spår efter den som kunde tänkas ha berövat Charles och Karin livet. Och om de kunde tillföra fler till kretsen av misstänkta än bara Claudia Bėjarts pojkvän, Tony Silver. Och redan där hade fjällen fallit från Nihléns och Modighs ögon.

I sin andra mening hade Serlander bistått dem. Det hade inte föresvävat dem att Claudias pojkvän hade ett motiv. Charles Blom hade ju tagit Claudia till sjukhuset och berättat för läkaren att hon fallit i trapphuset. Timmarna senare var hon död. En blödning i hjärnan. Men misstankarna mot Charles hade lagts ner. Kanske Tony inte varit lika övertygad om att Charles var oskyldig till hennes död?

BENGT EYVIND SERLANDER var tvivelsutan en fantastisk polis. Kanske en av de sista i sitt slag. Han var något så sällsport som en karaktär som inte brydde sig om pengar. Han uppskattade att leva och arbeta under enkla förhållanden. En man med självaktning som brann för sitt yrkesval och

alltid fick sina snillrika och kreativa planer sjösatta. Och alla små detaljer i en utredning som andra poliser missade, eller tyckte var ointressant, nagelfors. Serlander kunde vid varje tillfälle belägga sina påståenden och hade förmågan att ringa in rätt krets av misstänkta. Bengt Serlander var en fullödlig mix av tevepersonligheterna Kojak och Columbo. Dessutom hade han mött dem båda.

Under ett besök i USA 1979 fick Serlander träffa sina båda favoritskådespelare, Peter Falk, alias Columbo, och Telly Savalas, polisen med det rakade huvudet som jämnt sög på en slickepinne. Detta uppskattade möte hade skett på ett festligt arrangemang som hölls av den amerikanska tevekanalen NBC. Serlander hade blivit tillfrågad av sin gode vän Hans Holmér att göra denne sällskap till evenemanget – ett erbjudande som han varken velat eller kunnat tacka nej till. Med på flyget till USA fanns också Hans Holmérs kollega, Christer van der Kwast. En Kwast som i sin tur blivit spord av Holmér att följa med eftersom Holmér behövde assistans med engelskan. Detta var också första gången som Bengt Serlander hade träffat van der Kwast.

Holmér var ditbjuden av NBC eftersom han skrivit ett manus som en av producenterna för tevekanalen var intresserade av. På bjudningen hade även Shirley MacLaine och hennes vänsälle bror Warren Beatty befunnit sig, den senare en karaktär med stor aptit på kvinnor och med en utstrålning som minst sagt var frapperande.

När det kom till Telly Savalas hade denne förnämlige skådespelare haft grekiskt påbrå och en kandidatexamen i psykologi där han tillgodogjort sig studierna i en rasande fart. Han hade också varit en förträfflig filosof och under andra världskrigets slut blivit belönad med utmärkelsen *Purple Heart*. Savalas hade många talanger och hade varit en kokkonstens mästare och i unga år haft en relation med vår egen sångfågel, Sylvia Vrethammar.

Peter Falk i sin tur var ingalunda någon kvinnotjusare. I alla fall inte av samma magnitud som sina två skådespelande armbröder, Warren Beatty och Telly Savalas. Men Peter hade andra kvaliteter. Han var en virtuos med penseln och spåddes en lysande framtid som konstnär men valde i stället skådespelaryrket, ett beslut han tagit efter att ha haft några småroller i komedier. Men trots

att han inte tyckte att han kom till sin fulla rätt i de två filmerna var han förlorad. Han älskade att stå framför kameran, som ett gift brukade han säga. Och dessa två nästintill obefintliga rolltolkningar skulle visa sig bli upptakten till hans smått sagolika karriär.

PETER MICHAEL FALK förstod tidigt innebörden av att göra saker som han var intresserad av. Endast tre år gammal blev han tvungen att operera bort sitt ena öga på grund av cancer. En händelse som satte djupa spår i honom och som längre fram skulle visa sig göra honom ödmjuk inför livet. I en intervju med nyhetsankaret Mike Wallace från 1969, i samband med de första avsnitten av *Columbo*, berättade Peter hur han vid tre års ålder väcktes ur sina drömmars förtrollning när hans föräldrar berättade för honom att läkarna var tvungna att plocka ut hans ena öga. Först hade han inte begripit vad de menat, men när mamma och pappa börjat gråta förstod han. Det var också i detta ögonblick han insåg att hans liv inte skulle bli som andra barns. Den natten fick han sova i mammas och pappas säng. Veckan efter kablades den känslosamma intervjun med Mike Wallace ut över hela världen.

Det skulle också tidigt visa sig att Peter inte var som de flesta andra barn. Han klassades tidigt som underbarn. Och kanske var det en del i livets balans? Att bli förärad med begåvning krävde sitt pris. Inget i livet var gratis utan det var bara något som livet lät påskina. Peter blev en av dem som tidigt fick betala ett högt pris för de talanger han skulle visa längre fram i livet. Som fyraåring kunde Peter både läsa och skriva och vid sju års ålder komponerade han dityrambiska verser, sorgmodiga som glada.

Bara dagarna innan sin åttaårsdag skrev han dikten *Vingar*, ett skaldestycke som vann många priser och som hans föräldrar blev märkbart tagna av eftersom kvädet handlade om hans förlorade öga. Första strofen lød: ”Du föds i ett oskyldigt barns kropp och det finns inget som kommer så oväntat för ingen har förväntat sig det, allra minst du. Men nu är den hos dig. Du är inte bara en

del i den, du är den – saknaden. Dina vingar är brutna och du vet att du aldrig någonsin kommer att kunna flyga”.

Peter lärde sig att leva med sitt handikapp men de som stod honom allra närmast visste att han inte riktigt kom över sitt förlorade öga. Och kanske var det kärleken till musiken som fick honom att gå vidare.

SOM BARN SLUKADE Peter all slags musik. Ändå var det opera och ballader som fick hans öronsnäckor att vibrera av sinnlighet. Att lyssna på de stora och berömda verken gav hans liv innebörd och mening och blev någon form av rehabilitering för honom. En återanpassning till livet, som vid treårsålder bestulit honom på det mest värdefulla.

När han blev äldre avtog intresset för symfonierna och i stället blev det populärmusiken som fick hans uppmärksamhet. Han älskade den tyska gruppen Masquerade, deras hit *Guardian Angel* från 1983. Låtens första vers ”I feel I`m fallin`apart cos I know I`ve lost my guardian angel”, fick honom alltid att brista ut i gråt. Han brukade säga att han förlorade sin skyddsängel samma dag han föddes.

Bara veckan efter att Peter fick diagnosen Alzheimers berättade han hur sårbara vi människor är. Ändå tar vi till sådana missfirmelser som lögnaktigt skvaller, förtryck och våld. Han brukade säga att mindervärdeskomplexet var vår tids sjukdom. Det var härur all missunnsamhet och gemenhet kom.

Peter var en person som verkade observera det mesta runt sig. En person där det viskades om hade ett sjätte sinne. Under inspelningarna av *Columbo* förutspådde Peter att en vajer skulle gå av när en bil hängde tio meter upp i luften och två stuntmän befann sig under. En förutsägelse som gick i uppfyllelse. Den andra gången han fick rätt var när gästmedverkade Lee Grant skulle bli nedknuffad i en bassäng fylld med havsormar och maneter. Ormar och maneter som var ofarliga. Innan den världsberömda aktrisen hamnade i bassängen hade Peter bett dem att kolla upp ormarna

och maneterna ytterligare en gång eftersom han fått kännningar om att något inte stod rätt till, en anfordran som inte varit allt för uppskattad eftersom det skulle ta flera timmar att undersöka samtliga vattendjur. Men med tanke på Peters tidigare upplevelse med den bristande vajern valde regissören att göra sig omaket att på nytt kontakta de två manetexperterna. Och det skulle visa sig att en Chironex fleckeri, mera känd som Havsgetingen, vilken betraktades som världens giftigaste, slunkit med. Hur den hamnat bland de femhundra andra ormarna och maneterna förblev en gåta. Men Peters sjätte sinne hade räddat livet på Lee Grant.

Som alltid fanns det också brister i manuskripten. Inte minst när det gällde berättelser med intrikata och komplicerade brottsfall som den populära teveserien byggde på. Det fanns mycket att tänka på och författarna missade ibland smådetaljer som för en trogen och skarpsinnig tittare skulle anses vara katastrofal och väcka ett löjes skimmer över serien och kanske också bli förödande för hela Columboproduktionen. Dessa små blamager var något som Peter Falk omedelbart upptäckte när han läste igenom manusen.

Under nästan två år brevväxlade Bengt Serlander med Peter. Han hade även några långa och uttömmande diskussioner över telefonen med Savalas som också blivit en god vän. 1994 dog Telly i sviterna av prostatacancer.

Serlander och Elli hade varit på begravningen. Likaså hade Peter Falk och Sylvia Vrethammar varit. Men också storheter som Clint Eastwood och James Arness, mister Krutrök himself, mer känd som Zeb från teveserien *Macabän*. När Sylvia Vrethammar reciterade Peters dikt *Vingar* på begravningen var det ett ögonblick uppfyllt av andlighet. Det brast för de allra flesta. Detta gällde även karlaktarlarna Clint och James.

När det kom till Holmérs vän, Christer van der Kwast, var Serlander inte lika hänförd. I början av 90-talet arbetade Edward Christer van der Kwast som länsåklagare i Härnösand, ett åliggande som Serlander inte tyckte hade skötts. Han ansåg att van der Kwast var en slarver som merendels

drog slutsatser på lösa boliner. En inhuman och cynisk person med yviga manér och oförblommerade beskyllningar som inte under några förhållanden borde få arbeta med människor.

Bengt Serlander var övertygad om att om det lämnades in en resningsansökan angående flera av morderna som Thomas Quick blivit dömd för att ha begått skulle denna resningsansökan omedelbart beviljas av hovrätten. Bengt ville inte hymla med att han föraktade Kwast och dennes arbetsmetoder. Han var övertygad om att Christer under förundersökningarna undanhållit viktiga dokument som talade för att Quick inte kunde vara skyldig till flera av morderna. Ett förfarande som inte var allt för ovanligt inom rättsväsendet.

MARIA MARQUEZ SATT på flyget. Hon tittade på sitt armbandsur. Om tjugo minuter skulle planet landa på Sturup flygplats.

Felipe och Graciella hade velat följa med ner till Malmö men Maria hade sagt bestämt nej. Hennes mamma Carmen hade då sagt att det inte var rätt att lämna barnen ensamma.

Maria suckade. Hon försökte betvinga olusten, men det var lättare sagt än gjort. Detta ständiga tjat från mamma. Carmen hade alltid beskyllt henne för att vara en dålig mor. Att hon inte utförde modersåligganden till belåtenhet utan många gånger lämnade barnen vind för våg.

Maria grunnade. Kanske fanns det ett uns sanning i hennes mammas ord, men nu var barnen stora. De klarade sig. Faktum denna gång var att hon behövde tid för sig själv. Dessutom var hon irriterad. Hon skulle inte bli något gott sällskap för barnen.

Maria hade varit säker på att Anders var pappa till hennes barn men faderskapstestet hade visat annorlunda. Något hon vägrade tro. Hon undrade nu om Anders hade någon vän på sjukhuset som kunde tänkas ha fifflat med provresultatet. Hon ville att han skulle göra ett nytt test, men på ett annat sjukhus.

Hon skakade på huvudet. Felipe måste bara vara Anders son. Han var på pricken lik honom, som bär, hade hennes mamma sagt. Men om det nya testet också skulle visa att Anders inte var far till hennes barn så fanns det ytterligare två personer som kunde tänkas vara pappa till Felipe och Graciella. Visserligen var hennes barn inte lik någon av dem, men visst hade det varit på sin plats om exempelvis Björn skulle visa sig vara den biologiske pappan.

Hon mindes att Björn på den tiden varit en lat odåga. Men hon visste också att han under det senaste året hade ärvt en massa pengar från sina föräldrar. Dessutom hade han alltid, till skillnad från Anders, varit propert klädd. Till vardags bar han Hugo Bosskostymer och skjortor i klassiskt snitt.

Maria drog på munnen. Hon älskade välklädda män, så om Anders visade sig inte vara far till barnen skulle Björn bli hennes biljett ut ur medellösheten. För Maria var innerligt trött på att inte få pengarna att räcka. Och detta trots omdömesgill hushållning och en och annan bidragande slant från kärlekskranka män.

VÄDRET HADE LÄTTAT och Börjesson hade fått igång motorn på båten så nu var det ombytta roller. Det var han som var färjkarl.

Det fanns tillräckligt med diesel för att han skulle kunna ta sig i hamn utan seglets medverkan. Det var i alla fall vad de hade sagt.

Han tittade på dem där de låg fastbundna och såg vettskrämda ut. När kvinnan gått upp på däck och hennes man vänt blicken bortåt hade Börjesson rest sig upp från kojens och tagit kniven. När hon sedan kommit ner i kajutan hade han släppt hennes mans arm för att i stället greppa hennes.

Eftersom han saknade de kunskaper som behövdes för att kunna segla hade han sagt till tysken att fälla seglet. Men tysken hade vägrat honom så han hade varit tvungen att ta kvinnan i håret och

sätta knivbladet mot hennes strupe. Genast hade hennes man gått upp för att lyda hans order. Och det var väl så det fungerade. Den som hade vapnet hade också herraväldet.

Börjesson tittade sig i spegeln. En spegel som snillrikt var fastmonterad inuti den rödvida frälsarkransen. Han drog handen över det grånande skägget. Hemma hos Knud Madsen i Dragör på Strandgade hade han rakat av det lilla hår som han hade på sidorna och de testar som hängde ner i pannan. Rakat huvud klädde honom bättre. När han tog sig in i Sverige skulle polisen förhoppningsvis få svårare att känna igen honom.

Han kunde inte ta kurs på Småbåtshamnen i Malmö utan var tvungen att finna en mer avlägsen plats. Han hade haft funderingar på att ta sig till Beddinge men visste att bränslet inte skulle räcka. Likväl var det dit han ville. Ett möte med Hademark skulle sätta punkt för allt.

Visserligen var det inte Anders utan Knud som försatt honom i denna brydsamma sits. Knud hade tvingat honom att hoppa i det kalla vattnet. Samtidigt var det inte mer än rätt om det fanns någon solenn rättvisa i det man företog sig i livet. För tjugo år sedan hade han tagit Knuds barnbarn och lyft honom över relingen på Limhamn-Dragör-färjan.

Börjesson mindes tillbaka. Den småfräknige pojken hade stått på däck gråtande med en godisklubba i handen. Han hade frågat honom vad han hette och varför han grät. Det hade inte funnits någon falsk blygsamhet över pojken. Han hade genast upphört med gråten och hövligt sträckt fram sin hand och presenterat sig. Jens hade sagt att han blivit av med sin mamma och att han letat överallt efter henne.

Trots att det gått över tjugo år mindes Börjesson vartenda ord. Han hade sagt till pojken att mamman ramlat i vattnet men att det inte var så värst djupt så säkert låg hon där nere och väntade på att han skulle rädda henne. Pojken hade tittat storögt på honom så Börjesson hade förstått att grabben inte var simkunnig. Börjesson hade sagt till honom att det inte var så värst svårt att simma bara han såg upp för fiskmåsarna eftersom de säkerligen var ute efter hans slickepinne. Att grabben

inte var allt för bekväm i sina fräknar förstod Börjesson också och därför sagt att det salta vattnet blekte bort plättarna i ansiktet. Med högburet huvud hade pojken räckt honom klubban. Han var nu mer än villig att bli lyft över bord. Börjesson hade stoppat klubban i munnen, för att därefter greppa pojkens midja. När han lyfte pojken över relingsräcket kunde han skönja en stolt min från honom. Han skulle nu rädda sin mamma. Men också bli av med de vederstyggliga fläckarna i ansiktet som han fått när hans mamma sprungit efter drickabilen med honom i famn. Det var i alla fall vad Börjesson hade sagt till grabben den disiga novemberkvällen för tjugo år sedan innan han släppte ner honom i det kalla vattnet med ett så gott som ljudlöst plurr.

Börjesson blev allvarlig. Det var här som hans vurm för sötsaker tagit en början. Allt på grund av en grön Alingsåsklubba.

Sedan han blivit vuxen hade han aldrig ätit godis. Han bannade denne Jens som han tyckte bidragit till hans sockerberoende. Ett beroende som kostat honom flera tandläkarbesök. Bland annat en besvärlig rotfyllning som oduglingen till odontolog misslyckats med.

Kapitel 3

KLOCKAN HADE BLIVIT tre. Nadia Antonescu satt på McDonald's i Trelleborg och smuttade på en kaffe. Förstrött tittade hon på den orakade mannen som satt några bord längre bort med sin laptop. Hon hade sett honom förut. En misslyckad författare som med jämna mellanrum vek ut sig i *Trelleborgs Allebanda* där han vädrade sina åsikter om de olika partiernas politiska ismer.

Nadia försjönk i tankar. Som alltid var dessa om Dimitrij. Hon undrade var han höll hus? Och vad det var som fick en människa att bevara sitt hat år efter år. Troligtvis hade det haft sin start i barndomen. Hon visste att Dimitrijs och Georghes pappa varit en känslokall förälder och att sönerna tagit skada, även om Georghe alltid försökt ge sken av att han klarat sig. Ofta hade han framhållit att han var ett maskrosbarn och ingalunda i behov av några kuratoriska behandlingar. Om han trots allt på något vis behövde läkas besörjde han det själv, och det gjorde han genom att studera språk. Han menade att fördjupa sig inom språket var läkande för själen och löste upp knutarna inom honom.

Under sin levnad hade Georghe varit ett språkgeni och en förträfflig tolk. Allt hade handlat om arbete. Han hade inga barn och hade aldrig varit gift utan under all ledig tid hade han studerat språk. Det räckte, brukade han säga, han var lycklig som han var och längtade inte efter barn.

När det kom till Dimitrij var det annorlunda. Han hade alltid velat ha barn. När tiden var mogen, brukade han säga, vilken den blivit när han och Nadia träffades. Och det skulle tämligen tidigt också visa sig att det var en son som önskades. Förväntansfulla Dimitrij hade inte varit förberedd på att det kunde bli en flicka utan hans biologiska förstånd hade upphört i samma ögonblick som hon berättade för honom att hon väntade barn.

Nadia visste. Om allt gick Dimitrijs väg var han till mångt och mycket en kärleksfull person. Men det fanns en hel del saker i livet som man inte kunde styra över. Och när dessa tilldragelser uppstod

fyllde ilskan honom oförtövat. Hon mindes tillbaka. De hade varit gifta i en månad och Dimitrij ville att de skulle högtidlighålla det. Han hade ringt Bukarests flottaste hotell, JW Marriott Bucharest Grand Hotell, och frågat om sviten var ledig. Den serviceinriktade och elokvente portieren hade genast sagt att han skulle skriva in deras reservation i liggaren. När de timmarna senare anlände till hotellet visade det sig att sviten var bokad av någon annan. Framför sig kunde Nadia se Dimitrij när han ursinnig hoppade över disken, tog receptionistens penna och körde den genom handryggen på honom.

Dimitrij hade varit som en tickande bomb. Och kanske var det hans pondus och temperament som fått henne intresserad. En man som krävde respekt, tillförlitlighet och förståelse från människor i sin omgivning.

Nadia mindes det som om det vore i går. Det hade varit hemma hos en burgen herre vid namn Florin. Ingen hon kände utan hon hade kommit i sällskap med sin väninna och dennas arbetskamrat och en herre som jobbkompisen benämnde sin skyldeman. Nadia log vid återblickarna. Hon hade haft sin violetteröda klänning på sig, en kreation som framhävde hennes kurviga kropp. Dimitrij hade varit charmfull och chevaleresk och berättat att han längtade efter att träffa en begåvad och kultiverad kvinna som kunde hjälpa honom med hans verksamheter. Och han trodde sig nu ha funnit henne.

Allt hade gått så fort. Den 7 april 1979 stod de där i S:t Josef-katedralen i Bukarest. De var nu man och hustru. Och till en början hade allt varit bekymmerslöst. De hade pengar i överflöd, residerade i ett stort vräkigt hus i de mondäna kvarteren i Bukarest och rörde sig i Rumäniens förnämaste kretsar där självaste Nicolae Ceausescu kunde dyka upp. Hon hade själv vid två tillfällen träffat denne man. En fascinerande, artig och mycket respektingivande herre. Och det var nu, för första gången i sitt liv, hon kände att världen låg för hennes fötter.

Nadia kände tårarna när hon tänkte tillbaka på hur naiv och oförvägen hon varit. Hon visste ju. Det finns inga lustgårdar. Lycka är sprungen ur desperata människors drömmar. Om det mot

förmodan finns paradiset är tiden i dem alltid kortvariga. Och ett äktenskap är aldrig starkare än sin svagaste länk.

Allt hade startat när deras dotter kom till världen. Dimitrij hade blivit som förbytt och konflikterna avlöste nu varandra. Hur Nadia än bar sig åt kunde hon inte få sin antidemokratiske make att hitta tillbaka till sitt forna jag. Med lock och pock försökte hon göra honom till viljes. Allt från att belysa att de var en kärnfamilj, till fullkomlig markttjänst i hemmet, raffiga underkläder och djärva urringningar. Men förgäves. Hon hade reducerats till paria.

Nadia var nu utom sig av förtvivlan. Och det skulle inte ta allt för lång tid innan allt trappades upp. Dimitrij började anklaga henne för att ha en älskare och i stället för ömma omfamningar var det sparkar och slag. Nadia behövde nu någon att prata med men vågade inte gå till någon av deras gemensamma vänner. Efter sju månader av misshandel bestämde hon sig för att försöka få kontakt med självaste Ceausescu.

Dimitrij var en man med många strängar på sin lyra men i huvudsak var det affärerna som fick hans uppmärksamhet. Ständigt besökte han sina restauranger i Bukarest, Ploiesti, Braila och Galati och såg till så att de sköttes otadligt. Något som betydde att han titt som oftast var på resande fot. Han gick regelbundet i kyrkan. Han var också en flitig kampsportsutövare. Dessutom stod han krokimodell. Han menade att det var något han behövde, nakenheten var som att tvaga sig rituellt – att för en stund bli fri från alla tankar och grubblerier kring dagliga förpliktelser, en pendang till tarmsköljning och meditation. Men Dimitrij var också mån om vänner och bekanta. Ständigt besökte han dem. Dessutom var han dem alltid behjälplig.

Men Dimitrij fordrade också. Hade man lovat honom något skulle det hållas. Nadia om någon visste. En bekant till dem hade under mystiska former försvunnit. Månaderna innan hade han lånat en hel del pengar av Dimitrij för att kunna bli delägare i en bowlinghall. Pengar som han bedyrat att Dimitrij skulle få tillbaka månaden därefter. Men inga leu och bani hade synts till. Nadia var övertygad om att om man draggat i dammarna i Bukarest hade de hittat debitorn där.

En morgon när Dimitrij hade åkt iväg sökte Nadia upp Ceausescu och han hade genast känt igen henne. Han sade att han var besviken på Dimitrij men lovade samtidigt att inte skada honom. Men om misshandeln upprepades skulle Dimitrij få ett kännbart straff och aldrig mer få träffa sin dotter. Till en början verkade Ceausescus ord ha haft inverkan på Dimitrij men efter bara några månader var det likadant igen, men nu vågade Nadia inte gå till diktatorn eftersom hon fruktade för sin makes liv. Även om hon var desperat och insåg att Dimitrij förr eller senare skulle slå ihjäl henne så önskade hon inte livet av sin man.

Nadia fann en femton år äldre herre som hon kunde anförtro sig åt. Denne man, vid namn Viktor, träffade hon när hon var ute och köpte solglasögon, glasögon för att skylla sitt malträterade anlete. En gång i veckan gick hon till Viktor för att få ur sig de sorger hon bar på, och hon passade på när Dimitrij var iväg.

Av naturens gång hade Nadia blivit djärvare. Hon visade sig nu ute med Viktor. Men de hade bara en vänskapsrelation. Viktor var något så sällsamt som en sann och mindre hycklande homosexuell i en nation där sexuell avvikelse ansågs sjukligt. Hon och Viktor hade suttit på ett kafé i andra änden av staden när Dimitrij fått syn på dem. Han hade blivit rasande och rusat dit och lyft upp sin dotter från barnvagnen och försvunnit till Nadias hjärtskärande skrik. Nadia hade omedelbart lämnat kafeterian och slängt sig i en taxi. När hon kom hem fanns ingen där mer än tjänsteflickan och denna hade inte sett till Dimitrij.

Klockan halv två på natten ringde Dimitrij och Nadia fick order att ta en taxi ner till deras nyinköpta pizzeria. När taxin stannade utanför restaurangen såg hon att det var mörkt därinne. Minuten efter öppnade Dimitrij entrédörren, och när hon mötte hans förtvivalde blick sprang hon genast in på pizzerian och ut i restaurangköket. Men det enda hon fann var sin dotters Dior-mössa på golvet. Nadia sprang ut från restaurangköket och in i matsalen och där satt Dimitrij på en stol med huvudet gömt i sina händer.

Vad som fick henne att öppna pizzaugnen visste hon inte. Det enda hon mindes var att hon föll ihop på det hårda stengolvet. I den ljumma ugnen låg hennes älskade dotter bränd till en kolbit. Hennes liv hade nu blivit som en remake av en Scorsese-film där tortyr och vansinnesmord ingick.

Nadia försökte tränga bort det ofattliga där hon satt med sitt kaffe. Hon tittade sig omkring. Mannen höll på att packa ihop sin laptop. Det var också dags för henne att lämna McDonald's.

Hon ryckte till när hon kände en hand på sin axel.

ELLI SERLANDER STÄLLDE tillbaka den brunbetsade och nötta taburetten med spetsformade ben i hallen. En pall som hon ärvt av sin mor och som Bengt flera gånger bedyrat att han skulle slipa ner och lackera. Ett bestyr, som med tanke på hans hälsotillstånd, inte var allt för krävande. Men hon förstod att det inte skulle bli gjort detta år heller. Tidens tand skulle erodera taburetten ytterligare och hennes make skulle stängas med ännu ett brottsfall. Hon tyckte att Bertil Nihlén och Kjell Modig varit bra fräcka som ringt och berättat om tråkigheterna. Båda visste de ju att polisarbetet var ett avslutat kapitel för Bengt och att hans skrivbord numera var tömt och städat. De var också fullt insatta i att Bengt var av en karaktär som inte kunde säga nej till arbete.

Bengt var den mest hedervärde man hon någonsin träffat. Hon älskade honom innerligt. De hade gått igenom så mycket tillsammans. Inte minst förra månadens hjärtinfarkt. Hon tyckte nu att det fick vara nog. Om han inte tog mer allvarligt på vad de kommit överens om skulle hon flytta hem till sin tvillingsyster som nyligen skiljt sig.

”Jag är besviken på dig”, sade hon och tittade på honom.

Han svarade inte. Huvudet hans var underdånigt nedböjt.

”Detta är ett vågspel. Jag hoppas att du förstår det.”

En sekundlång tystnad.

”Bengt, hör du vad jag säger?”

Han satt fortfarande tyst.

”Jag ids inte tänka på vad som händer om du får ytterligare en hjärtinfarkt.”

Bengt lyfte på blicken.

”Jag ska bara bispringa dem lite.”

”Bispringa...”, anslog Elli och hennes tonfall lät uppgivet. ”Det är jag, din hustru du talar med. När du ska hjälpa någon så blir det alltid ett heltidsarbete. Ann-Britt Grünewald har fullkomligt rätt i vad hon sagt många gånger. Du har alltid haft en enveten och sedlighetsivrande arbetsmoral.”

Bengt svarade inte. Elli var irriterad och bestämde sig för att gå ut i köket innan fördämningarna brast.

DET VAR DAGS för landning på Sturup så Maria vek ihop tidningen och fäste säkerhetsbältet. Hon drog en lättnandes suck. Det kändes bra att komma till Malmö igen. En plats som ingöt hopp. Men också en plats där Anders och hon hade inlett sitt förhållande. Hon tänkte tillbaka på Anders och deras möte i Åre. Hon hade haft sin apelsinfärgade skidoverall på sig. Hon mindes att han inte hade kunnat slita blicken ifrån henne. Han hade blivit som förtrollad av hennes bedårande yttre och förträffliga klädval. Det hade varit hans egna ord.

Maria log vid återblickarna och kunde framför sig se honom där han stod trånsjukt med tappad haka. Men det var fler än Anders som blivit betagna av hennes yttre. När hon lämnade Åre hade hon haft handväskan full med visitkort. Hon förundrades över hur lättlurade män var. Ett leende mot dem och de trodde att de var Guds gåva till kvinnan.

Hon hade haft många affärer med såväl gifta som ogifta män och samtliga av dem hade varit lika naiva. Hennes väninna hade sagt att det i stället var hon som var offret eftersom männen fick vad

de ville – ett nyp med henne. Maria log igen. Hon hade inte berättat för väninnan att männen fått betala allt för henne. Dessutom hade hon haft ett förhållande med väninnans man där denne godtrogne familjefar lagt ut tusentals kronor på henne under de två månaderna de hade träffats. Bland annat hade han tagit sin sons sparpengar och köpt henne ett elegant halsband med tillhörande örhängen. Det dråpliga var att väninnan sedan hade lånat halssmycket av henne, ovetande om vem som köpt det, när hon och maken skulle gå ut och fira bröllopsdag.

Maria tittade på bilden av den man som eftersöktes över hela världen. Det var denne man som hennes mamma haft ett förhållande med. Det var också denna anstötliga tilldragelse som gjort att hon, Jasmin och mamma och pappa varit tvungna att lämna Malmö och flytta till Stockholm. Hon hade gjort flera allvarliga försök att anpassa sig till huvudstaden och varit förberedd på alla möjliga eventualiteter som kunde tänkas uppstå. Ändå skulle det visa sig att lyckan inte stod den förberedda bi.

Hon hade bott på Östermalm, Södermalm och i Vasastan. Dessutom hade hon provat på en massa olika arbeten men inget hade känts rätt. Till slut förstod hon att det inte var boendet eller de olika anställningarna som var boven i dramat utan det var staden hon inte trivdes i. Och det skulle bli värre. Kanske berodde det på hennes ålder? Ju äldre man blir desto fridfullare vill man ha det omkring sig. Och hon befann sig mitt i sorlet.

Maria ville inte på något vis ge en nidsbild av Stockholm men under de senaste månaderna hade hon känt olust inför huvudstaden. Alla pratade om hur tjugig staden var. Att de olika årstiderna skulle upplevas i Stockholm. Förmodligen hade många av stockholmarna inte besökt Malmö. Det var där våren skulle upplevas i sin vackra skrud.

Men det var inte bara staden hon tröttnat på utan hon kände också en matthet inför stockholmarnas beteende och nasala uttal. Hon var fullt medveten om att det var infantilt att irritera sig på någons dialekt, men hon kunde inte rå för det. Hon tyckte att det lät som om stockholmarna hade en klädnyppa fäst i näsan när de pratade. Dessutom var de ytliga och yverborna, men också

osympatiska och förmätna. Hon om någon visste eftersom hon haft ett flertal förhållanden med inbitna nollåttor. Inte minst med huvudstadens hjälte och portalfigur: Självaste Persbrandt. En arrogant och lättsinnig stockholmare i avsaknad av samvete som trodde att han var någon adonis. Till hans gagn hörde skådespelartalangerna.

Maria bannade ännu en gång sin mamma för att hon fallit för denne vedervärdige karl eftersom det fått följderna av att de varit tvungna att lämna Malmö. Hon hade ju bestämt sig för att slå sig till ro med Anders. Han var lagom godtrogen. I alla fall hade han varit så för drygt femton år sedan. Men hon skulle nog få honom på kroken igen. Hans hustru var död. Något som betydde att han befann sig i ett skede i livet där han var som mest sårbar. Och hur skulle han kunna motstå henne?

Maria log. Fick hon bara honom att följa med ut en kväll skulle hon minsann visa honom. Med snäv kjol och ett utseende som Alicia Keys visste hon att hon kunde få merparten av män som befann sig på denna planet på hullingen. Dessutom var hon huvudet längre än Alicia.

Hon tog upp Anders visitkort ur väskan. Hon undrade vad han skulle säga om hon berättade för honom hur mycket hon och hans rolösa hustru hade haft gemensamt. De var nämligen något så förnämt som buksvägerskor.

Sexet hade skett på en offentlig toalett för snart fyra år sedan när hon varit och besökt sin syster i Malmö. Inne på toaletten hade deras blickar mötts och det hade slagit gnistor. Kvinnan hade berättat för henne att hon var gift och hade en son som skulle fylla ett år. Hon hade varit rejält berusad och öppenjärtigt berättat om sin relation och om sitt mellanhavande med sin make. Men också att hon trodde att hon var bisexuell – eller var det rentav bara en saknad från en tid när hon och hennes väninnor stod i en ringlande kö utanför nattklubben Etage. En saknad som övergått i en innerlig längtan efter speciellt en. Vem hade hon inte sagt. Sekunden efter hade Maria knuffat in henne i toalettbåset.

Maria drog på munnen när hon tänkte tillbaka. I det trånga båset hade hennes kjol kasat upp, och när denna smäktande hustru sett att hon var i avsaknad av underbyxor, något hon alltid var när hon gick ut för att ragga, hade kättjan sjudit.

Maria log igen. När hon hade satt upp det ena benet på klosetten och denna osaliga hustru fick syn på de två dinglande ringarna i hennes underliv hade det troligtvis blivit för mycket för denna sorgsna kvinna. Maria mindes tiden efter. I två dagar hade hon varit så öm i blygdläpparna att hon knappt kunnat sitta. Efteråt hade de sjunkit ihop på klosetten och inget hade sagts. Innan de lämnade toaletten hade de utbytt telefonnummer. Men denna utsvultna hustru hade inte hört av sig och det föresvävande inte heller Maria att hon skulle ringa upp, trots att denna Monica hade lyckats med konststycket att få henne att komma på nolltid därinne i båset. Att ringa upp någon älskare eller älskarinna skulle helt enkelt strida mot hennes principer.

Kapitel 4

8 april

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo över fem. Det var tisdag kväll och Ivan satt på Serbiska Föreningen på Vitemöllegatan i Malmö. Framför sig på bordet hade han *Sydsvenska Dagbladet* och ett glas slivovitz. Han var både stressad och nervös. Han visste att om polisen fick tag på mannen var allt över.

Ivan lyfte glaset och tog några rejäla klunkar. Han tittade på bilden av mördaren. En man som söktes över hela världen. Han vek ihop tidningen och försökte tränga bort det. Han ville inte försonas med tanken. Vad som kunde hända om polisen grep mördaren.

Han svepte med blicken. I lokalen fanns en handfull personer. Ingen han kände. Eller ville lära känna. Han var inte heller av den sociala typen. Han motsatte sig alla nya bekantskaper. De flesta var ändå förljugna. Han tittade på kvinnan som satt ensam. Henne hade han sett förut. Hon var kroatiska. Visserligen var han inte vidare förtjust i kroater och tyckte definitivt inte att de skulle uppehålla sig på Serbiska Föreningen. Men hon verkade vara okej. Han visste inte varför han tyckte så. Kanske var det för att han kände till att också hon fått känna på nederlagets skam.

År 1989 endast tjugo år gammal stod Emilija Kokic som vinnare av Eurovision Song Contest med låten *Rock Me*. Som alla andra vinnare spåddes hon en lysande framtid men allt gick i stöpet. Nu bodde hon i Malmö och var en av många arbetslösa. Ivan hade till och med sett henne plocka burkar. Det var så svenskarna tog hand om sina medmänniskor. De benämnde det humanitet.

Ivan skakade på huvudet. Han hatade Reinfeldt och dennes likar. Blårockar som bara värnade om sin egna. Ingen förståelse alls för att en stor del av befolkningen inte var födda med silversked i mun och kanske haft en tuff uppväxt med trasiga hemförhållanden.

Ivan sneglade på gitarrfodralet som han ställt bredvid stolen där han satt. I fodralet förvarade han AK 4:an.

Han fattade glaset och försjönk på nytt i grubblerier. Hur skulle han få tag på denne man? Den man som han var övertygad om att polisen snart skulle finna. Något som betydde att mannen skulle ange honom.

Ivan reste sig upp. Kallblodigt hade han skjutit ihjäl en polis, och detta hade skett vid rånet i Högdalen i Stockholm 1992. Och mordvapnet, AK 4:an, hade denne eftersökte man vid namn Allan Börjesson levererat till honom för snart arton år sedan i en butik vid Möllan. En plats i Malmö där kringliggande butiker representerade en mosaik av kulturer. Men också en plats där brott var lika vanliga som skrattparoxysmer under en Jim Carrey-film. Samtidigt var det här Ivan ville bo. Malmö var Sveriges medelpunkt för att göra affärer i.

MARY SARASIN SATT på Café Mocka vid Triangeln. Framför sig hade hon en cappuccino och en *Kvällsposten*. På nytt läste hon om mordet där banemannen efter att ha skjutit kvinnan tagit sitt eget liv. Hon visste inte varför hon tänkte på Charles Blom. Ändå var det något som fick henne att tro att mannen kanske varit Charles. Hon hade inte hört av honom på över en månad och förstod att något hänt. Hon ville inte säga att hon direkt kände honom men hon kunde känna att hans uppriktighet var genuin. Om Charles inte tyckte om henne skulle han ha sagt det. Och om han inte ville träffa henne mer skulle han också ha informerat henne om detta. Likaväl som han skulle ha berättat för henne om han tyckt att hon gjort något huvudlöst.

Hon tog upp sin mobil och slog hans hemnummer. Han hade sitt kontor i Trelleborg så det var en bit att köra för honom. Men klockan hade blivit tjugo över fem så han borde ha kommit hem från arbetet vid det här laget.

Charles Blom var en godhjärtad och stilig men tillbakadragen man. En man som verkade ha mycket på sitt samvete. Vad visste hon inte. Men hon visste så mycket att hon var tvungen att gå systematiskt tillväga för att vinna hans förtroende. Charles var en herre som stundtals talade om

saker och ting i halvkvädna ordalag. Och hans tvetydiga svar satte griller i huvudet på henne. Hon visste egentligen inte så mycket om honom. Vad ville han egentligen med henne? Han hade aldrig gjort något närmande. Samtidigt var hon fullt medveten om att vi alla hade våra demoner. Demoner som stundom poppade upp och som vi då var tvungna att brottas med. Kanske Charles var inne i en tung period och hade fullt sjå med att skaka av sig djinnerna?

När telefonsvararen gick igång tryckte hon av. Hon bestämde sig för att cykla hem till honom efter att hon druckit upp sin cappuccino. Och hon skulle trampa på fort. Hon hade själv en hel del obehagliga djinner efter sig. Hon log åt sina tankar och drog åt sig skålen med överblivet påskgodis som kaféet ställt fram.

I FÖRRA VECKAN hade Ingvar kommit tillbaka från Filippinerna. Han hade inte sålt restaurangen, och hade heller inga planer på att göra det, trots det som hänt ute i restaurangköket. Deras före detta granne, Allan Börjesson, hade skurit halsen av hans hustru och med berätt mod slagit ihjäl blott tjugoföråriga Gloria, Annabelles systems barnbarn. Två mord av de drygt 19 000 som årligen skedde på Filippinerna. Ändå var detta mord som betraktades som makabra av den luttrade lokalbefolkningen.

Ingvar bodde hos sin syster, Åsa, i Malmö. Hon och hennes make, Gert-Inge, hade ett litet hus på Kulladal. Ironiskt nog låg det på Allansgatan. Ingvar drog på munnen. Nästan som om någon där uppe ville spela honom ytterligare spratt. Bara tankarna på att han vistades på denna adress väckte anstöt hos honom.

Ingvar hade bestämt sig för att ta kontakt med Anders för att höra med honom om han hade någon aning om var Allan Börjesson kunde tänkas hålla till. Han var övertygad om att Börjesson lämnat Filippinerna. Fängelserna där var inhumana. Och även om Börjesson var av samma virke, brutal och utan förbarmande, så undvek han naturligtvis i den mån det gick att bli gripen och dömd

på Filippinerna. Börjesson var med all sannolikhet tillbaka i Sverige. Frågan var bara vart han tagit vägen?

Ingvar visste att Börjesson hade en släkting i Stockholm och en sommarstuga nära Höör. Stugan låg i Bokeslund och var ett arv från modern. Att Börjesson skulle åka till sin stuga var kanske mindre tänkbart. Att han däremot skulle ha kunnat ta sig upp till Stockholm var fullt möjligt. Ingvar visste att det fanns en skrälldus politiker i Stockholmstrakten som Börjesson hyste agg mot. Något Börjesson ofta skildrat livfullt när de bodde grannar. Och eftersom påföljden för de mord som Börjesson på sannolika skäl var misstänkt för gav livstidsfängelse så visste Ingvar att Börjesson resonerade i banor att det då var lika bra att dra med sig så många som möjligt i fördärvet eftersom han själv ändå skulle få avsluta sina dagar i fängelset.

Ingvar vill inte säga att han kände Allan men han visste en hel del om honom. Trots allt hade de bott grannar i nästan tjugo års tid. Om Allan Börjesson bestämt sig för något slutförde han det alltid. Ett karaktärsdrag som Ingvar i normala fall högaktade men i fallet här inte uppskattade lika mycket.

WESTERMAN OCH JONNA fungerade förträffligt ihop. Det var i alla fall vad Klaes förfäktade som part i målet.

Jonna var en fantastisk kvinna på alla sätt och vis. Att säga att hon förtrollade hela hans väsen var ingalunda någon överdrift. Han älskade henne och hoppades innerligt att kärleken var ömsesidig. Ibland undrade han dock om hon var nöjd med sitt sexuella val.

Åtskilliga gånger hade de pratat om Monica, Anders förolyckade hustru, och det hade nu kommit fram att Jonna och Monica under gymnasietiden haft en förälskelse. Något Westerman fått stränga order om att inte tala om för Anders om han träffade honom. Jonna hade själv berättat att hon var bisexuell, men att hon ville leva med en karl. Något Westerman i fallet här var glad över. Samtidigt

visste han vilka urkrafter hon kämpade mot om hon nu var minsta lilla osäker på sin sexuella läggning.

Westerman tittade på Jonna där hon stod i full färd med maten. Säkerligen var det enligt tallriksmodellen. Hon tog verkligen hand om honom. Han mådde betydligt bättre och var övertygad om att konvalescensen skulle ha tagit avsevärt längre tid om Jonna inte funnits vid hans sida. Skadorna på tjocktarmen och den ständiga värken, men också hans bortopererade mjälte, var ett minne blott. Värre var det med det själsliga. Att komma över traumat visste han skulle ta tid.

Flera gånger hade han vaknat upp mitt i natten kallsvettig efter att i drömmen ha sett gärningsmannen och genomlevt händelsen igen. Ändå hade Rafi till en början inte varit allt för hotfull mot honom.

Westerman skakade på huvudet vid återblickarna. I stället var det först när han tagit den stora skiftnyckeln och svingat den mot Rafi som saker och ting tagit en vändning. Rafi hade tagit ett steg tillbaka, fört ner handen i fickan samtidigt som han uppmanat honom att lägga ifrån sig skiftnyckeln. Men det hade han inte gjort. När Westerman svingat ännu en gång med skiftnyckeln och den var en hårsman ifrån att träffa Rafi i pannan, det var då pistolen kommit upp. Därefter hade skottet gått av och smärtan i buken hade varit omedelbar och allt hade blivit svart.

Men sedan hände något.

Westerman hade frågat Jonna som berättat att det var Anas väninna, Mimmi, som funnit honom på golvet. Men kvinnan han sett hade varit ljushyad, och både Ana och Mimmi var från Angola. Han mindes att kvinnan hade varit mörkhårig och att hon skelat med ena ögat. Och om han inte misstänkte sig hade hon sagt att allt som händer är en prövning för att se om man är rustad för att gå vidare på livets väg. De orden hade fått honom att fundera. Han var förmögen och hade aldrig varit sjuk. Allt hade också handlat om honom och hans intressen som in absurdam skulle tillgodoses. Det hade varken funnits tid eller insikt att begrunda men nu hade den första rejäla

motgången kommit. Och det var bara Gud som ägde visshet huruvida man var stark nog att klara den. De sista orden den mörka skelögda kvinnan sagt, att det var Gud som ägde visdomen, hade fått honom att tänka. Han hade sagt till Jonna att han var tvungen att träffa Mimmi för att höra med henne om det verkligen bara varit hon och Rafi som befunnit sig i garaget med honom den ödesdigra söndagen i februari.

Westerman tvingade bort de mindre upplyftande tankarna om vad som hänt i garaget och i stället vilade han ögonen på Jonna där hon stod i sitt apelsinfärgade förkläde.

”Vad blir det för gott i dag?”

Jonna vände sig om.

”Jag har försökt mig på kåldolmar.”

Westerman log.

”Oj. Det var djärvt.”

Jonna drog på munnen. Westerman kunde se att hon funderade på något.

RITA OCH DANIEL var fortfarande tagna av Maries död. De hade inte hört något ifrån Mattias men Daniel trodde sig ha sett honom för två dagar sedan. Mattias hade varit på väg in i en bil och vänt sig hastigt om när någon hojtat ”Linnea”, nästan som om det vore honom de ropat på.

Rita tittade på Daniel.

”Jag kan inte fatta det.”

Daniel satte tekoppen på bordet.

”Tack”, sade Rita. ”Och förlåt om jag är tjatig. Men är du säker på att det var Mattias?”

”Det var på pricken likt honom. Det kan bara inte finnas två som är så lika. Jo, om han har en tvillingbror.”

Ingen sade något men båda undrade nu om det kanske var Mattias som var skyldig till mordet på Marie. Men Maries väninna, Elvira, hade sagt att den som mördat Marie av allt att döma var en man med lapp för ena ögat. Elvira hade berättat att Marie kört en nagelfil i ögat på honom eftersom han var en av dem som våldtagit henne när hon var femton år gammal.

Daniel som var lugnet förkroppsligad och aldrig varit något större fan av Marie och hennes påfrestande adhd hade sagt att mordet på Marie var en Guds avräkning för vad hon gjort mot denne våldtäktsman. Rita hade blivit ursinnig och sagt att Marie aldrig skulle ha gjort något sådant om denne karlusling inte utsatt henne för våldtäkt. Rita tyckte att ögat mot våldtäkten var en rimlig upprättelse, men nu hade ”svinet” gått steget längre. Kallblodigt hade han där på biografen kört en kniv, lång nog att gå igenom stolsryggen och vidare in i Maries kropp och hon hade genast avlidit.

Rita kände tårarna när hon tänkte på det. Hon ville bara glömma allt och försöka gå vidare med sitt liv. Men det var lättare sagt än gjort. Hon ville inte på något vis framhålla att hon och Marie under åren varit oskiljaktiga men utan tvivel hade Marie varit en sann vän. Och att mista en av sina väninnor genom ett brutalt mord var sådant som bara skedde i filmer och romaner.

IVAN STÄLLDE NER gitarrfodralet när det pep i hans mobil. Han var fortfarande fast besluten om att försöka finna mannen innan polisen gjorde det. Han visste hur mördare och förbrytare tänkte – han var ju själv en av dem. Denne mördare vid namn Börjesson var säkerligen kvar i Sverige. Ivan hade läst att han bodde i Beddinge där mordet utspelat sig. En plats som Ivan kände väl till. På 90-talet hade hans landsman Dragan haft ortens enda pizzeria som täckmantel för pengatvätt.

Ivan var övertygad om att Börjesson skulle ta sig till sitt hus eftersom det var fullt möjligt att det fanns något i hemmet som han glömt eller inte haft tid att ta med sig när han tvärt lämnat huset

för en och halv månad sedan. Det kanske till och med var så att han redan befann sig där? Ivan sneglade på sin mobil och såg att sms:et var från Biljana. Han drog på munnen. Ytterligare ett av hennes gagnlösa råd och förhoppningar. Hon ville att han skulle upphöra med all brottslig verksamhet och komma till Serbien.

”Pusi mi kurac!” utbrast han.

Hur skulle han då försörja sig? Han hade hört det förut. Ett hederligt arbete. Men chansen att få jobb efter femtio var lika stor som att Zlatan skulle vara hängiven en och samma klubb under sin fotbollskarriär.

Ivan raderade sms:et och lade mobilen på hallbordet. Han hade inte pratat med henne sedan hon åkte till sin mamma och pappa i Belgrad. Varför skulle han? Han tyckte att hon hade svikit honom när hon flyttat tillbaka till Serbien. Men det var alltid likadant. Som troende katolik tyckte han att kvinnans svek var lika vanligt som att det förr eller senare skulle komma vit rök från Sixtinska kapellet när påven dött. Det fanns inte heller trogna kvinnor. Allt kvinnfolk var lögnaktiga. I synnerhet svennefittorna. Så beräknande. Dessutom väntade de med att skaffa barn till sista fertilitetsdagen.

”Poljubi me u dupe!” fräste han.

Han tyckte att de såg ut som zombies där de kom dragande med sina barnvagnar. Som om det var farmor eller mormor som var ute och gick med barnbarnet. Ivan rynkade på näsan. Även om tidsandan i Serbien i dag såg lite annorlunda ut än när Tito hade sin storhetstid skulle det aldrig gå. I forna Jugoslavien fick tjejerna barn när de var några år över tjugo. Och detta gjorde att de såg bra ut även när de fyllt fyrtio. Skinnet var töjbart och klarade påfrestningar upp till tjugofem års ålder. Att gå upp tjugo kilo i vikt när man fyllt fyrtio och sedan – när man fött – tro att huden skulle dra ihop sig och bli lika slät som tidigare var inte att tänka på.

Ivan lade pistolen på hallbordet och satte sig på pallen. Eftersom han hade druckit ett par glas slivovitz hade han låtit bilen stå. Han tog av sig skorna och bestämde sig för att vila några timmar innan han begav sig iväg tillbaka för att hämta bilen. Därefter skulle han ta sig till Beddinge. Det var dags att sätta en kula mellan ögonen på den galne svensken.

ELLI VAR LÄTTAD. Strax efter fem i går kväll hade Bengt fått ett samtal från Bertil Nihlén. Han hade sagt att båda skotten hade avlossats från det skjutvapen som Charles haft i sin hand. En 9 mm Luger. Pistolen var inte registrerad, och det fanns inte heller någon utfärdad vapenlicens på Charles Edward Blom. Bengt hade sagt att han kollat upp Charles avlidne pappa Valter också, om denne haft någon vapenlicens eftersom pistolen kunde ha tillhört pappan. Men ingen licens hade funnits där heller.

Fingeravtrycken på mordvapnet var i alla fall Charles så att det varit han som skjutit Karin Krantz var i det närmaste glasklart. Något som också förstärktes av att Charles haft ett förhållande med Karins väninna, den mördade Rut Liv. Det fanns alltså ett samband som i allra högsta grad ökade misstankarna om att Karin haft någon slags hållhake på Charles, och att det var därför som han valt att släcka hennes liv. Att han sedan beslöt sig för att ta sitt eget liv var säkert för att han visste att han som ansedd jurist, men också god samhällsmedborgare, inte skulle kunna gå vidare med sitt liv i vetskapen om att han kallblodigt mördat en kvinna, eller två. Ja, eventuellt tre, hade Bertil Nihlén sagt.

Kanske var det så att Karin hade vetat något som ingen annan visste. Att Charles, tillsammans med sin halvbror Allan Börjesson, varit med och berövat Rut livet. Och att Karin också känt till något om att Charles inkommit till sjukhuset med skadade Claudia Béjart. En Claudia som timmarna efter avlidit under operationen på neurokirurgen i Lund av de skador hon ådragit sig när hon föll i trappan. Ett fall där det enda vittnet varit Charles.

Elli tittade på Bengt.

”Tror du verkligen att Charles också haft något med Rut Livs död att göra?”

Bengt lade sin stanwellpipa på bordet. Det fanns ingen tobak i den och hade inte funnits på många år. Han hade inte rökt på snart tjugo år men tyckte om att ha pipan i mungipan när han klurade på saker och ting.

”Det är svårt att säga. Jag vet inte heller vilka motiv Charles hade för att sätta en kula mitt mellan ögonen på Karin. Det enda jag kan tänka mig är som sagt att Karin visste något som Charles inte under några som helst förhållanden ville skulle komma till allmänhetens kännedom.”

Elli tittade aningen tvivlande på honom.

”Ja”, sade Bengt. ”Att jag spekulerar i det är för att när Charles var uppe hos mig på förhör och jag frågade honom om han kände Ruts väninna Karin svarade han att han inte hade någon som helst kontakt med henne. Och av hans tonläge och kroppsspråk att döma verkade han inte ha varit allt för förtjust i henne.”

Elli satte ner sin kaffekopp.

”Men det är ju inte likställt med att han också har mördat Rut Liv. Hennes huvud och bål låg ju i sopsäckarna nere i utrymmet på Börjessons tomt ihop med Swedbrandts huvud och kroppsdelar från en liten flicka.”

Bengt rynkade pannan.

”Jo. Men eftersom Allan och Charles är bröder så kan det ju också vara så att de utfört mordet tillsammans.”

Elli lyfte sin kopp.

”Och unga Claudia?” sade hon.

Bengt sköt upp glasögonen i pannan.

”En mycket tragisk händelse. Och vad som egentligen hände där i trappan lär vi aldrig få veta. Det gick ju i graven med Charles. Men om det nu var så att det var Charles som knuffade henne kan detta ha bidragit till att han valde att ta sitt liv. Att som uppskattad sakförare leva i vetskapen om att man berövat en ung kvinna livet skulle säkert bli outhärdligt för honom.”

Elli nickade.

Kapitel 5

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo över sex på kvällen och Jasmin och Maria satt i köket hemma hos Jasmin på Limhamnsvägen i Malmö. Jasmin hade bestämt sig för att behålla våningen. Hon visste att det skulle bli tufft. Det fanns stora lån på den. Men det skulle kunna gå. Hon hade fått ut en hel del pengar från livförsäkringen. Dessutom hade hon bestämt sig för att börja arbeta. Hon hade redan sökt några jobb och fått svar på ett. I nästa vecka skulle hon på intervju på Ericsson.

Hon tittade på Maria som satt och bläddrade i en tidskrift som syrran hade i knäet.

”Vad läser du?”

Maria svarade inte. I stället vände hon på tidskriften och placerade den på bordet. Ett mittuppslag som upptogs av hemma-hos-bilder från någon kändis.

”Vad tycker du?”

Jasmin ställde ner muggen och drog åt sig veckotidningen.

”Vems hem är det?” sade hon utan att vara allt för intresserad.

”Alexander Skarsgårds.”

Jasmin betraktade bilderna.

”Ja, det var en flott våning.”

Maria nickade i samtycke för att därefter få en allvarlig min.

”Hur stor sa du att den här våningen var?”

Jasmin vek ihop tidningen.

”150 kvadratmeter.”

”Oj. Fem eller sex rum?”

”Sex.”

”Då är denna större än Alexanders.”

Jasmin tittade på henne.

”Det är möjligt.”

”Och han har bara två badrum. Du har tre.”

”Ja”, sade Jasmin och undrade vad sin syster nu hade i görningen. ”Är det något du vill säga så var god?”

Maria reste sig upp.

”Vad hade du tyckt om vi flyttat ner?”

På nytt tittade Jasmin på sin syster.

”Det är ju något du och barnen får besluta om själva.”

Maria nickade.

”Felipe och Graciella blir sexton och klarar sig själva numera.”

”Ja, de är duktiga”, sade Jasmin och undrade för sig själv var det arvet kom ifrån.

”Är det okej då?”

Jasmin tittade aningen oförstående på sin syster.

”Vad?”

”Jag tänkte att vi kunde bo här hos dig.”

NADIA KUNDE INTE fatta vem hon mött på McDonald's i går. Den fjäderlätta handen på hennes axel hade tillhört hennes gamle arbetskamrat från Hennes & Mauritz. Gamle och gamle, han kunde på sin höjd vara fyrtio. Ändå såg han inte en dag äldre ut än tjugofem, fastän det måste ha varit femton år sedan de arbetade ihop. Hon mindes honom mycket väl. En ung, oerhört charmerande och verserad kille som alltid kom till sin arbetsplats med humöret på topp. Samtidigt fanns det något andligt över honom – djupt religiös eller bara en i raden av dessa intellektuella själar som verkade se världen ur ett bredare perspektiv. Hon mindes också att han på den tiden varit en karaktär som inte hade mycket till övers för småprat. En tystlåtenhet som han verkade ha bibehållit. Aldrig heller hade han varit otrevlig och kommit med floskler eller rackat ner på sina arbetskamrater. Men han hade bara stannat på Hennes & Mauritz en kortare tid. Han hade sagt att hans hustru precis lämnat honom. Att deras tvååriga äktenskap under en tid varit skört och konflikterna hade avlöst varandra, så nu behövde han tid för sig själv. Tid att fundera på vad han skulle göra med sitt liv. Och fastän det gått så många år mindes Nadia att hon frågat honom hur han då skulle försörja sig eftersom han bestämt sig för att sluta på Hennes & Mauritz. Han hade sagt att pengar inte var allt. Att han aldrig varit en person som vältrat sig i lyx utan det räckte gott nog med att han hade mat för dagen. När de hade kommit ut från McDonald's i går hade Nadia glömt fråga honom vad han gjorde där eftersom han inte hade köpt något. Och hon kunde inte ha missat honom när hon kom in eftersom det bara varit hon och författaren med sin laptop där.

De hade stått utanför McDonald's och samtalat när den före detta arbetskamraten plötsligt ursäktat sig och sagt att han var tvungen att avbryta. Som alltid hade han varit hövlig i sitt språkbruk.

Nadia drog på munnen. Hon visste inte vad som tagit åt henne. Kanske var det en följd av vårrusigheten som gripit henne, och att hon nu en gång för alla blivit kvitt Dimitrij. Hon hade frågat sin före detta arbetskamrat om numret. Aningen ansträngd på rösten hade han sagt att han hade en tung ballast att dra efter sig och att han praktiskt taget var avskuren från omvärlden – han hade varken mobil eller någon mejladress. Nadia hade genast förstått vinken. Han ville inte ha

någon kontakt med henne, hon var en kärring, en gammal och uttjänad sådan och totalt befriad från charm. I alla fall för en kille som var mer än tjugo år yngre än hon, och som dessutom såg ut som om han nyligen fyllt tjugofem. För att bryta tystnaden hade hon fattat sig snabbt och frågat honom om han hamnat i trångmål, eller om han hade något otalt med någon eftersom han valt att vara onåbar. Han hade sagt att han hade några uppdrag som han var tvungen att ta itu med. Hon hade inte velat fråga vad för slags uppdrag utan nöjt sig med det svaret.

De hade sagt adjö till varandra och han hade satt sig i en röd bil. När hon vände sig om och passerade motsvarande hörn, det hörn på McDonaldsbyggnaden som var enda vägen ut för de bilar som stod uppställda på parkeringsplatsen, svängde den röda bilen ut snett framför henne. När hon lyfte på blicken och tittade in i bilen höll hon på att tappa handväskan. I bilen på förarsätet satt Gabbe, den man som hon bott hos i Ystad under tio års tid när hon 1980 anlät till Sverige. Nadia hade fått gnugga sig i ögonen både en och två gånger och därefter noggrant kollat så hon inte förväxlat bilen med den som hennes före detta arbetskamrat nyss klivit in i. Men registreringsnumret hade varit detsamma, LOG. Men ingen före detta arbetskamrat hade syns till i bilen. Hon undrade naturligtvis var Mattias tagit vägen men hon hade inte hunnit ut i gatan förrän bilen var borta.

I dag förstod hon. I alla fall trodde sig förstå. Det hade varit likadant med Gabbe. När hon träffade honom för första gången för drygt tjugosju år sedan var han runt de fyrtio och hon trettiofyra. I år skulle hon fylla sextiotvå, vilket skulle innebära att Gabbe måste vara närmare de sjuttio. Ändå såg han inte en dag äldre ut än femtio.

Nadia ruskade på huvudet för att få i ordning på tankarna. Sierskan Birgit Jörnbrandt, som hon besökt förra året i november, hade alltså haft rätt. Gabbe och Mattias var bara två av hennes skyddsängels många skepnader.

Nadia mindes sitt besök hos spåkvinnan. Hur än Jörnbrandt siat i tarotkorten hade hon inte kunnat se någon man. Någon Gabbe. Inte heller någon Linnea. Jörnbrandt hade frågat henne om

hon fått gå igenom mycket tråkigheter under sin livsvandring – och om hon fått – att Gabbe kanske varit en fylgia, en skepnad som skulle vägleda henne. Jörnbrandt hade sagt att en fylgia följer sin människa och har förmågan att ikläda sig olika skapnader. När skyddsänglarna sedan känner att de inte längre behövs förflyttar de sig till själar som är i större behov av dem. Att denne Gabbe hade lämnat henne och nu uppträdde i Linneas gestalt var inte alls otänkbart. Ord som kommit från Jörnbrandt, och som Nadia först tyckt lät förryckta.

Nadia kände tårarna komma och lade boken *Änglavakt & Skyddsänglar* på bordet. Hon sjönk ner i soffan. Varför hade hennes skyddsängel återvänt? Och varför i skepnad av Mattias? Var det helt enkelt så att Dimitrij skulle komma tillbaka ytterligare en gång?

Nadia sträckte sig efter den gamla plåtasken, Denumire de Origine Controlatâ, choklad från hennes fädernesland Rumänien. Hon lyfte på locket och tog upp brevet från sin farmor, Olga Popescu, Sparven från Minsk. Hon vecklade upp brevet. *Mitt kära barnbarn, läste hon. Du är nu i Suecia och är fyllda de sextio. Jag har nu varit död i snart trettio år och mannen som ska hjälpa dig är svensk, vars son har blivit bortförd och mördad. Dimitrij har mördat er dotter men har enligt landets lagar sonat sitt brott. Men fastän han suttit inspärrad en sådan lång tid har hans hat, likt en cancersvulst, vuxit sig allt större och förbittringen vänder han mot den som lätit honom ingå äktenskapets sakrament. Jag vet att våld aldrig någonsin har existerat för dig, mitt barnbarn, men Dimitrij måste gå ur tiden för att du ska få ro i din själ. Och detta måste göras på ett speciellt sätt. Inget annat kan utplåna honom. Låt honom dö på samma sätt som er dotter blev dräpt: Bränn honom. Vi ses när din tid är kommen. Jag hoppas dock att det tar lång tid. Olga Popescu.*

Nadia förstod nu att Dimitrij skulle komma tillbaka. Om hon skulle bli kvitt honom för gott måste han brännas till döds. Hon undrade om mannen som skulle hjälpa henne kunde vara Anders? Anders son hade ju blivit bortförd. Men i brevet stod det att sonen blivit mördad. Linus var fortfarande i livet.

Hon gav det en tanke. Kanske var det så att Linus dog den där dagen i januari och för att Anders inte skulle bryta samman kom Linus tillbaka som en skyddsängel.

Nadia slog bort sina fåniga tankar. Hon förstod att samtalet med Birgit Jörnbrandt hade fått henne översinnlig.

KLOCKAN HADE BLIVIT tio i sju när Mary klev av sin röda Crescent utanför Charles hus på Östra Bernadottesgatan i Malmö. Hon låste cykeln och satte fingret på dörrklockans knapp. Hon tittade på blåsipporna som stack upp jämte stenplattornas ena rand. Onekligen behövde Charles en som kunde förvalta trädgården till honom. Ja, även någon som kunde städa och sköta om krukväxterna. I ena fönstret hängde en vissnen murgröna.

På nytt satte hon fingret på ringklockans knapp. Några sekunder gick, men ingen verkade vara hemma. Hon visste inte varför hon kom att tänka på Josef. Kanske var det blåsipporna? De första blommor hon fått av honom hade varit blåsippor. Token hade plockat dem i någons trädgård. Det var så han var, en del av hans ethos, brukade han säga. Då hade hon inte förstått vad han menat men i dag begrep hon.

Hon och Josef hade varit ett par under två års tid. Det hade varit ömsom lyckliga som ömsom mindre lyckliga stunder. Josefs föräldrar bodde utanför Trelleborg och det var dit han tog sin tillflykt när han hade sina mindre glada stunder. Mary kom att tänka på brevet som hon funnit hemma hos Josef och som legat i en bok som stod högst upp i hans bokhylla. Brevet var daterat 1989 och kom från en av hans gamla flickvänner. Josef var bara nitton år när brevet skrevs och tjejen som skrivit det betydligt äldre. I brevet hade hon hänvisat till deras ålderskillnad och skrivit att det inte var så värst lyckat att de förlovade sig med tanke på hennes missbruk. Samtidigt tyckte hon att han valt en fin dag eftersom förlovningen skulle eklateras den 26 juli, den dag då han för första gången sett henne i Folkets park. Hon skrev också att hon var ledsen för att han hade fått lösa ut ringarna, vilket hon förstod varit smärtsamt för honom eftersom de nu var graverade och fanns i hans ägo. Men hon rådde honom att se ringen som en kärlek som inte var ämnad att fortsätta på grund av tragiska omständigheter. Hon undrade också om hon kunde få tillbaka halskedjan och

hängsmycket som varit hennes mormors och hade ett stort affektionsvärde för henne. En medaljong som Mary visste att Josef behållit eftersom han en gång sagt att han förvarade den i en köksventil i sina föräldrars hus.

Hon hade aldrig fått tillfälle att träffa hans föräldrar men kunde erinra sig om att mamman hette Annabelle och pappan Ingvar. Hon mindes också denne Anders som hon träffat i Trelleborg i somras utanför tattoo-shopen. Hon hade haft en svullnad över ena ögat. Den hade Josef gett henne. Han hade haft ett av sina raseriutbrott.

Med blandade känslor undrade Mary var Josef befann sig i dag. Senast hon hörde av honom var för ett år sedan. Hon drog på munnen. Hon hade onekligen fallit för hans charm, det han kallade ethos. Kanske var det så att deras religiösa tillhörighet och de fenotypiska attributen, att båda hade asiatiska utseenden, spelat in. Att hans ursprung omedvetet varit en bidragande orsak till att hon fått starka känslor för honom. Men deras uppbrott hade varit smärtsamt så det var nog säkrast att de aldrig mera träffades. Den osminkade sanningen var att hon från första stund känt rädsla inför honom – en känsla att han gjort något otäckt, vilket hon trodde bidrog till att hans vrede stundtals nådde oanade höjder.

Mary mindes namnet på hans exflickvän. Kvinnan som skrivit brevet hette Jannica Ekblad. Mary gav det en tanke. Även om det gått många år så kanske hon skulle ta och försöka få kontakt med denna Jannica och höra med henne om hon visste något om varför Josef stundtals haft dessa tunga stunder?

Men det fick komma senare. Nu ville hon inte tänka mer på Josef och deras svunna tid tillsammans. I stället var hon tvungen att ta itu med sitt eget liv. Få ett arbete. Skådespelardrömmarna hade hon bestämt sig för att lägga på hyllan. Konkurrensen var mördande. Alla ville de bli en ny Tuva Novotny. Hon drog på munnen när hon tänkte på det. Hon fick vara nöjd med att hon fått en kyss av självaste Gustaf Skarsgård. Det var mer än Tuva fått.

JONNA TITTADE PÅ klockan, sedan på Klaes. Hon visste inte hur hon skulle inleda. Ja, hon visste inte ens hur han skulle reagera. Detta var ju något som hade anhängare från båda lägren. Vissa blev glada av nyheten att de skulle bli pappa, andra inte. Och varken hon eller Klaes var några ungdomar längre.

”Jag har något jag vill berätta för dig.”

Klaes lyfte på blicken.

”Jag vet inte hur jag ska börja”, fortsatte hon.

Klaes fällde ihop tidningen. Han fick en spjuveraktig min.

”Du lämnar väl inte mig?”

”Nej. Det är nog värre än så.”

Klaes tog av sig glasögonen och lade på bordet.

”Är det?”

Jonna nickade. Hon kunde se att hans blick blev alltmer ängslig så hon bestämde sig för att inte hålla honom på halster.

”Jag kommer stanna här länge.”

Klaes reste sig upp från stolen.

”Du är väl inte sjuk?”

Ett pillemariskt leende bredde ut sig över Jonnas läppar.

”Nej, men gravid.”

JASMIN DROG EN lättnandes suck när Maria slog igen ytterdörren. Hon förstod att allt hade varit en välregisserad föreställning från systemen, som så mycket annat. Det förströdda bläddrandet i tidskriften. Och när hon nådde sidan där Alexander Skarsgårds spatiösa hem visades upp skulle ämnet och frågan te sig naturlig eftersom också hon, syrran hennes, hade en rymlig våning.

Jasmin visste inte hur hon skulle få sin syster på andra tankar. Att ha henne inackorderad i sin lägenhet, ja överhuvudtaget boende i Malmö, skulle hon inte mäta med. Marias karltokighet, arrogans och syrliga kommentarer, men också hennes envisa vägran att bära underbyxor när hon gick ut och dansade, var bara för mycket. Och bodde hon här skulle hennes sedvanliga skroderande bli som ett konstant golvdrag. Och säkerligen hade hon planer på att terrorisera Anders, stackaren som hon envisades med var pappa till Graciella och Felipe.

Jasmin visste hur hennes syster var. Om Maria hade bestämt sig för att Anders var far till hennes barn skulle hon inte ge sig förrän han undertecknade faderskapet. Jasmin ville inte säga att hon hatade sin syster men hon hade väldigt svårt för henne. Så svårt att hon ibland hade dåligt samvete.

DET HADE BLIVIT kväll igen. De befann sig i Malmö där båten låg förtöjd vid barnvikens brygga på Sibbarp. I kajutan fanns Börjesson och det tyska paret. Makarna var behängda med guldsmycken så han förstod att de var ytterligare två i raden som var köptokiga.

Börjesson visste vad som behövde göras. Innan han övergav båten var han tvungen att göra sig av med tyskarna annars skulle de kontakta polisen och det skulle inte ta många timmar förrän han var fast.

Han hade noterat att tysken var som alla andra tyskar, en herreman, vilket inte minst de tre guldringarna och den massiva halskedjan visade. Börjesson begrep att det var en självgod jäkel. Om han hotades till livet skulle han säkerligen offra sin hustru för att själv få leva. Det var så ynkryggar

agerade i trängda lägen. Men Börjesson hade inte klart för sig hur de skulle dö. Det skulle se ut som en olyckshändelse.

Börjesson tittade på dem där de satt fastbundna på golvet längs kojén. De var i hans ålder, runt sextiofem. Mannen var mager och i hans längd och kvinnan välbehållen och slank. Börjesson fick känslan av att mannen var sjuk medan kvinnan verkade vara vid god vigör. Men oavsett deras hälsotillstånd var det dags att skrida till verket.

”Please”, sade kvinnan med gråtfull röst. ”If you let us go we promise you we will not connect the police.”

Börjesson tittade på kvinnan som var askgrå i ansiktet. Om han lade henne på rygg och placerade en trasa över munnen och hällde vatten över trasan skulle detta få henne att svälja en massa vatten. När hon sedan förlorade medvetandet skulle han kunna slänga henne i sjön, och det skulle se ut som om hon hade drunknat. Samtidigt visste han att hon inte skulle självdö. Naturligtvis skulle hon vända och vrida på huvudet när han placerade trasan över hennes mun. Men om hon låg i sin makes knä och denne höll hennes huvud skulle det kunna gå.

JONNA HADE GÅTT en kvällspromenad och Westerman satt i fåtöljen. Han befann sig i ett lyckorus. Han kunde inte förstå att han snart skulle bli pappa. Och detta vid femtiofyra års ålder. Själv tyckte han att det inte var någon ålder. Det fanns drösvis med skådespelare och andra kändisar som blev pappa vid sextio. Samtidigt visste han att det fanns massor av belackare. I Sverige ska man bli pappa mellan trettio och fyrtio. Efter de fyrtio tilläts man inte ge upphov till liv. Man ansågs inte vara fortplantningsduglig. Man var ett gubbskrälle.

Med den glada nyheten som Jonna delgivit honom förstod Klaes att eländet nu upphört och livet vänt. Didrik hade sagt att vissa kunde ha medgång de första femtio åren medan andra släpade bedrövelsen med sig, och att det därefter vände och allt började gå deras väg. Klaes drog på

munnen. Skulle det ligga något i Didriks antagande skulle han och Didrik i fortsättningen bara bärga de goda frukterna. Det skulle vara slut på polisens trakasserier och misstankar om att han var pedofil. Och att bli angripen i sitt hem, tillika skjuten, var sådant som bara inträffade en gång på miljonen och skulle aldrig mer förekomma även om han så tillhörde de kriminellt belastade och flyttade in i segregerade områden.

Westerman log igen. Hemmet skulle i fortsättningen bli hans trygga borg. Han bestämde sig också för att träffa sin bror och sina brorsdöttrar oftare. Sammankomster med fränkorna hade fått en annan innebörd efter eländet som inträffat i garaget.

När det kom till sina boenden ute i Europa var han fortfarande vacklande. Den ena månaden ville han göra sig av med båda för att i nästa ha dem kvar. Men när Jonna nu röstat ner hans förslag om att de skulle bosätta sig i Paris, med argumentet att Rafi bodde där, så hade han bestämt sig för att behålla båda lägenheterna eftersom det inte fanns någon anledning längre att frigöra kapital.

De senaste åren hade priserna på bostäder varit oförändrade på Ibiza och Jersey men så sent som veckan innan hade Westermans advokat ringt och berättat att det spekulerades i att bostadspriserna inom en femårsperiod skulle skjuta i höjden på både Ibiza och Jersey. Vilket varit ett glädjande besked. Det var också läge att ringa upp Anders och höra med honom om han kunde tänka sig bli delägare i Försäkringsmäklarna.

I går hade Westerman pratat med Didrik som berättat att Ana sagt att Mimmi skulle komma på besök, och mer lägligt än så kunde det inte bli eftersom han hade planer på att föra samman Mimmi med Anders. Han visste sedan tidigare att hans före detta adept hade förkärlek för svarta kvinnor, så vad kunde då vara bättre än att para ihop Anders med Mimmi?

Westerman lade upp benen på soffbordet. Han kunde se det framför sig. Han och Jonna, Didrik och Ana, och så Mimmi och Anders. Och detta skulle ske inne hos Didrik nu på lördag med lite

angolansk mat varvat med ett dopp i polen. Det var så man skulle ta svårflörtade kvinnor och trilska män. En puttrig atmosfär fick de flesta att tänka om.

Men i kväll var det annat som skulle firas. Han skulle bli pappa. En obeskrivlig känsla. Men också skrämmande.

Han reste sig upp och ur barskåpet plockade han fram Chivas Regalen. Hans faiblesse för god whiskey passade ypperligt ett tillfälle som detta. Förvisso var detta något som skulle firas tillsammans med den blivande mamman men hon hade säkert åkt iväg för att handla efter sin promenad. Sin vana trogen fick han ta ett glas själv. Inrotade rutiner som Jonna säkerligen skulle ha invändningar emot i sinom tid.

Klaes satte sig i soffan igen. Han gav det en tanke. Kanske det ändå låg något i Didriks teorier? Det enda som gått vägen för honom de första femtio åren hade varit företaget. Men ingen skulle tro att det kommit gratis. Han hade jobbat häcken av sig. Allt körande till de två andra kontoren, det ena i Helsingborg och det andra i Göteborg, hade många gånger varit kämpigt. Han vågade inte ägna en tanke på hur mycket tid han hade spenderat i bilen. I synnerhet allt körande till Helsingborgskontoret där han i alla fall befunnit sig minst två gånger i veckan. Något som fick honom att tänka på Gabriella. Han hade hört att det blivit bra mellan Richard och henne, vilket var glada nyheter. Richard behövde en kvinna vid sin sida.

Klaes bestämde sig för att ringa Didrik och fråga sin vän om det var okej om han och Jonna och hans före detta adept tittade över på lördag. Han förutsatte att Mimmi skulle bo hos Ana när hon nu var på besök igen. Han var också tvungen att prata med Mimmi och höra med henne om det varit fler i garaget än han, Rafi och hon den ödesdigra söndagen när han blivit skjuten.

Kapitel 6

KLOCKAN NÄRMADE SIG midnatt när Ivan passerade en liten grusväg norr om kuststräckan. Han hade fått fyra timmars sömn så han var ganska säker på att han skulle klara en nykterhetskontroll om polisen fick för sig att stoppa honom. I Sverige kunde man inte köra bil sent på kvällen en vardag utan att polisen antastade en. Och ofredandet blev än mer tydligt om bilen hade några år på nacken.

Ivan slog ut med ena armen så att backspeglarna höll på att lossna från sitt fäste. Bara tankarna på myndigheter och poliser gjorde honom upprörd. Svenska poliser var inget annat än en samling idioter. Efter mörkrets inbrott ville de att alla skulle ligga nerbäddade till sängs. När han reste runt och gjorde affärer i forna Jugoslavien och balkanbröderna frågade honom hur det var att leva och bo i Sverige brukade han svara dem att Sverige var världens största fängelse. Ett svar som oftast förvånade hans kyrilliska likar. Nationen Sverige var en enda stor öppen anstalt där myndigheterna ständigt synade en i sömmarna och hade järnkoll på en. Det värsta var att svenskarna trodde att de levde i en demokrati bara för att de kunde öppna ett bankkonto, hade rösträtt och fritt kunde välja abonnemang. Men det var inte det som var frihet. Frihet är när man begränsar myndigheternas makt så att de inte kan kontrollera vartenda steg man tar. Dessutom var Sverige ett fördomsfullt och rasistiskt land. Så fort något brottsligt inträffade var det invandrarna som fick bära hundhuvudet. Och kanske det många gånger stämde att det var invandrarna som överträdde lagarna men myndigheterna ville ha det till att de inte hade samma moral som svenskarna. Ivan visste att många av svenskarna inte förstod att det rörde sig om en klassfråga. I stället trodde de att det hade att göra med etnicitet. I Sverige var en stor del av invandrarna arbetslösa eftersom de ratades på arbetsmarknaden. Och utan pengar och ett socialt värdigt anseende var steget till brottslig verksamhet inte långt, och då var det folkslagsspecifika av mindre betydelse.

Ivan hade hört att arbetsgivarna inte ville ha utlänningar på sina företag. De menade att invandrarna många gånger hade annorlunda syn på saker och ting. Många företagare var också rädda för att allt stöldbegärligt skulle få ben. Ivan skakade på huvudet. Vad trodde de? Att blattarna skulle stoppa tangentbordet i byxfickan, hårddisk och bildskärm innanför kavajen. Samtidigt visste Ivan att myten att Sverige var fantastiskt skulle bestå oavsett hans jämmer eftersom en myt lever sitt eget liv. Och kanske det i grund och botten varit Olof Palmes fel. Ivan mindes allt jävla snack om det svenska folkhemmet – *ömsesidig förståelse och jämlikhet*. De hade lovat att det kapitalistiska klassamhället skulle upphöra med Palme i spetsen, men i stället hade klyftorna ökat. Palme hade varit en ulv i fårakläder.

Ivan hade läst att Olof Palme kom från en högborgerlig familj och han var därför övertygad om att Olof själv, ifall denne levat i dag, skulle ha röstat på moderaterna. Ivan blev än mer upprörd när han tänkte på det och insåg att han troligtvis hade passerat Börjessons hus. Sverige är och förblir ett skitland. Så mycket falska och korrumperade politiker. Men också våldsamma poliser som antagligen blivit trakasserade som barn.

Det var beckmörkt så Ivan slog på helljuset. Han försökte finna en lämplig plats att vända på. Han hade läst att platsen där mordet utspelat sig låg i en klunga med tre hus och att grusvägen dit gick via en pilallé. Troligtvis var det den grusvägen han passerat.

IVAN HADE BOTT större delen av sitt liv i Sverige. Ett land som på många vis var väsensskilt från Serbien. Inte bara kulturellt och socialt utan också ekonomiskt och politiskt. Han hade lärt sig det svenska språket bra. Ja, om han själv fick säga det utomordentligt bra, trots att han aldrig läst böcker. Men han plöjde alltid dags- och kvällstidningarna. Det var något han fått hemifrån. Hans pappa hade varit journalist i Kragujevac för tidningen *Nezavisna Svetlost*. En pappa som alltid pratat om Kragujevacmassakern. Men också en pappa som flera gånger blivit utnämnd till Jugoslaviens mest inflytelserika journalist. Dessutom en pappa som vunnit Stora journalistpriset två gånger.

Första gången var året efter president Titos död 1981. Andra gången var vid Jugoslaviens upplösning 1992. Detta var utmärkelser som mediefolk i hela Östeuropa hade skrivit om.

Ivan fick en sorgsen min. När han tänkte på sin pappa fick han alltid dåligt samvete eftersom hans pappa varit hederlig. Ivan mindes så väl sin pappas ord. Han hade varit i de högre tonåren och filmen *Gudfadern* hade haft premiär. Hans pappa hade sagt att han utseendemässigt påminde om Al Pacino, alias Michael Corleone. Detta var en jämförelse han alltid ogillat. Inte bara för att han var två decimeter längre än skådespelaren utan för att Pacino med sitt utseende på något vis var urtypen för en gangster. Och nu hade hans pappa sagt att de var snarlika. Och kanske var det därför. Att han redan då visste sitt öde.

Hans yngre bröder, Dejan, Ratko och Nebojsa, hade alltid varit hederliga och hade under åren haft välbetalda jobb och hade så även i dag. Själv höll han på med skumraskaffärer och mord.

Ivan tänkte tillbaka. Han vågade påstå att han säkrade sin ställning som Malmös mest fruktade jugge på 90-talet när han sköt Daniel Fitzpatrick. Detta skedde 1998 i Räcksta i västra Stockholm. Han och hans landsman, Radovan, hade kört i kapp Fitzpatrick och pepprat dennes bil full med bly. Och han hade använt sig av AK 4:an som han köpt av Börjesson. Ett vapen som numera figurerat lite varstans.

Ivan blev allvarlig. Det fanns inte en enda invandrare i Malmö, ja i hela landskapet som inte visste vem han var. Han var ett fruktat namn på juggeklubbarna på Norra Grängesbergsgatan i Malmö och på motorcykelklubbar. Ja, han var inte bara respekterad av sina landsmän, skinnknuttar och raggare, utan också av kriminellt belastade svenskar och något sånär sinnesnärvarande drogmissbrukare. Och det var under detta skede han fick det mer ryktbara namnet ”Ivan den förskräcklige”.

Pappa Mirko hade under sin levnad varit av barsk natur. Samtidigt också en pappa som många gånger såg allt i rosenrött. Denne reslige man med blåsvarta Henrik Ibsen-polisonger, och med en

kalufs som skulle få Novak Djokovic att framstå som tunnhårig, hade varit en sann bokälskare. Och det var just Ibsens verk som hans pappa hade tyckt så mycket om. Ibsen var också den ende författare som Ivan kände till. Kanske var det så att hans starka motvilja mot böcker kom av att hans pappa varit en bokmal. Ivan ville skapa sig en egen identitet.

MIRKO SLOBODAN LJUBOMIR Susic visade tidigt att han skulle bli en självständig individ. Redan som sjuåring tjänade han sina första pengar. Och genom hela livet skulle det visa sig att han ställde upp för alla. När hans gode vän Dragutin Surbek hamnade på obestånd i början av 90-talet var han inte sen att skänka den borse pingisspelaren ett ansevärt penningbelopp. Det var så Mirko hade varit. En person som ingrep när vänner och bekanta hamnat i prekära situationer. En arbetsnarkoman som i princip tillbringat dygnets alla timmar på kontoret. Något som nu i efterhand hade fått Ivan att undra.

Hur mammas och pappas äktenskap kunnat fungera var bortom Ivans fattningsförmåga. Med en make som aldrig var hemma var det ett under att de inte hade gått skilda vägar. Men mamma hade alltid varit en tålmodig och stillatigande kvinna. När mamma och pappa fick tid tillsammans tog de vara på vartenda ögonblick.

Mirkos hårda arbete gav resultat. Det fanns alltid rikligt med mat på bordet och de nötta garderobsskåpen var alltid proppade med kläder. Men Mirko hade varit storrökare. Och trots tidigare varningsklockor med minskad aptit och vikt – men också på inrådan av ett flertal läkare att han genast skulle upphöra med rökningen och slå ner på arbetstakten annars skulle det sluta illa – hade han inte brytt sig.

I år är det fem år sedan Mirko gick bort i lungcancer och det var då Ivan bestämde sig för att han skulle göra ett allvarligt försök att bli hederlig. Men det skulle snart visa sig att det svenska samhället

vände honom ryggen. När han under några månader hade sökt ett trettiotal arbeten utan resultat hade arbetsförmedlingen erbjudit honom en plats på Samhall.

På nytt skakade Ivan på huvudet. Han visste inte om han skulle skratta eller gråta vid återblickarna. Det svenska samhället hade förnedrat honom. Vad trodde de? Att han var någon byfåne med nedsatt arbetsförmåga? Det sades: En gång Samhall, alltid Samhall. Och kunde svenskarna verkligen inte ta mer vara på serbisk kärnkompetens än att han skulle stå och vika lakan som ett fruntimmer? Han mindes det så väl. Det hade varit i detta ögonblick han blev på det klara med att han för alltid skulle ägna sig åt brottslig verksamhet. Som om det på något vis stod skrivet i stjärnorna.

Ivan saktade in och svängde ner på en avtagsväg söder om kuststräckan. Han körde ner sidorutan och en kall bris fyllde bilen. Han slog på helljuset och ljuskäglorna bredde ut sig över den nakna åkern.

Ivan hade aldrig gillat landsbygden, han var stadsmänniska ut i fingerspetsarna och tyckte att landet gav en känsla av sorg. Och så den förbannade stanken när bönderna dränkte sina åkrar med urin. Han förstod att detta var vad svennarna kallade den skånska myllan.

Han körde upp på kuststräckan igen. Det var dags att en gång för alla röja denne Börjesson ur vägen så att galningen inte kunde gola dit honom. Han undrade om det fortfarande var avspärrat runt huset? Troligtvis inte. Det gick mot tre månader. Samtidigt visste han att svenska poliser kunde vara ihärdiga, de hade ju gott om skattepengar att röra sig med.

Ivan suckade. Han tänkte att den svenska regeringen spred medborgarnas surt förvärvade skattepengar vind för våg. Som om politikerna var rikets sutenörer. Ändå opponerade svenskarna sig aldrig. Och så kungafamiljen som spenderade mer skattepengar än någon annan. Men ingen sade något. Den rojalistiska yran verkade inte ha några gränser. Men Ivan var irriterad. Regeringen gav bort folkets skattepengar till Madeleine och Carl Philip som festade loss för stora delar av

apanaget. De semestrade på de vackraste platserna i världen, drack rosa champagne och käkade gåslever medan andra ungdomar fick hänga på bakgårdar och kaka nötter och dricka avslagen Pepsi.

Ivan bestämde sig för att köra ner på grusvägen, ända ner till de tre husen. Men först skulle han plocka ur säkringen till bilens innerbelysning. Att denne Börjesson var galen var lika klart som att det serbiska folket använde sig av det kyrilliska alfabetet. Börjesson skulle med all sannolikhet ha med sig något tillhygge när han kom ut från huset. Och att då sitta i bilen som en skrämmd råtta var inget för en stolt serb. Ivans plan var att köra ner med endast parkeringsljuset på, snabbt öppna bildörren och kliva ur. Om Börjesson befann sig i huset och vaknade och såg Mercedesen stå därute skulle han säkerligen gå ut och undersöka vems bil det var. När han sedan tittade in i bilen skulle Ivan överraska honom.

Ivan hade läst att huset bredvid stod tomt. Grannen var den som fått sin son bortrövad av Börjesson. Men polisen hade funnit grabben efter en månad och han hade varit oskadd. Vem som bodde i det återstående huset hade Ivan ingen som helst aning om men förmodade att inte heller de var kvar. Efter alla brutala mord som begåtts här måste detta ha varit en plats dit bybor anlät med facklor och högafflar i syfte att driva bort den bestialiske mördaren. Naturligtvis tog då också de närmaste grannarna till flykten. Ingen vill bli förknippad med vare sig Börjesson eller mordplatsen.

Ivan stoppade säkringen i fickan, slog av halvljuset och svängde ner på grusvägen. Han tände parkeringsljuset och såg de små pilträden längs grusvägen och visste att han kommit rätt.

Han hade bytt kläder till en sportigare tappning. Det gällde att inte underskatta mördaren om denne nu gömde sig här. Att kunna röra sig smidigt var grundläggande vid affärsuppgörelser och beställningsjobb. Liksom att vara beväpnad. Ivan hade också tagit med sig proviant, ett enmanstält och en sovsäck ifall denne Börjesson inte var här och han skulle behöva invänta honom. Han hade förberett sig på en lång natt eller två.

JONNA KUNDE INTE sova. Hon sneglade på Klaes, sedan på klockan. Den var halv ett på natten. Klaes hade somnat med ett leende på läpparna. Hon hade aldrig sett honom så glad. Och när hon visat honom graviditetsstickan, det positiva resultatet, hade tårarna kommit på honom. Själv låg hon och stirrade upp i taket. Hon kunde knappt fatta det. Hon skulle bli mamma. Hon skämdes nästan för sina tankar. Ändå poppade de ofrivilligt upp.

Att ge liv innebar försakelser. Stora sådana. Värst av allt var att hon inte var alldeles säker på om hon ville göra den uppoffringen. I alla fall nu. Men om några år skulle hon fylla fyrtio så förmodligen var det nu eller aldrig som gällde. Hon visste inte vad hon skulle göra. Hon behövde någon att prata med. *Men vem?* Den enda vettiga hon kunde tänka sig att prata med var Monica. Men hon var död.

Jonna visste inte varför men kom att tänka på Rafi. Troligtvis var det för att han velat ha barn med henne. Men också för att de hade varit förtroliga med varandra. Hon hade sagt till honom att hon kunde tänka sig att bli mamma även om världen nu såg ut som den gjorde. Men att hennes son eller dotter skulle vara en del av hans ruttna värld skulle hon aldrig gå med på. Han var kriminell, numera också en potentiell mördare. Rafi hade varit en hårsman ifrån att släcka Klaes liv i garaget.

Rafi var Klaes raka motsats. Och hur befängt det än lät var det kanske ett sådant liv hon skulle leva? Hon började alltmer förstå att hon hade gillat topparna och dalarna när hon var tillsammans med Rafi. Toppar med dess överraskande händelser och dalar då de bråkade för att efteråt ha försoningssex.

Rafi var en hetlevrad person men också enormt charmfull och stilig. För att inte prata om hur handlingskraftig han var i sängen. Men att ringa honom var inte att tänka på. Det hade varit som att bjuda in honom i sitt liv igen när han äntligen tagit sitt förnuft till fånga och lämnat Klaes och henne ifred. Dessutom visste hon att han skulle gå i taket om hon berättade att hon var gravid.

Med Klaes kändes allt lugnt, tryggt och stillsamt, ja ansvarsfullt. Något som naturligtvis lät underbart för en utomstående. Men hon hade aldrig levt ett sådant liv. Det kändes som om hon inte hade något att göra, inget meningsfullt, ja inget att se fram emot. Och om hon och Klaes bestämde sig för att göra något kändes det på något vis så förutsägbart. Som om det redan var upplevt.

Hon saknade Monica, och underligt nog nu också modellandet. Hennes kringflackande liv runt om i världen hade gett henne så många upplevelser och möten med spännande män och kvinnor. Hon hade haft sex med ett dussintals kvinnor men ingen hade kunnat tillfredsställa henne som Monica.

Jonna satte sig upp i sängen. Hon tittade på Klaes, för att därefter dra ut nattduksbordslådan. Hon tog sin mobil och tryckte på albumikonen. Hon hade flera bilder av Monica. Bland annat en där väninnan låg på magen i sängen på hotellrummet i endast stringtrosor. Men det var inte den bilden hon tyckte så mycket om utan den bild hon tagit när de satt vid bordet på restaurangen – Monica i slicktofs. Själv klädde hon inte i slicktofs. Hennes krusiga röda hår skulle vara utsläppta.

Hon tittade på bilden av Monica för att därefter bläddra fram till den bild där Monica låg i sängen på hotellrummet med rumpan i vädret. Monica hade haft en sådan fin bak och välsvavade ben. Själv var hon smal och tyckte att hennes lår och stuss inte tillhörde hennes ädlaste delar. I Paris hade hon haft ortorexi, fixering vid träning och låg kroppsvikt med strikta matregler. Men som modell hade hon varit tvungen att hålla sig till stränga matregler för att få några uppdrag.

Jonna log och bläddrade fram till en annan bild. En bild av henne själv. Om Monica klädde i slicktofs så klädde hon i truckerkeps.

Kapitel 7

9 april

ANA HADE VARIT i Angola i tre veckors tid men var tillbaka i Sverige. Närmare bestämt Höllviken. Hon var glad för att hon hunnit med att träffa alla sina släktingar. Hon hade inte bott i Angola sedan hon stack till Paris för snart fjorton år sedan för att studera vid Universitet Sorbonne. Hon älskade det afrikanska klimatet och var inte alls säker på om hon skulle klara Sverige vintertid. Det var inte så att hon hade problem med kyla men vintrarna var så långa här, uppemot fem månader, hade Didrik sagt. Visserligen hade Paris också fyra årstider men där var betydligt mildare och kortare vinter än här. Hon förstod också att Höllviken var en av de bättre platserna.

Ana tänkte på hur det skulle kunna bli om hon och Didrik separerade. Hon skulle med all sannolikhet bli tvungen att lämna Höllviken. Och att bo i Trelleborg var det inte tal om. Hon hade ofta varit där och slagits av hur vanskött staden var. Dessutom var trelleborgarna säregna, inga själar hon trodde sig skulle kunna känna samhörighet med. Det vimlade också av kverulantiska och vresiga pensionärer där. Det senare hade varit Didriks ord, dubbelbottnade kommentarer som kunde hänsyfta på både det ena och på det andra. Hon var alltså lyckligt lottad som hade träffat en ”gladlynt gubbe” och skulle följaktligen vara tacksam för att hon hamnat här, på en av de bättre platserna.

När det kom till Malmö blev hon rädd. Hon tyckte att staden var mysig men visste att en hel del av invånarna var kriminellt belastade och att det ständigt skedde mord där. Dessutom hade Didrik berättat om korrumperade poliser och skurkaktiga makthavare, bland annat en rödlätt antisemitisk politiker som titt som oftast förlorade sin behärskning men som på något underligt vis alltid hade förmågan att maskera sitt oförstånd utan att förlora anseendet.

Det pep till i mobilen. När hon såg att det var Mimmi sprack hennes leende upp. Hon kunde inte fatta det. Hon och Mimmi var återförenade.

Ana tänkte tillbaka. Både hon och Mimmi hade studerat konsthistoria och filosofi men Mimmi hade hoppat av efter bara en termin för att i stället satsa på en sångkarriär. Under tiden skulle Mimmi bo hos sin bror John i Barcelona. Men sångkarriären fick inte den start hon tänkt sig, så efter ett år gav hon upp. I stället hade hon fått börja jobba heltid i Johns ena butik, en herrekipering med klädmärken som Hugo Boss och Cerruti. I samma veva hade Ana bett Mimmi komma tillbaka till Sorbonne, det fanns ett stort tomrum efter henne. Men väninnan hade sagt att det kändes meningslöst att lägga ner så många år på studier och bli belånad upp över öronen eftersom det ändå inte fanns några arbeten när examensarbetet var avklarat. Ana mindes Mimmis ord: ”Dessa politiker med sina dolda agendor. Allt handlar om statistik, siffror. Ju fler som studerar desto lägre arbetslöshet”. Ana log när hon tänkte på det. Visst hade det funnits en poäng i väninnans cyniska kommentarer även om Ana förstod att vi alla har olika skäl för att inte slutföra våra uppsatta mål. Mimmi hade berättat att hon förälskat sig i Barcelona, inte minst Placa de Catalunya, men också La Rambla, boulevarden med sitt massiva utbud av butiker och restauranger och myllrande folkliv. Dessutom hade hon sagt att hon vant sig vid förvärvslivet, att ha egna pengar, men visst saknade hon skoltiden med dess orimliga krav och förväntningar.

Ana småskrattade när hon tänkte på Mimmis alla beska kommentarer. Hon mindes att ledningen för den filosofiska fakulteten många gånger slet sitt hår för hennes och Mimmis smått galna upptåg. I första hand var det Jules Blanc som många gånger varit uppgiven. En dekanus som både hon och Mimmi varit förälskade i. De hade haft så kul med honom. Han var bara några år över de trettio, förbaskat stilig och innehavare av en professur, men ack så blyg inför kvinnor. Nästan som om det kvinnliga könet var utomjordingar. Och kanske var det så.

Ana skrattade på nytt när hon tänkte på hennes och Mimmis favoritfilm *Min fru är en utomjording* med Dan Aykroyd och Kim Basinger. En film de båda älskade att titta på under deras tid tillsammans vid Sorbonne.

Ana läste sms:et. Mimmi undrade om de kunde ses i morgon. Men Ana ville så gärna träffa henne redan i kväll. Hon knappade in ett sms där hon undrade om Anders och hon hade något för sig i kväll, om inte så kunde de komma hem till Karl-Heinz och henne så skulle hon laga till något gott. Hon kunde inte heller sticka under stol med att hon var nyfiken på Anders. Mimmi hade tidigare berättat så mycket om honom. Inte minst om deras möte i Spanien 2005. Att hon fått känslor för honom, men att han var gift.

Ana visste nu också att Anders var den person som tidigare arbetat för Westerman och som mist sin hustru och varit av med sin son.

MANUEL DA SILVA hade läst om den eftersökte mannen från Sverige och undrade om det kunde vara den Allan som han lärt känna för tjugofem år sedan när han besökt Mexiko. De hade pratats vid i telefon för två månader sedan, närmare bestämt den 18 februari, och Manuel hade sagt till honom att han var välkommen att besöka honom i Portugal om han kände för det. Vad han däremot inte sagt var att han i maj skulle besöka en gammal vän i Danmark. En vän som bodde i Köpenhamn endast ett sund ifrån Börjesson.

Manuel hade inte hört av Allan på flera år men i somras hade det dimpt ner ett vykort och genast hade han känt obehag. Det skulle visa sig att hans misstankar var besannade. När han böjde sig ner och tog upp kortet och såg vem det var ifrån så vände det sig i magen på honom. Samtidigt visste han att det inte gick att lämna kortet obesvarat.

Allan Börjesson var inte en person man ignorerade. Detta var ingen följsam och talför person utan en fåordig med respektingivande auktoritet. På samma gång fanns det något gentlemannamässigt över honom. Han var allvarsam, koncentrerad och lyssnade grundligt när man pratade med honom. Men dagen innan Börjesson skulle lämna hotellet i Mexiko för hemresa till Sverige hände något. De hade suttit i hotellets restaurang och det hade varit glest med gäster.

Börjesson hade blivit tvärt sorgsen och berättat om sin barndom och uppväxt: Att han som grabb jämt och ständigt blev behandlade med avsky, både hemma och i skolan. Dessutom inte bara av elever utan också av fröknarna. Manuel hade lyssnat till hans gripande berättelse som pågått i några känsllosamma minuter. Manuel hade inte vetat vad han skulle säga och slängt ur sig att det kanske var därför som deras vägar hade korsats eftersom sargade själar oftast dras till varandra, att också han haft en tragisk uppväxt med bland annat en alkoholiserad far. Berättandet hade då tagit en oväntad vändning. Från att ha varit ett djuplodande samtal med gripande känslöytringar hade stämningen blivit hätsk. Börjessons ögon hade lyst av vrede och hans ansikte hade blivit blossande rött. När han rest sig upp hade stol och intillstående golvkruka vält och vinkaraffen på bordet hade farit i golvet.

Manuel drog några tunga andetag vid återblickarna. Han ställde muggen i fönsterkarmen. Trots de tjugofem åren som gått fick han fortfarande rysningar när han tänkte på Börjessons ord: ”Livet är sorglustigt eftersom det inte tar hänsyn till något. Samma dag du föds kommer det att bjuda dig på de mest bisarra överraskningar som tänkas kan. Och du kan aldrig förbereda dig på vad som ska komma. Att leva är ett rent helvete, så när döden infinner sig ska du vara tacksam eftersom livet då inte kan spela dig fler spratt”.

Manuel hade känt sig illa till mods och där på plats inte riktigt vetat vad Börjesson hade menat men förstod så mycket att han inte skulle försöka sig på en jämförelse i uppväxt och elände. Och det var just i detta ögonblick han förstod att det som hänt veckan innan på hotellet hade varit Börjessons verk.

Naturligtvis visste Manuel att det fanns en hel del människor i denna värld som kände njutning av att injaga fruktan i sina medmänniskor. Och att Börjesson blev eggad av att se andra hysa rädsla för honom hade Manuel själv fått uppleva där på plats i Mexiko för tjugofem år sedan. Han hade också noterat att samtliga personer som Börjesson haft kontakt med hade funnit honom

frånstötande. Börjesson svettades ymnigt och var inte alls främmande för att snyta sig i näven. Hans väsende röst fick också nackhåren att resa sig på en.

Båda hade de ett genuint intresse av det mexikanska kulturarvet. Skillnaden var den att Manuel var fascinerad av mayafolket medan Börjesson föredrog aztekerna. Samtidigt visste Manuel att Börjessons intresse för aztekerna hade banat väg och blivit fanatiskt. Och boksynt som han var så visste han att blev man beroende av något så anammade man också avarterna av det. Och att aztekerna hade varit tyranniska i många avseenden var ingalunda någon överdrift.

Manuel tittade ut. Skulle han bli tvungen att sälja sitt lilla radhus och lämna Lissabon? Detta var staden han älskade över allt annat. Och att bli av med sin lilla trädgård, täppan som han benämnde ”jardim do éden” med dess lilla pittoreska orangeri på åtta kvadratmeter, var något han fasade för. Han älskade sitt lilla igenvuxna växthus och hade själv monterat upp det för snart tjugo år sedan. Den rustika känslan när vegetationen inifrån orangeriet klängde sig ut genom det trasiga fönstret och flätades samman med grönskan på utsidan, gav ett själslugn. Detta var hans rekreationsplats, som tillsammans med hans stora intresse, mayafolkets historia, betydde allt för honom. Det var på dessa sjuttiofem kvadratmeter trädgård han hämtade kraft när dagarna var allt för tunga och grå.

Nästa vecka skulle han fylla sextio och i år var det trettio år sedan olyckan. Han hade inte haft en kvinna sedan han miste Rosario, kvinnan som han skulle gifta sig med och bilda familj. Allt hade tagit ett abrupt slut när en mötande bil kommit över på deras sida av vägbanan och krocken hade varit oundviklig. Smällen hade varit fruktansvärd och Rosario hade omkommit omedelbart då hon brutit nacken. Själv hade han som genom ett under klarat sig utan en skråma. När han sekunderna efter kollisionen fått tillbaka sansen hade han tyckt sig se något lämna Rosarios kropp. Vad visste han inte men det hade sett ut som om själen lämnade hennes kropp.

Manuel trängde undan minnena av sin älskade Rosario och på nytt tänkte han på sin resa till Mexiko. Sitt första möte med Börjesson. Det hade varit i hotellets foajé och den franska kvinnan

hade varit i upplösningstillstånd. Hon hade skrikit och gråtit om vartannat. Manuel skakade på huvudet vid återblickarna. I dag förstod han. Kvinnan hade talat sanning.

Kvinnan, han och Börjesson hade hamnat på samma våning bara några enstaka rum ifrån varandra. Samma dag fick Manuel reda på att Börjesson hade checkat in på hotellet en dag tidigare, medan kvinnan bott där en tid tillsammans med sin xoloitzcuintle, en mexikansk nakenhund. När Manuel anlant till hotellet och mottagit nycklarna till sitt rum hade han omedelbart tagit hissen upp till sin våning och där hade han stött ihop med kvinnan. En fransk högdragen mademoiselle i femtioårsåldern, och i sällskap hade hon sin utsmyckade hund. Följande dag fick Manuel höra av ett engelskt par att den franska kvinnan bott på hotellet i två veckor, och eftersom rummen var förhållandevis små hade hon under dagarna haft dörren öppen så att hennes hund kunnat springa runt i den långa korridoren. Och detta var något som Manuel snart skulle få erfara. En hund som det engelska paret sagt att matte dagligen försåg med alla möjliga accessoarer: flugor och slipsar, men också hårspännen i allsköns färger. Ändå var detta inget som besvärade Manuel. Om kvinnan så ville fick hon drapera sin hund i festblåsa. Det som däremot störde honom var det ändlösa pipandet. Varje gång hunden befann sig i sin motionsslinga i korridoren hade denna tik en ljudande gummileksak i sin mun i form av ett hundben, en anka eller en boll. Och detta pipande skulle i samklang med den franska kvinnans evinnerliga kacklande bli de tidiga morgnarnas potpurri.

När hotellets vakter ingripit för att lugna kvinnan hade Manuel sett att Börjesson traskat iväg mot hotellets utgång. Skyndsamt hade han följt efter Börjesson och därute hade de börjat samtala om det otrevliga som inträffat. Och med hänsyn till de grava beskyllningarna som Börjesson blivit utsatt för hade Manuel tyckt synd om honom och gjort honom sällskap till en kinarestaurang.

Det som hade förvånat Manuel var Börjessons lugn. Även om kvinnans tillvitelser varit befängda, att Börjesson brutit nacken på hunden, så hade vem som helst blivit tagen av kvinnans bryska påhopp. Hon hade funnit sin hund i hissen med huvudet intryckt mellan ledstången och hiss väggen – som om någon funnit en borttappad nalle och lyft upp den från hissgolvet och hänsynsfullt fäst

nallen i ledstången för att inte hotellets gäster skulle trampa på kramdjuret. Men Börjesson hade inte rört en min, varken i foajén eller på kinarestaurangen. När Manuel efter att ha ätit sin nasigoreng besökt kinarestaurangens toalett, tätt efter att Börjesson varit därinne, hade han i papperskorgen, under de hopskrynkade pappersservetterna, sett något gulglimrande. När han lyfte på de använda servetterna visade det sig vara en gul gummianka som gav ifrån sig ett pipande när man tryckte på den.

Återigen skakade Manuel på huvudet vid återblickarna. Han kunde inte förstå varför han gett Börjesson sitt namn och sin adress. Han misstänkte att det var det mest obetänksamma han någonsin gjort.

ALLT HADE GÅTT över förväntan i går. När tysken hade ställts mot väggen hade han gråtande accepterat sitt öde. Ändå hade Börjesson inte vågat riskera något. Han hade beslutat sig för att inte lossa tyskens händer och ben. När han lagt kvinnan i makens knä hade han beordrat honom att stabilisera sin hustrus huvud med hjälp av benen för att hon inte skulle kunna röra och vrida på huvudet. Och trots ett oavbrutet lipande från tysken och hans lagvigda hade denne självbelätne german varit stor i ögonblickets stund och samarbetat. När Börjesson placerat trasan över munnen på kvinnan och sedan långsamt tömt hinken med saltvattnet över trasan hade makens gråt tystnat och i stället hade han pressat sina knän allt hårdare runt sin hustrus huvud. Hustrun hade fräst, spottat och sparkat och ryckt besinningslöst med de bakbundna armarna. Troligtvis hade detta gjort att axlarna gått ur led för tvärt hade axelpartiet sjunkit ihop på henne och hon hade blivit tyst.

Börjesson antog att rädslan och smärtan gjort att hon svimmat. Han hade återupptagit sitt vattenhållande över tygstycket och när hennes andning upphört hade en psykedelisk tystnad infunnit sig. Inte ett endaste knyst eller snyft ifrån tysken. Till saken hörde i stället den att maken nästan verkat lättad av att hans hustru somnat in där på golvet i hans knä. Och kanske hade han

haft sina skäl. Hustrun hade varit ett irritationsmoment och tysken hade för länge sedan försett sig med älskarinna.

Efter katsenjammern hade Börjesson kört ut en kilometer med båten, lossat repen runt hennes handleder och anklar och lyft kroppen överbord. Minuterna innan hade han passat på att ta tillfället i akt när tysken suttit och stirrat hålögt på sin livlösa hustru. Han hade noterat den röda verktygslådan som stod under kojens och dragit fram den för att se om han kunde finna något. Hur han skulle ta död på tysken var en samvetsfråga. Trots allt hade denne varit hjälpsam. När Börjesson ögonblicket efter sett träklubban hade en belåten min brett ut sig. Sekunden efter hade han med kraft drämt klubban i huvudet på tysken och låtit honom gå samma öde till mötes som den jämmerliga hustrun. Det skulle se ut som om kvinnan fallit överbord och maken försökt rädda henne men oturligt nog slagit huvudet i skrovet och också själv fallit offer för drunkningsdöden.

Efter allt bemödande hade Börjesson tagit på sig flytvästen. Han hade lagt de två hundralapparna som han funnit på bordet i en plastpåse för att därefter stoppa påsen i fickan. På nytt hade han styrt in mot Barnviken och några hundra meter innan han nådde bryggan hade han hoppat i vattnet. Han hade brutit sig in i en fiskebod där han funnit torra kläder, bland annat en islandströja, ett buskort och några luggslitna filtar.

Börjesson hade varit tvungen att sova i boden men satt nu på bussen på väg till Beddinge med en sydväst nerdragen över hjässan. Naturligtvis hade buskortet inte varit laddat så han hade tackat sin gud skapare för att chauffören inte var av svensk härkomst. Även om han hyste avsky mot dessa statsborgare så hade de ett karaktärsdrag som svenskar oftast saknade: De lät aldrig sitt yrke gå över styr. De var heller aldrig så principfasta att de inte kunde se mellan fingrarna. När han stuckit den svartlockige och rapsoljeosande chauffören en hundralapp fick han med ett diskret ögonkast åka med.

Börjesson hade saknat sitt hem. Ja, han hade saknat Sverige. Han tyckte att filippinier var ett folk renons på förstånd och intelligens. Men de var också totalt befriade från effektivitet och produktivitet.

Börjesson undrade om kattrackarn var i livet. Och om polisen hade transporterat bort hans fjäderfån. Förmodligen. Hästen som Madeleine fått rida på hade han gjort sig av med redan i höstas. Han hade också några huggormar som han förvarade i ladan. Ja, under vinterhalvåret var de under ladan, så något i djurväg var i alla fall kvar. Ormarna grävde sig ner i det jordstampade golvet på ett sådant djup att de inte förfrös. En tid då de inte behövde någon föda. Och det stora ladugårdsfönstret bidrog till att de stannade kvar i ladan. Sju månader om året låg de där och lapade sol. Börjesson drog på munnen. Han var ormarna tacksam. Det var dem som gett honom den briljanta idén att förvara Madeleine och Linus under vardagsrumsgolvet.

Men det fanns mer att tacka ormarna för. Det fanns inga bättre utrotare och giller än huggormar. På höstkanten när möss och råttor blev allt för besvärliga, då de invaderade hans källare, släppte han ner ormarna där.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över ett och det var dags att laga till något. Viveka trivdes i sin lägenhet och hade funnit sig väl tillrätta i Trelleborg. Värre var det när det kom till jobb. Hon hade varit på arbetsförmedlingen, men där gjorde de inget. Hon räknade in arbetsförmedlingspersonal som sysslösa. Skillnaden var bara att de var vad hon kallade verksamt arbetslösa.

Än hade hon inte gjort slag i saken men inom en snar framtid skulle hon. Hon skulle starta upp en spåverksamhet. Hon hade varit och tittat på några lokaler men tyckte att hyrorna var för höga. Hon hade visserligen inte bott i Sverige på åtta år men förstod att något inte stämde. Med en sådan tunnsådd befolkning som i Trelleborg var inte ens bästa läget på lokalen en garanti för att

verksamheten skulle bli lönsam. Hon hade pratat med ägaren till ett litet kafé som hade över tiotusen kronor i hyra per månad. Kvinnan hade sagt att för att få verksamheten att fungera så behövde hon ha en tillströmning på uppemot hundra gäster varje dag, vilket mer eller mindre var en omöjlighet med en sådan skral folkmängd som Trelleborg hade. Kvinnan hade sagt att fastighetsägarna och politikerna blundade för hur det verkligen låg till. I stället hänvisade de till att verksamheten inte fungerade på grund av mindre god affärsidé och koncept. Men hon älskade sitt kafé och hade därför valt att ha två jobb, vilket också ställde till det. Skatteverket misstänkte att hon fifflade med bokföringen eftersom ingen människa kunde tänkas vilja driva en verksamhet som inte man kunde livnära sig på. Hon hade läst Skatteverkets kriterier, villkor som ska vara uppfyllda för att det ska räknas som näringsverksamhet. Betingelserna var självständighet, vinstsyfte och varaktighet. Men i det finstilta stod det att det inte var något krav att vinst skulle uppstå första året om du exempelvis måste göra stora investeringar. Detta var Skatteverkets klarsynta och begåvade ord. De trodde på fullt allvar att det bara tog ett enda år att få snurr på en verksamhet. Och att det inte fanns någon normalfuntad människa i denna värld som kunde tänka sig driva sin verksamhet i andra syften än vinstsyftet. Viveka var inte ekonomisk skolad men förstod att det inte ett dugg hade med affärsidé och koncept att göra eftersom kvinnans idé och grundtanke var utomordentlig och kaféet låg mitt uppe i city – en plats där det skulle ha fungerat om hyrorna och skatterna varit skäligare.

Viveka böjde sig ner och tog fram en fiskgratäng som hon köpt på Willys. Hon undrade när Willys skulle behöva slå igen. En affärsidé och ett koncept som Skatteverket och politikerna troligtvis då också skulle döma ut.

LARS ANDERSSON MÅDDE förträffligt. Vågen stannade numera på 72 kilo. Ibland också några hekto under, något han inte var sen att påpeka när vänner och arbetskamrater kommenterade hans nya jag. Elvira hade ringt och frågat om de kunde ses, men han hade bestämt sig för att de inte

skulle träffas. Hon hade berättat att hennes lillebror, Robert, hade börjat på Komvux för att komplettera sina gymnasiebetyg. Allt såg ljusst ut nu när Krister Held inte längre var i livet. Elvira hade sagt att detta också satte press på henne. Hon menade att det var dags att ta itu med sitt liv när lillebrorsan nu tagit itu med sitt och skulle göra några uppriktiga försök att anpassa sig till samhällets nyckfulla gräng.

Lars log. Det var just det han gjort. Tagit itu med sitt liv och anpassat sig till samhällets många gånger så banaliserade normer där allt verkade handla om utsidan. Han hade gjort en hårtransplantation, rasat i vikt och klädde sig numera strikt korrekt likt en finansvalp. Han hade till och med pressveck på byxorna. Samtidigt gillade han vad han såg när han tittade sig i spegeln. Ja, om han själv fick fälla ett utlåtande såg han oförskämt bra ut. Ändå kvarstod det. Han hade fallit för grupptricket. Och om sanningen skulle fram hade han aningen svårt att förlika sig med sitt nya jag. I själ och hjärta var han fortfarande samme gamle urtriste Lars.

Lars ville inte säga att han helt glömt Elvira. Ändå var han smått förvånad över att han inte tänkte på henne oftare. Trots allt hade hon varit hans stora kärlek. En kvinna som han fallit handlöst för. Men det var som om hon bleknat bort. I stället var det en annan person som upptog hans tankar. Denna Linnea som han träffat på bussen i februari. Lars visste inte varför men på nytt hade hon gjort intrång i hans innersta. Kanske var det för att han nu nått idealvikten. Han var i utmärkt form och ville träffa henne, visa att han var stilig – att han numera var en kille med självförtroende. Dessutom ville han fråga vad hon menat med att han skulle vara försiktig inför den förändring han stod inför. Han var ju där nu, i förändringen, och tyckte att han var lika försiktig som han alltid varit. Möjligtvis var han mer öppen och vågade hålla kvar blicken när han mötte en kvinnas blickar.

Lars förde upp solglasögonen i håret. I dag hade han tagit ledigt från jobbet. Han stannade till vid Metrostället och tog en tidning. Han gnuggade geniknölarna. Vad skulle han göra i dag? Det var rena vårvädret, uppemot tjugo grader, så han bestämde sig för att hoppa över träningen. Han

stannade till på trottoaren och tog av sig blazern. Han fläktade sig i den ljunna vinden med Metrobladet. Detta var underbart. Han såg ett närbeläget kafé och bestämde sig för en fika.

NÄR IVAN HADE klivit ur bilen i natt hade han tagit med sig sovsäcken och sitt enmanstält. Genast hade han gått bakom det stora garaget som han förstod tillhörde Börjesson. Där hade han ställt sig för att kunna ha uppsikt över sin bil. Han var nämligen ganska övertygad om att om nu Börjesson befann sig i huset skulle denne gå ut när han såg en främmande bil stå parkerad utanför.

Ivan hade väntat med att resa tältet. I stället hade han stått bakom ladan i nästan två timmar för att se om någon gick fram till hans bil. Han hade också hållit utkik så ingen passerade eller kom ut från husets ytterdörr. Men det hade varit totalt dött. När klockan närmade sig halv tre på morgonen bestämde han sig för att slå upp tältet. Han hade sovit i omgångar för att med jämna mellanrum gå tillbaka och ställa sig bakom ladan och speja om Börjesson kom ut. Men inte en skymt av Börjesson. Kanske väntan varit förgäves. Ändå hade Ivan bestämt sig för att han skulle ge det en chans till.

Hans fjällräventält var inte mycket större än en rymlig sovsäck så han hade kunnat baxa in tältet mellan två snår, buskar som så smått börjat knoppas. Och tältet var, som de allra flesta tält, grönt. Kamouflaget var således ypperligt. Inte ens Arkans paramilitärgrupp skulle ha upptäckt honom om de befunnit sig i omnejden. Ivan tog upp sin mobil. I går hade han satt den på ljudlös. Han såg att han hade två sms från Biljana.

Klockan hade blivit halv två. Han bestämde sig för att stanna tills kvällen.

Han hade tagit med sig några kalla cevapcici, några skivor bröd, en burk ajvar och två paket Drina. Men han hade inte rökt mer än en cigarett. Drina med filter hade varit slut så han hade fått köpa filterlösa. Men han skulle inte gnälla. Arkans lierade hade fått rulla egna av tidningspapper och halm.

Kapitel 8

KLOCKAN HADE BLIVIT två när Börjesson klev av bussen i Böste. Visserligen var det en bit in i april, ändå förundrades han över vädret. Det var nästan sommar i luften. Han tippade på arton grader.

Börjesson var en smula orolig för att någon på bussen hade känt igen honom men ingen av de fem passagera som följt med sista sträckan verkade ha tagit någon notis om honom. Antagligen var det besökare till de boende här, eller så var det skägget, lusekoftan och båtmössan som var en förträfflig förklädnad. Han undrade nu om polisen fraktat bort hans bil: En röd Ford Cortina som han under många år behandlat som sitt skötebarn. Han misstänkte att hans ögonsten var beslagtagen, såväl som traktorn. Däremot Volvon, som han hade stående inne garaget, hade inte fungerat på många herrans år så kanske de låtit den stå.

Börjesson skulle gå till Beddinge. Det var en bra bit. Men han var van vid att gå. Han brukade säga att promenerandet höll hjärncellerna i rörelse. Han var också tvungen att vänta tills det blev mörkt innan han gjorde ett försök med att komma in i sitt hus som han förmodade var igenbommat. Han bestämde sig för att ta sig till Alberts lada. Där skulle han få lite tid för vila och vederkvickelse innan mörkret föll.

Börjesson stannade till och tog av sig lusekoftan som han funnit i fiskeboden. Med sommar, *nåja vår*, i luften skulle det bli varmt att spatsera en sådan ansenlig sträcka i yllekofta. Han vek ihop koftan och stoppade den i papperskassen. Men den fick knappt plats. Han hade varit påpasslig och tagit med sig båda filtarna, ifall han inte skulle komma in i huset och bli tvungen att sova i Alberts lada.

DET HADE INTE blivit något kafébesök. I stället satt Lars på restaurang Akropolis på Davidhallsgatan. Han hade ätit souvlaki kotopoulo. Det hade inte smakat något vidare så några Michelinstjärnor var inte att tänka på. Men det grekiska kaffet var utsökt.

Han hade fått ett fönsterbord där han satt med sitt kaffe och bara njöt och betraktade förbipasserande. Lars älskade att titta på folk. Kanske var det för att han gått ner så mycket i vikt och numera var en flitig besökare på gymmet. Han kände och visste att han nu var en av de där som folk vilade ögonen på. Vilket var en helt ny upplevelse för honom. Och trots att det gått en månad sedan hårtransplantationen svindlade fortfarande tanken inför vart framtiden skulle föra honom. Han ryckte till när han såg en mörk kvinna kliva ur en röd bil. Han satte ner koppen och reste sig upp så han kunde se bättre. Han reflekterade över registreringsskylten, LOG 312.

”Nä dra på trissor”, utbrast han högt.

Omedelbart infann nervositeten sig och följdes av ett enda stort sammelsurium i hjärnan av tänkbara inledningsfraser. Men det fanns inte tid för att grunna på bästa möjliga isbrytare utan nu gällde det att handla. Men till sin egen förvåning satt han som förstelnad. Och detta trots att Linnea endast var tjugofem meter ifrån honom. Han hade inte modet att gå ut och fråga henne om det fanns en möjlighet till en fika med honom. I stället såg han henne försvinna ur vinkel i riktning upp mot Stüppes korvbar. Med sitt svarta hår, mörka djupa tindrande ögon och markerade amorvbåge, såg hon ut som en arabisk gudinna hämtad från *Tusen och en natt*. Aldrig tidigare hade han mött en sådan enigmatisk kvinna. Han visste inte varför men han tyckte att hennes ord på bussen i februari hade antytt en slags intimitet. Varför i hela fridens hade hon frågat honom om det var ledigt? Det var klart att det var ledigt, det var ju bara en handfull passagerare på bussen. Och så hennes leende efteråt och omedelbara svar när han sagt att det var kallt.

I dag kunde han inte begripa att han vågat kommentera en vilt främmande kvinnas ögon, men det hade varit något med hennes blick. Och så hennes ”alla har vi något speciellt men många gånger

vet vi inte om det själv utan det gäller att finna det, och gör man det blir man tryggare i sig själv". Ord som han inte besvarat utan bara nickat oförstående till.

Han lyfte koppen från bordet och skakade lätt på huvudet. Kvinnan som han dagligen haft i tankarna i två månader hade nu korsat hans väg. Ändå hade han försuttit möjligheten att bringa kontakt med henne. Ett agerande som han nu bara minuten efter tyckte var utom rim och reson. Det kunde bara vara ett praktarsle som han som sumpade en sådan chans. Den gamle Lars hade visat sig igen.

Han tog upp sin penna och sträckte sig efter en servett. Han skulle skriva några rader till henne och fästa servetten på vindrutan. Det var väl åtminstone en handling som han hade kurage att sätta i verket? På nytt skakade han på huvudet och tänkte på sin handlingsförklarning när Linnea äntligen nu visat sig. Det var inget som helst tvivel att hans självkänsla på loppet inom bara några sekunder fått sig en rejäl törn.

Lars vände sig om och tittade ut genom fönstret. Han betraktade sin spegelbild, sitt uddlösa anlete. Gaska upp dig, gosse, tänkte han för sig själv. Fler chanser kommer.

ROLF OCH SIV Lundblad saknade sin döda dotter. Naturligtvis gladdes de åt Linus och Vivekas besök men båda visste de att inget skulle bli någonsin som förr. Deras Monica var borta och Anders skulle sinom tid träffa en ny kvinna. Något som betydde att de skulle få se Linus alltmer sällan.

Det gick nu mot tre månader och Siv var fortfarande i ett enda stort töcken. Hon hade sagt att hon var tvungen att besöka ett medium. Hon ville ha en sista kontakt med Monica. Det fanns några frågor som hon var tvungen att få svar på annars skulle hon inte kunna gå vidare. En var varför Anders hade försökt ta sitt liv. Och om Monica och Anders grälat innan han hoppade från byggnadsställningen. Både hon och Rolf hade ett flertal gånger pratat med Anders men svaren från honom hade varit fragmentariska. Hon visste inte varför hon kände så men hon kunde nästan gå

ed på att han dolde något. För omväxlings skull hade deras Viveka tagit Anders parti. Hon hade sagt att han med all säkerhet inte undanhöll något. Hur hon visste detta hade varken Rolf eller Siv fått något svar på, men deras dotter hade låtit väldigt övertygande.

Siv hade aldrig sagt något till Rolf men i många år hade hon haft sina misstankar om att deras dotter inte var som alla andras döttrar. Hon hade inte berättat för någon. Inte ens för Monica. Och kanske var det så att hon hallucinerat, tröttheten som spelat henne ett spratt. Siv mindes tillbaka. Återblickar som än i dag kunde ge henne rysningar. Men också visade på att människan var så pragmatisk. Om saker och ting inte gick att förklara var de inte existerbara.

Viveka var nyss fyllda de sju, Monica hade varit fyra och Gabriel två. Det var semestertider och Siv hade lånat sin mammas och pappas orangevita husvagn och familjen hade befunnit sig på en campingplats på Öland. Alla fem hade varit i och badat och Monica hade hållit lilla Gabriel i handen. Det hade varit långgrunt men plötsligt var Monica och Gabriel så långt ut att vattnet nådde Monica till hakan. Antagligen hade hon inte tänkt på att Gabriel var huvudet kortare än hon, och nu syntes bara hjässan på honom. Mamma och pappa, som var tjugofem meter bort, hade hojtat och viftat med armarna, men förgäves. Monica hade varit som i trans. Viveka var aningen närmare Monica och Gabriel än vad hennes mamma och pappa var, men både förstod de att Viveka inte skulle hinna dit innan Gabriel fått ner allt för mycket vatten i lungorna. Då såg Siv att Viveka plötsligt spärrade upp ögonen och fick ett allvarsamt ansiktsuttryck samtidigt som hon sträckte ut armarna och vips var Gabriel 5-6 meter bakom Monica där vattnet nådde honom till bröstkorgen. Monica hade sagt att hon glömt bort honom när hon såg den fina segelbåten. Naturligtvis var Siv fullt införstådd med att hennes teorier var lika knasiga som orealistiska. Ändå var hon säker på att det varit Viveka som på något oförklarligt vis fått Gabriel att på bråkdelen av en sekund förflytta sig närmare in mot stranden. Och detta trots att Viveka befunnit sig uppemot tjugo meter från Gabriel. På kvällen när Monica och Gabriel hade somnat hade hon och Viveka gått iväg till campingens kiosk för att köpa glass. De hade satt sig på en stor sten och tittat ut över havet och

hon hade tyckt att en fråga om vad som inträffat tidigare under dagen funnit sig läglig. Hennes dotter hade sagt att hon bara tänkt på att hennes lillebror måste in fort där det inte var så djupt, och i nästa sekund såg hon att han var betydligt närmare strandkanten – hela huvudet var synligt på honom.

”När ska du träffa mediet?”

Siv ryckte till där hon satt i sina tankar. Hon tittade på sin make.

”I morgon.”

Rolf nickade. Siv var fullt medveten om vad Rolf ansåg om mötet med sierskan. Det fanns ingen seans i världen som kunde få tillbaka deras dotter. I stället skulle den ge dem ännu fler obesvarade frågor. Siv förstod själv att hon grep efter halmstrån, men hon kände att hon var tvungen att prata med någon. Att se sina barn dö ifrån en var så ogripbart att desperationen blev din vän. Ja, ditt liv blev så betydelselöst att den rädsla och ängslan du tidigare haft inför din egen död försvann i ett endaste trollslag och i stället såg du döden som en befrielse.

DET HADE BLIVIT kväll och Börjesson befann sig i Alberts lada. Nils-Albert var Beddinges äldste invånare och hade bott i samhället i hela sitt liv. Albert var en välmående jordbrukare som alltid höll sig inom sitt jordagods. Samtidigt visste Börjesson att Albert aldrig besökte sin lada eftersom den låg en bit bort från boningshuset. Alberts ben hängde inte med längre. Vid nittiotre års ålder var de yviga manérens tid förbi.

I den faluröda ladan hade Börjesson hittat en kartong med kläder och två bärkassar fyllda med tidningar, *Trelleborgs Allebanda* för i år. Och i flera av dessa nyhetsblad från månadsskiftet februari mars hade han läst om Hademarkssonen. Att grabben var funnen och i livet. Börjesson förstod ingenting. Han hade ju virat livremmen runt halsen på honom och när Hademarkssonen börjat sprattla med armarna och benen hade han dragit åt tills grabben blivit blå i ansiktet och andningen

upphört. Därefter hade han stoppat pojken i en sopsäck och lagt tillbaka honom i hålet i vardagsrumsgolvet.

I samma ögonblick slog det honom att det kanske bara var en skenmanöver från polisen, och att de fått med sig pressen. Polisen hade helt enkelt gått ut med vilseledande uppgifter om att pojken var i livet för att så locka mördaren tillbaka till brottsplatsen. En hypotes som var fullt möjlig. Inte i någon av tidningarna hade han kunnat finna någon kommentar eller bild på pojken. Börjesson mindes vad Hademarkssonen sagt precis innan han ströp honom. Att hans pappa skulle bli arg och att han visste att hans mamma och han skulle dö, men att den som dödade dem skulle få ett hemskt straff av hans pappa. Börjesson hade frågat honom hur han kunde veta allt detta. Hademarkssonen hade sagt att han drömt det. Han hade också sagt att även om han älskade sin pappa tyckte han synd om den som gjort detta mot honom och hans mamma eftersom han kunde se vad hans pappa skulle göra med den som dödat dem.

Börjesson drog på munnen. Både Råkan och Swedbrant, men också Hademarks svikande tribad till hustru, var borta. Han hade lossat båda luftniplarna på de främre bromsoken på Råkans sportbil och denne vettvilling hade trampat gasen i botten när han, tillsammans med Anders lättfärdiga maka, var på väg till Trelleborgs lasarett. Det hade slutat med att de kört av vägen och voltat in i ett träd, en synupplevelse som Börjesson beklagade att han gått miste om. Men känslan veckan innan, när han körde den tretandade högaffeln i halsen på Swedbrandt, hade vägt upp. Att se Swedbrandt fäkta med armarna när han förtvivlat försökte dra ut grepen hade varit en åstundad anblick. För att inte tala om ögonblicket när högaffelns uddar lämnade halsen och blodet forsade ut från de två hålen. Kaverner som Börjesson satt sina gula öronproppar av skumgummiplast i.

ANA TITTADE PÅ Didrik. Mimmi och Anders hade inte kunnat titta över i kväll utan det fick bli i morgon. Men det var okej. Hon och Mimmi hade fått en timme tillsammans i telefonen. Dessutom hade hon fått stilla sin nyfikenhet. Hon hade frågat hur det kändes med Anders. Mimmi hade sagt

att det kändes bra, men att Anders fortfarande var tagen av allt som hänt de senaste månaderna. Didrik hade fått en blixtrande huvudvärk så Ana bestämde sig för att inte berätta för honom att den Anders som Mimmi skulle ta med sig var Westermans före detta anställde. Detta fick han tids nog ta del av.

DET HADE BLIVIT mörkt. Ivan hade på nytt gått in och lagt sig i tältet och genast känt att han var på väg att slumra till. Klockan var bara tjugo över nio på kvällen men efter allt nattvak hade det inte blivit så mycket sömn. Han bestämde sig för att köra därifrån. Han var ingen ungdom längre. Han ville sova i sin egen säng. Men han skulle ge det en sista chans. Den senaste timmen hade han haft förningar, som om något skulle inträffa i kväll. Skulle denne Börjesson komma tillbaka till sitt hus? Eller var det bara så att det var polisen som skulle dyka upp eftersom någon granne utifrån stora vägen hade uppmärksammat att det stod en främmande bil härinne? Ivan bestämde sig för att på nytt gå och ställa sig bakom Börjessons garage. Allt för att kunna ha uppsyn mot ytterdörren och källarnedgången.

Han reste sig upp och tog kniven. Pistolen låg kvar i bilen under sätet. Men en gammal svennegubbe som Börjesson skulle inte vålla en slagkraftig serb några problem. Det räckte gott nog med kniven.

Han stängde av sin mobil och lade plånbok och telefon under sovsäcken.

BÖRJESSON HADE LÄMNAT Alberts faluröda lada och befann sig i sin egen lada. En lada som inte blivit målad sedan han flyttade hit för snart tjugo år sedan. Det var en enslig känsla härute eftersom alla hans fjäderfän var bortforslade. I stället fick han glädjas åt att han funnit en liten vipera berus i sin lada. Efter dagens strålande väder var det fortfarande varmt på marken så han förstod att det hade varit fler ormar framme och gassat sig i det vackra vårvädret. Han hade lagt ormen i en

sprucken lerkruka med en liten plywoodbit över för att äspingen inte skulle ge sig på vift. Om han skulle bli tvungen att sova i ladan ville han inte ha ormen innanför lusekoftan. De små huggormarna hade samma styrka i sitt gift som de större men saknade den självkontroll som de vuxna ormarna hade när det kom till vilken mängd av gift de sprutade in. När äspingarna högg tömde de allt gift i sitt byte.

Börjesson tog av sig den vadderade handsken och lade på plywooden. Han undrade vems Mercedes det var som stod inne på Hademarks infart. Kanske var det en av Stojanovics många bilar? Invandrare var ju innerligt förtjusta i tyska bilar. Men varför skulle Stojanovic ställa sin bil på Hademarks infartsled?

På nytt ställde Börjesson sig vid fönstret. Han blickade in mot Stojanovic. Men det var nedsläckt. Likaså var det hos Hademark. Men kanske var det inte så konstigt. Att Hademark bodde kvar var nog inte att tänka på. Å andra sidan var det säkert inte så lätt att sälja huset. Börjesson var inte dummare än att han förstod att det hade varit mycket skrivelser om Beddinge och de tre husen, vilket inte minst allehandorna som han funnit i Alberts lada hade intygat.

Börjesson gick bort från fönstret. Han tog det gamla hästtacket som hängde på sågbocken och bredde ut det bakom hönsinhägnaden som han byggt inuti i ladan. Han tog upp filtarna ur papperskassen och vek ihop dem som kudde. Han satte sig ner och tog av sig skorna. Med ens kände han sig ensam. Nu satt han här i sin lada. Han var hemma. Men han var rejält i klistret och förstod att allt snart skulle vara över och sagan all. Han tittade på sina hållösa strumpor. Allt var trasigt på honom. Både det själsliga och det kroppsliga. Nu också klädseln. Hela livet hade varit eländigt. Men han hade också själv gjort det eländigt för livet. Det var hans enda tröst: Att han tagit livet av många. Ändå hade han en gång i tiden tillhört de sannfärdiga. Han hade varit en oskyldig liten grabb som likt alla andra pojkar älskat att leka med bilar.

Börjesson betvingade de svärmodiga tankarna. Han ville se och beträda sitt hus en sista gång innan han greps och ställdes inför rätta. Han ville också hämta ett fotoalbum. Speciellt var det ett

foto han hade i tankarna. En bild där hans mamma och han satt i trädgårdsgungan. Han tyckte om bilden där mamma höll om honom.

Börjesson tog på sig skorna. Han reste sig upp. Det fanns inte tid för återblickar och vemod. Han skulle till varje pris in i sitt hus. Men han skulle vara på sin vakt. Mercedesen kunde tillhöra någon som han hade otalt med. Han var fullt medveten om att många familjer fått sina liv ödelagda på grund av honom. Men det fanns inget han kunde göra. Allt var förutbestämt.

Han tittade ut genom fönstret och bestämde sig för att gå på grusvägen. Att tvärsa trädgården i mörkret var inte att tänka på. Det fanns mycket att snubbla på.

LARS LÄG I sängen där hemma. Bredvid sig hade han sin mobil. Han hade satt den på högljudd. Han kunde inte få denna Linnea ur huvudet. Han hade plitit ner sitt mobilnummer på servetten och skrivit några rader som han tyckte lämpade sig. Men han hade inte vågat vara allt för djärv. Trots allt kände de inte varandra. Ändå kunde han inte förstå att han fått kalla fötter. Men det var då det. Nu hade han fått några timmars andrum ifall hon skulle höra av sig.

ÄNTLIGEN, TÄNKTE IVAN, när han såg något röra sig på grusvägen. Någon kom uppifrån stora vägen. Av formen att döma förstod han att det var en människa. Och av gångstilen säkerligen en man. Men det var mörkt. Det enda sken var det som månen reflekterade.

När silhuetten nådde trappan fick han besannat att det var en man och förstod att det var Börjesson. Han stod kvar. Väntade. När Börjesson stängde ytterdörren skulle han vänta några minuter innan han gick in efter honom. Han hoppades på att Börjesson inte skulle låsa dörren. Ivan drog på det ett tiotal sekunder för att därefter lämna sitt gömställe.

Han gick med lätta steg, och när han nådde trappan kunde han höra ett vagt ljud inifrån huset. Han slöt sin näve lätt runt handtaget. Han kramade och pressade handtaget neråt. *Olåst*. Varsamt

öppnade han dörren och gick in i hallen. Han lät dörren stå på glänt ifall han skulle bli tvungen att komma fort därifrån. Det var beckmörkt i huset. Plötsligt kände han en kvalmig doft och vände sig om. Sekunden efter blev allt svart.

ROLF SOV TUNGT och Siv låg och stirrade upp i taket. Hon kunde känna tårarna. Hon tänkte på morgondagen. Hon kunde inte förstå hur desperat hon var. Att hon tagit sig för detta. Att delta i en seans. Ett spiritistmöte där de skulle framkalla hennes dotters ande. Det kändes bisarrt. Men hon var tvungen. Om inte så skulle hon tyna bort. Hon visste att hon skulle sörja ihjäl sig.

Hon satte fotografiet av Monica på nattduksbordet.

BÖRJESSON HADE VARIT ute i ladan och hämtat sågbocken och rep så armar och ben var rejält fastsurrade på inkräktaren. Han visste inte vem mannen var men intränglingen hade drag av den man som han för många år sedan sålt AK 4:an till. Men det spelade ingen roll vem det var. Mannen hade gett sig in på hans domäner. Marker som var heliga.

Börjesson tittade mot köksbordet där fotoalbumet, petflaskan och kniven låg i ljusskenet av två fladdrande eldtungor från stearinljusen. Elen var underligt nog inte avstängd, men han vågade inte riskera att tända ljuset eftersom det med all säkerhet skulle synas utifrån den livligt trafikerade kuststräckan. Och antagligen hade hans hus blivit till allmänhetens beskådande, likt den där fotbollsspelarens i Malmö.

Börjesson gick fram till bordet, tog petflaskan och kökskniven. Han skar av botten på flaskan, för att därefter gå fram till skafferiet. Han tog ut majsoljan, lossade på korken och placerade den och kniven på diskbänken. Han ställde sig över diskhon och hällde rikligt med olja över pipen på petflaskan. Han tog en rejäl klunk av majsoljan. Han behöll majsoljan i munnen och satte majsoljeflaskan på diskbänken. Han gick tillbaka till bordet och lade petflaskan bredvid albumet.

Börjesson såg nu att snyltgästen började kvickna till. Blicken var grumlig och irrade runt. Därefter byttes förvirringen mot ett uttryck, som Börjesson uppfattade som ängslan, när mannen kände att han var utan byxor.

”Vad i helvete gör du?”

Börjesson svarade inte. Han kunde höra att mannen inte hade någon brytning så antagligen var det en infödd en.

”Släpp loss mig, din jävla galning!”

Börjesson gick ut i hallen. Han tog lerkrukan som stod på golvet och gick tillbaka in i köket. Han placerade krukans på golvet bredvid sågbocken där inkräktaren satt, eller rättare sagt låg, fastsurrad i med ändan i vädret.

”Vad har du där?”

Börjesson svarade inte. I stället gick han fram på nytt till bordet. Han tog petflaskan och gick tillbaka och ställde sig bakom mannen. Därefter drog han ner inkräktarens kalsonger, och med ena handen särade han på dennes stjärthalvor.

”Pusi mi kurac, din jävla svennebög. Jag ska döda dig!”

Som svar på tillmälena körde Börjesson petflaskspipen in i analen på mannen som vrålade. Börjesson böjde sig fram, vinklade flaskan uppåt och spottade ut oljan som han hade i munnen i den avskurna petflaskan. Han tog den vadderade handsken från bakfickan och lyfte upp äspingen ur krukans. Han släppte ner ormen som omedelbart gled ner i flaskhalsen för att i nästa sekund försvinna in i mannens anal. Börjesson drog ut petflaskan. Han gick fram, lade handsken och flaskan på bordet och registrerade hur främlingens kropp riste i kramper.

Med albumet under armen lämnade Börjesson sitt hus.

ANA VAKNADE UPP av ett klampande ljud. Hon tittade på klockan. Den var kvart över ett på natten. Hon vände sig om. Didrik sov tungt.

Hon satte sig upp i sängen och försökte uppfånga något ljud, men nu hördes inget. Hon var fullt medveten om att två katter huserade i deras trädgård och att dessa ofta blev närgångna och kunde göra sina behov i någon av de fyra utplacerade fajanserna på terrassen. Men hon var säker på att ljudet kommit inifrån huset. Från bottenplanet.

På nytt tittade hon på Didrik. Hon ville inte väcka honom. Hans migrän var förfärlig. Det enda som kunde råda bot på den var om han fick åtta timmars sömn. Didrik hade också berättat för henne om den förslagna musen som med jämna mellanrum kamperade i deras garage. Men ljudet som hon hört hade varit avsevärt högre än om det kommit från en mus.

Hon satte sig på sängkanten. Hon bestämde sig för att gå ner på bottenvåningen och kontrollera att alla fönster var stängda. Om inte så kanske katterna tagit sig in.

Hon sträckte sig efter morgonrocken. Återigen tittade hon på Didrik. Skulle hon trots allt väcka honom? Kanske någon tagit sig in i huset. Ana kunde se det framför sig. När hon en lördagskväll satt i soffan och tittade på film. En film med nagelbitarinslag. Hur hon svor för sig själv och beskärmade sig över kvinnan när denna, ovetande om att mördaren stod bakom gardinen, gick in i rummet. Ana smålog åt sina tankar. Höllviken var tryggt, med undantag av den skickesediga söndagen i februari när denne Rafi, som Jonna haft ett förhållande med, kommit ut hit och skjutit Westerman. Men Westerman hade berättat för både Didrik och henne att det numera var lugnt och att Rafi sedan en tid tillbaka accepterat att han och Jonna aldrig mer skulle bli ett par.

Ana reste sig upp och svepte morgonrocken om sig. Tyst vred hon på persiennens reglagestång. Det var stjärnklart och fullmåne. Hon blickade ner över trädgården. Träd och buskar stod orörliga. Som en slags ostördhet vilade över tomten.

Hon tog sin mobil från nattduksbordet. Tyst gick hon ut från sovrummet. Hon stannade till och tittade ner mot vardagsrummet som låg öde. Hon stödde sig mot räcket och lät blicken svepa över det ansenliga allrummet som var närmare hundra kvadratmeter. Men det enda som syntes var skuggorna från möblerna. Hon höll kvar i det robusta räcket och gick mot trappan. En trappa som saknade ledstång, men som hade breda och djupa plansteg. Hon stannade till då hon tyckte att det såg ut som om någon satt i fåtöljen där nere. Hon stod kvar, skärpte blicken, men silhuetten i fåtöljen bestod. Ana kunde känna hur rädslan fyllde henne. Obehaget över att någon kanske satt i fåtöljen gjorde att hon inte hade mod att sätta fingret på ljusknappen. I stället riktade hon sin mobil mot fåtöljen och tryckte på en tangent för att få ljus. Men skenet var allt för svagt för att kunna lysa ända ner.

Ana böjde sig ner, och försiktigt tog hon några lecakulor från dadelpalmens kruka. Hon kastade ner en kula, men den träffade inte silhuetten i fåtöljen utan landade på den yviga mattan.

Trots rädslan bestämde hon sig för att gå ner. Hon förstod nu också hur mycket Mimmis ingående berättelse om incidenten i garaget hade påverkat henne. Rädslan och ångesten över att trycka på ljusknappen var förmodligen något slags symtom på överförd posttraumatisk stress. Hon var rädd för att denne Rafi var tillbaka i Höllviken och att han skulle sitta i fåtöljen. En Rafi med onda avsikter och med pistol i handen.

Ana blev arg på sig själv. Vare sig Mimmi eller hon hade någonsin varit några harpaltar. Inte heller hade de varit inbillningssjuka.

Ana lade tillbaka de två lecakulorna i krukans. Hon sträckte på sig och drog åt morgonrockens knytskärp. Hon tog ett steg ner med blicken stadigt riktad på fåtöljen. Och trots att hon var barfota och hade utomordentligt bra fäste på trappstegen gick hon med försiktiga steg.

När hon kom ner och var dryga metern ifrån fåtöljen slog det henne att silhuetten kom från schäslongsdynan som Didrik placerat i fåtöljen. Hon böjde sig ner, lade mobilen på bordet och

kände lättnad när hon greppade dynan för att placera den i soffan. I nästa ögonblick hörde hon ett kras bakom sig, och då slog det henne att kraset kom från lecakulan som hon kastat ner. När hon vände sig om fick hon hjärtat i halsgropen.

Kapitel 9

10 april

I GÅR HADE Anders, Mimmi och Linus varit och besökt Malmö museer. Linus hade uppskattat vistelsen. Rundvandringen i akvariet med alla fiskar, och terrariet med alla färgrika reptiler och groddjur hade varit fascinerande. För att inte nämna alla uppstoppade djur. Ändå hade det varit Tekniska museet som stått för den främsta underhållningen. Besöket i ubåten hade varit spännande. Men också beskådandet av alla ångmaskiner, vagnar och åkdon. Läskigast hade det varit i jordbävningssimulatore. Anders förstod att Linus fått någon slags déjà vu-upplevelse när de stod i den mörka gruvan (eller så var det ett berg) eftersom hans son burrat in sitt ansikte i pappas midja. När det sedan börjat vibrera i gruvan hade Anders lagt en betryggande arm om sin son.

Efter besöken på de olika museerna hade de åkt till Café Erik på Erik Dahlbergsgatan. Anders hade kommit att tänka på sitt besök där i höstas när han satt och inväntade Nadia. Mannen med gräddbullen som skylt sitt ansikte bakom en dagstidning. En man som senare skulle visa sig vara Dimitrij. Men Anders hade inte ägnat mer tid åt Nadias famösa exmakes tidigare förekomst på kaféet utan uppmärksamheten hade riktats mot Mimmi och Linus. Notabelt hade varit att Mimmi gjort en likadan beställning som Nadia gjort vid deras besök där i höstas, en cappuccino med chili samt en baguette med parmaskinka och mozzarella, vilket Anders upplevt som en smula egendomligt. Men kanske var cappuccino med chili sådant som eleganta kvinnor från mondäna platser beställde. Mimmi hade bott i både Paris och Barcelona. Metropoler där säsongsnyheter var lika vanliga som franskbrödbullar i Sverige på lördagsmornarna. Linus hade tyckt att det var mysigt på kaféet, han befann sig som i en djungel – väggarna var målade i djungelmotiv. Och trots att farbrodern bakom disken tog tid på sig och var oerhört långsam i allt han företog sig hade Linus tyckt att han var snäll eftersom han gett honom en kolakaka.

Anders böjde sig ner och greppade tag i soffans ena ben. Linus hade lyckats köra in en av sina leksaksbilar under soffan.

Trerummaren på Frans Malmros gatan var numera fullt inredd. I går hade Mimmi hjälpt honom med det sista, bland annat att stuva in porslin i diverse köksskåp och hänga upp två tavlor. Chris tavla, en målning som han och Monica fått i inflyttningspresent när de flyttade till Beddinge och som föreställde ett knippe sackaros, hade fått hänga i köket.

Anders drog i byxlinningen. De två senaste månaderna hade han gått upp nästan tre kilo så det var dags att starta upp på nytt med badminton. Han bestämde sig för att ringa Per i morgon och höra med honom om de kunde köra igång nästa vecka. Och om sanningen skulle fram så hade han saknat deras fredagsavslut, trots att han alltid fick grundligt med stryk av ungtuppen. Anders fick en glad min när han framför sig såg deras badminton och tänkte på Pers anekdoter efter avslutade träningspass.

Men i dag väntade annat. I kväll skulle de besöka Mimmis väninna Ana i Höllviken. Anas pojkvän var Westermans granne och gode vän Didrik.

Westerman och Didrik bodde endast ett stenkast ifrån varandra. Under alla år Anders arbetat på Försäkringsmäklarna hade han aldrig fått tillfälle att träffa denne Didrik, men han hade hört en hel del om honom. Westerman hade berättat att Didrik var en förträfflige organisatör och affärsman som under åren fått känna på en del motgångar, bland annat då hans fästmö tillsammans med hans affärskompanjon lagt ut dimridåer i avsikt att vilseleda för att i nästa drag knycka åt sig bolagets pengar. Men trots att Didrik blivit totalt utblottad, vilket Westerman berättat att Didrik lite ironiskt kallade ett magnifikt bländverk, hade han rest sig och i dags datum var han skuldfri och på nytt miljonär.

Anders satte sig ner i soffan. Han hade haft tid att grunna över vad han ville göra när han nu inte längre verkade som försäkringsmäklare. Han hade haft funderingar på att börja studera men kände sig inte motiverad då han tyckte att han var allt för gammal för att på nytt sätta sig i skolbänken.

Det ringde och Anders sträckte sig efter mobilen som låg på vardagsrumsbordet. Han såg att det var Westerman.

ANA VAR FORTFARANDE uppskakad över gårdagsnattens händelse. När hon hört kraset och vänt sig om hade där stått en skäggig man i hafsiga kläder i övre medelåldern. Till sin förvåning hade hon inte gett ifrån sig något tjut utan bara stått apatiskt och stirrat på honom. Mannen hade sagt att han krupit in genom det öppna fönstret, men att han inte var där för att skada någon – han ville bara ha något att äta. Ana visste först inte varför hon inte ropat på Didrik men mannens blick hade varit välvillig och kroppsspråket stillsamt så hon förstod att han talade sanning: Han var varken där för att skada någon eller för att roffa åt sig värdesaker. Han hade berättat att han var den första hemlöse i Höllviken och de flesta i trakten kände väl till honom. Han hade sagt att det fanns goda människor även här, husägare som på vintrarna lät sin garageport stå olåst för att han på kvällar och nätter skulle kunna få möjligheten till skydd mot väder och vind. Obehaget hade släppt så Ana hade gått ut i köket och ur kylen hade hon plockat fram ett dussin köttbullar och en massa prinskorvar som blivit över från gårdagen. Men också en oöppnad flaska Brämhults apelsinjuice. Han hade tittat storögt på flaskan och berättat att han ett flertal gånger sett sådana i affären men att han aldrig haft råd att köpa en. Därefter hade hon följt honom till ytterdörren. Hon hade tänt hallbelysningen, och när hon såg sin röda halsduk på hatthyllan hade hon gett den till mannen som endast hade skjorta och en tunn jacka. När mannen sedan lämnat deras hus hade Ana känt sig alldeles tom och chocken hade satt in och hon hade varit tvungen att sätta sig ner. Efter att hon samlat sig hade hon gjort en rundvandring i huset för att se så dörrarna var låsta och fönstren stängda. På golvet under det fönster som var öppet hade hon hittat ett gammalt urblekt fotografi. Hon förstod att mannen hade tappat det när han klättrade in. På bilden visades två ståtliga herrar i trettioårsåldern. Hon gissade på att de var tvillingar. När hon vände på kortet kunde hon läsa *Eu si fratele meu Georghe*.

KLAES LOG OCH skakade på huvudet. Han hade precis pratat med Anders. Tala om att världen var liten? Visserligen hade Didrik redan i går berättat att Mimmi haft kontakt med en svensk man vid namn Anders, men att det skulle vara hans före detta adept som hon gett sig i följe med var mer än Klaes kunnat drömma om. Så någon förfrågan om Anders kunde tänka sig följa med hem till Didrik hade inte behövts. Mimmi skulle naturligtvis ta med sig Anders. Men detta betydde också att hans före detta adept säkerligen inte var upplagd för att prata affärer.

Men oavsett i vilken riktning diskurserna skulle gå skulle det bli kul att träffa Anders. Westerman visste också att han skulle få möjligheten att höra med Mimmi om någon mer än hon och han befunnit sig i garaget den ödesdigra söndagen i februari.

”Jonna”, ropade han. ”Har du redan kört?”

Inget svar så Klaes förstod att hon gett sig iväg upp till affären. Han fick berätta om sinkadusen när hon kom tillbaka. Att den svenske mannen som Anas väninna Mimmi gett sig i följe med var ingen mindre än hans före detta adept, Anders Hademark.

ELVIRA VAR LEDSEN. Även om Lars inte avfärdat henne helt hade hennes visade håg att träffas inte vunnit något gehör. I stället hade han berättat att han gått ner 22 kilo och gjort en hårtransplantation. Något som minst sagt förbluffat henne.

Aldrig tidigare hade han pratat om att han ville gå ner i vikt. Än mindre att han funderat på en hårtransplantation. I stället hade han verkat så nöjd och komfortabel med sig själv och sin kropp. Elvira kunde inte sticka under stol med att hon var nyfiken på hur han såg ut nutilldags. Det var inte så att hon tvivlade på att han var snygg men hon ville få svar på om hon var lika ytlig som alla andra.

Visst hade hon tyckt om Lars men hon hade aldrig älskat honom. Frågan var nu om starkare känslor skulle infinna sig om hon fick möjligheten att träffa honom och se hans nya jag?

ÄVEN OM DET var lite av ett tveeggat svärd så hade Annika bestämt sig. Hon och Stefan skulle flytta ihop igen. Hon saknade Monica kolossalt men hade lovat Stefan att hon denna gång inte skulle nämna sin döda väninna stup i ett. Annika hade pratat med Jonna några gånger och nämnt Monica, men Jonna hade sagt att hon inte hade ork och kraft att prata om vad som hänt Monica. Jonna hade i alla fall berättat att hon och Monica hade hunnit träffas dagarna innan den otäcka olyckan. Mer hade inte sagts.

Annika visste sedan tidigare att Monica inte hade varit helt tillfreds med sin sexuella läggning. De hade aldrig pratat om det men Annika var ganska övertygad om att Monica varit bisexuell. Och att Jonna var en kvinna som laborerade vilt, i alla fall hade gjort, visste hon sedan tidigare. Annika undrade nu om Monica och Jonna kunde ha haft något ihop när de efter så lång tid äntligen träffats.

Naturligtvis förstod hon att Jonna var lika chockad som hon själv var över deras gemensamma väns bortgång. Samtidigt tyckte hon att Jonnas reaktion på Monicas död var oväntat häftig, de hade ju inte träffats på många herrans år. Ändå hade Jonna mer eller mindre brutit ihop när hon fick höra vad som hänt Monica. Å andra sidan hade Monica varit en kvinna som berörde. Det hade funnits en naturlig kvinnlighet i allt Monica företog sig och hon lyckades alltid få sina gracer att nå maximala höjder. Allt hon gjort hade varit betagande – som om andra tjejjers elegans bleknade bort i jämförelse med Monicas. Annika kände rysningar när hon tänkte tillbaka. När Monica levte hade hon flera gånger kommit på sig själv med att uppleva ett välbehag av att endast se sin väninna göra något så trivialt som att tvärsa golvet. Men också komma på sig själv med att mista talförmågan när Monica satt mitt emot henne. Monicas händer, långa fingrar och handrörelser hade på något vis varit rogivande. Hon ville gå så långt som att säga att det funnits sublima inslag i hennes avlidna väninnas rörelseschema. Nästan som om hon varit en ängel. Och kanske var det så? Att vi alla har

samma form men att en del av oss kommit som änglar för att vi dödliga ska kunna jämföra våra handlingar med dessa goda skapnader och således bli bättre människor.

Annika tog en pappersservett från köksbordet. Hon visste att hon kunde bli aningen känslös och en smula religiös när hon tänkte på livets outgrundliga existens.

ANDERS TYCKTE ATT det var ett märkligt sammanträffande. Westerman hade ringt honom och tonen hans hade låtit aningen finurlig. Klaes hade frågat honom om han kunde tänka sig att följa med till hans vän Didrik i kväll. Dit skulle det nämligen komma en väninna till Ana som han var övertygad om att Anders skulle finna både bildad, behaglig och amusant. En väninna som var hemmahörande i Paris. Anders hade fattat sig snabbt och undrat om väninnan kunde tänkas heta Mimmi. Ett genmäle som fått hans munvige och före detta chef stum. Westerman hade undrat hur han kände till Mimmi eftersom han varken träffat Ana eller Didrik. Anders hade kort berättat att han stött ihop med henne för två och ett halvt år sedan på sin resa till Barcelona, en av de weekendresor som Westerman själv årligen delade ut till de bästa säljarna.

Anders såg fram emot att träffa Didrik och Westermans flickvän. En flickvän som Westerman hade mött på sin resa till Paris i höstas men som Anders inte än fått tillfälle att träffa.

ELVIRA HADE BESTÄMT sig för att gå ut. Det gick inte att sitta och deppa ner sig. Vile Lars inte träffa henne fick hon försöka skaffa nya manliga bekantskaper. Hon ryckte till när det ringde i hennes mobil. Det var dolt nummer så hon beslöt sig för att inte svara. Hon tog på sig mockajackan som Lars köpt till henne. Hon visste att den hade varit dyr men aldrig hade han nämnt detta. Han var en gentleman ut i fingerspetsarna. Ändå var det ett karaktärsdrag som hon inte hade värdesatt när de var ett par. Eller så var det bara så att hon inte reflekterat över det. Det enda hon hade tänkt på var att hennes känslor inte var i brand.

Elvira suckade. Hon var inte ett dugg bättre. Hon var verkligen lika ytlig som alla andra. Lars var inget ögongodis så troligtvis var det därför som han inte hade tänt eldar i henne.

ANNIKA TOG TELEFONEN och slog Jonnas nummer. Det var dags att sätta väninnan under lupp. Få henne att berätta vad som hänt mellan henne och Monica. Samtidigt var hon fullt införstådd med att hon inte hade ett dugg med det att göra. Annika tänkte att hon skulle föreslå en fika i Malmö. Där om någonstans fanns mysiga kaféer. En puttrig atmosfär skulle få Jonna att öppna sig. Berätta om hon och Monica haft något sexuellt ihop.

”Hej, Jonna, det är Annika. Vad gör du?”

”Hej, Annika! Jag är uppe i affären.”

”I Höllviken?”

”Ja.”

GABRIEL HADE ÄNDRAT skepnad så många gånger. Fler gånger än någon annan gång tidigare. Mattias, Linnea, kvinnan i butiken, hyresvärd Viktor Hagi, Simone Mathieu, och som monsieur Baptiste på Rue de Mont Thabor i Paris. Men också till den tioårige skolöse pojken i Manilla som sträckt fram sin hand vid sitt möte med Börjesson. Dessutom hade Gabriel tagit Nikodemus skepnad, den pojke som 1977 fick sin hals uppfläkt när han tillsammans med Anders och deras gemensamma vän, som Anders några år senare gav smeknamnet ”Tack och hej leverpastej”, grävde sig in under mängder av snö som plogbilen pressat upp i ena änden av gatan. Fem år senare skulle Anders tillsammans med ”Tack och hej leverpastej” och en pojke vid namn Mikael begå en brutal våldtäkt. Flickan som blev utsatt för övergreppet var avlidna Marie, den kvinna som ”Tack och hej leverpastej” knivmördat på biografen.

Anders, Mikael och ”Tack och hej leverpastej” hade på den tiden kallat sig ”de tre vise männen”, ett epitet som framförts med spefull ton och smädat de godhjärtade och sanna vise männen: Kaspar, Melchior och Balthasar. Men Anders, Mikael och ”Tack och hej leverpastej” hade tyckt att de kommit i gåvornas ärende eftersom de hjälpt henne att bli av med oskulden. Ett händelseförlopp i livet som många unga tjejer var bekyttade inför, så varför inte vara tacksam, hade två av dem unga männen menat. Fem år efter våldtäkten fick Mikael sitt straff när han på sin tjugooårsdag blev utslängd från balkongen på sjunde våningen. Och nedanför hade Marie stått och sett allt eftersom det var hon som planlagt det.

Den andra vännen, ”Tack och hej leverpastej”, var fortfarande i livet men fick årligen betala för allt ont han utsatt sina medmänniskor för. Bland annat hade han försökt strypa sin egen mamma, ett utfall som medfört att han fått sitta många år på Östra sjukhuset där personalen dagligen kränkt honom. Han var numera också blind på ett öga. Det öga som han fått utstucket av den han våldtagit.

Mänskligheten visste inte men i ögonblicket vi lämnade jordelivet och mötte döden blev vi varse om varför vi fått denna korta stund i kroppslig form. Livet var människans första läroverk, allt för att Herren skulle kunna se hur vi handskades med de karaktärsdrag som han skänkt oss. Ständigt ställdes vi på prov av den allsmäktige. Men vi valde själva vilka av egenskaperna, godhet, ondska, ärlighet, lögnaktighet, missunnsamhet och välvilja, vi skulle bruka för att lösa det som vi för stunden betraktade som svårigheter. Ibland blev vi frestade att nyttja de förmågor som gav oss mest vinning, men som kanske sårade kontrahenten. Och det var just i ögonblicket när Gabriel lämnade jordelivet och såg sin mamma som han förstod att hans mamma hade använt sig av de egenskaper som Gud gett henne i syftet att endast se om hon hade kraft nog att stå emot frestelserna. På samma gång var hon bara människa. En varelse av kött och blod som gjorde allt för att överleva i en värld där allt för många agerade oförsynt. Och det var därför som Gud hämtat Gabriel. Siv hade passerat den gräns som var satt för henne och som inneburit att hon inom kort skulle förlora sitt ena barn.

När han sedan, bland annat i Gabriels gestalt, skådat att Monica också skulle infinna sig förstod han att det var Anders tur eftersom denne familjefar också överskridit sin gräns.

ANNIKA SATT I sin bil. Hon hade precis anlänt till Malmö. Hon vred på backspeglarna och strök bort en hårslinga från ansiktet. Hon tittade på klockan. Den var kvart i sex. Jonna skulle vara här om några minuter. När hon föreslagit en fika i Malmö hade Jonna först varit aningen avig. Jonna hade tyckt att det var en bit att köra från Höllviken, och att hon och Klaes också senare på kvällen skulle besöka en granne. Men när de hade pratat en stund hade Jonna ändrat sig och sagt ja.

Annika och Jonna hade aldrig varit några bästisar. Å andra sidan visste Annika att Monica och Jonna inte heller varit det. Hon ville minnas att det varit två andra tjejer som varit goda vänner med Jonna, och det hade varit dessa två som hållit till på nattklubben Etage tillsammans med Jonna och Monica. Annika hade själv aldrig varit med tjejerna på Etage, men hon och Monica hade besökt Club Privé några gånger tillsammans. Och det var dessa två dansställen det handlade om i Malmö i slutet av 80- och i början av 90-talet.

Annika knäppte upp sin väska och tog sin mobil. När hon hörde en tutning tittade hon upp och råkade slå huvudet i backspeglarna. Bredvid henne stod en stor BMW och i den satt en vinkande Jonna. Annika log och tänkte ”så vacker hon är”. Jonnas röda hår var uppsatt i en knut och Annika tyckte att hon påminde om hennes favoritskådespelerska Debra Messing.

Annika tog sin väska från passagerarsätet och klev ur bilen. För omväxlings skull hade hon klätt sig i kappa, och till detta bar hon en kort kjol och ett par högklackade skor. Annika log för sig själv. Det var ju inte vem som helst hon skulle träffa. Hon skulle fika med en internationell fotomodell. Annika placerade sin väska på taket, drog i sin ena stay-up som tenderade att kasa ner. Hon rättade till kjolen, låste bilen och tog sin handväska från taket.

SIV BEFANN SIG i en lokal på Sevedsplan i Malmö. Det var svårt att bedöma åldern på kvinnan som satt mitt emot henne men Siv uppskattade hennes ålder till runt de sjuttio. Det var knäpptyst vid bordet. Rolf hade skjutsat henne till Malmö och släppt av henne på Lantmannagatan. Han hade frågat om det var här hon skulle träffa sierskan. Men hon hade sagt att det inte var här utan ner i en av smågatorna på Sevedsplan, ett svar som hon uppmärksammat gjort Rolf aningen ängslig.

När Rolf kört därifrån hade hon gått in på Sevedsplan och i första tvärgatan hade kvinnan dykt upp som från ingenstans. Hon hade tagit Sivs hand och ledsagat henne in genom en port, över gården och in i ett trapphus. De hade gått in genom baddörren till hennes butik, tvärsat själva butiken för att därefter slinka in i ett rum bakom butiksdisken.

Sierskan lyfte på blicken. Hennes blick var sorgsen och beslutsam. Hon tittade på Siv, sedan på fotot av Monica som Siv gett henne.

”Detta kommer att ta slut fort. Din dotter kommer att finnas här i endast några sekunder, och hon kommer att kunna höra dig men inte svara dig. Hon kommer också se din smärta. Din saknad efter henne.”

Siv kände tårarna men stålsatte sig.

”Vet du vad du ska säga till henne?” fortsatte hon.

Siv nickade aningen svävande.

”Dessa ord blir alltså de sista som hon hör ifrån dig så låt ögonblicket bli magiskt.”

Siv kunde inte längre hålla tillbaka tårarna. Skulle hon verkligen få se sin dotter? Eller var allt en enda stor bluff? Ett utnyttjande av en trasig och sargad själ för att tjäna några hundralappar.

Kvinnan lade fotografiet på bordet. Hon tittade på bilden av Monica, för att därefter sluta sina ögon.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över sex och Elvira satt på bussen på väg in mot city. Hon kom att tänka på den svärmodiga tiden när hon satt på Råby ungdomsvårdsskola. Men också på sin mamma Anita och på tiden innan hon hamnade på Råby. Hon mindes mammas pojkvän. Vad som hänt mellan henne och denne Jörgen. Varje gång Elvira tänkte tillbaka på det blev hon ledsen. Hon hade legat på sängen i endast trosorna läsande en Harlequinbok när han kommit in på hennes rum och frågat efter en kam. Han hade satt sig på sängkanten och hans morgonrock hade glidit isär. När hon vänt sig om och sett hans praktfulla stånd hade hon blivit som förstummad. Aldrig tidigare, inte ens på bild, hade hon sett en sådan stor en. När den sedan vred sig pekande mot henne hade hon inte kunnat hejda sig utan nyfikenheten hade tagit över. Hon mindes känslan när hon slöt sin hand runt.

Elvira skakade på huvudet vid återblickarna. Han hade sagt att det var vackert att se hennes lilla hand, med det rosa gummibandet som prydde hennes handled, runt hans penis. Bara tankarna på honom fick vämjelsen att växa fram. Hon ville inte säga att han hade lurat henne. Men om han hade varit en anständig man skulle han ha stoppat henne. Det var efter denna skändlighet som allt tagit en början. Killarna hade avlöst varandra.

ROLF SATT I bilen utanför Helenholms gatukök. Han hade varit tvungen att stanna. Allt snurrade. Han hade inte velat säga något till Siv men det var på Sevedsplan som han mött kvinnan i butiken. Den kvinna som berättat om en flicka som var liten i maten och som en dag tvärt upphörde att äta. En flicka vars längd var 135 centimeter, och som vägde 27 kilo. Någon hade kallat henne tjock. Ett endaste ord hade fått det lugna vattnet att brusa. Men ju mer vatten desto mer brus och när brus blir då börjar dessa krafter livnära sig på de känsliga själar som inte har styrka nog att stå emot. Rolf mindes varje ord av kvinnans berättelse. Var han befann sig hade han ingen som helst aning om utan det hade fallit på plats senare. Det enda substantiella han mindes från butiken var en skål

med rädisor som stod på disken. Han var nu ganska övertygad om att Siv också skulle få ta del av denna skål.

NÅGRA MINUTER HADE gått och Siv hade fullt sjå med att hålla tårarna borta. Det var knäpptyst i rummet och hon satt på helspänn. Kvinnan mitt emot henne hade händerna på bordet och verkade befinna sig i något slags transcendent tillstånd. I rummet spreds en svag doft av kokos och på bordet låg bilden av Monica och stod en kandelaber och en alabastervas. I fönstret hängde en blek julstjärna, och på väggen satt en gobeläng föreställande en fors där skyddsänglar vakade över ett litet barn.

Kvinnan började nu röra på sig. Hon lade sina händer på bilden av Monica. Persiennerna var fördragna så det var ljusfattigt i rummet, men skenet från de brinnande stearinljusen var tillräckligt för att kunna se vad som tilldrog sig. Plötsligt fladdrade ljuslågorna till. Siv tittade sig omkring i rummet men inget syntes. I ögonblicket blev hon osäker på om hon gjort rätt som sökt upp sierskan. Men vad skulle hon göra? Hon var i ett bedrövligt tillstånd och greppade efter halmstrån som kunde göra livet mindre smärtfyllt för henne och som förhoppningsvis kunde hjälpa henne att gå vidare. För Siv visste att hon inte skulle klara det, att bemästra saknaden efter sin älskade dotter. Hon ville bort från allt. På samma gång förstod hon att Rolf skulle bryta ihop om hon tog livet av sig. Att Viveka skulle klara sig om hon själv nu inte längre fanns i livet var hon ganska övertygad om. Viveka var en själsligt mycket stark person. Dessutom hade hennes dotter ganska nyligen kommit tillbaka från Moçambique där hon bott i åtta år. Naturligtvis var det deras dotter oavsett åren utomlands. Men Viveka hade alltid varit självständig och haft svårt i relationer till andra. Som liten roade hon sig själv och genom hela lågstadiet tog hon aldrig hem några kamrater. De korta stunderna hon spenderade med sina syskon verkade vara fullt tillräckliga för henne.

Siv släppte sina tankar och ryggade tillbaka. Hon trodde knappt sina ögon. En gestalt började bli synlig i ljusskenet. När hon såg att det var Monica brast allt för henne. Samtidigt tänkte hon på

sierskans ord, att hon måste vara förberedd på vad hon skulle säga till sin dotter eftersom mötet skulle bli kortvarigt.

Siv drog handflatorna över sina tårfyllda ögon. Hon tittade på skepnaden av Monica. Det kändes som om tiden stod stilla. Hennes älskade dotter var allvarsam och bar en vit klänning. En klänning som Siv kände igen. Det var Monicas studentklänning.

”Mitt älskade barn”, sade hon. ”Jag saknar dig så. Jag älskar dig mer än livet självt.”

Det var knäpptyst i rummet och Siv såg att sierskan satt med slutna ögon.

”Är du lycklig?” fick hon fram och sträckte ut armarna mot sin dotter.

Siv såg nu att skepnaden började förlora form, evaporera. Men då hände något. Det såg ut som om Monicas ansiktsuttryck ljusnade, blev gladare. Hon böjde huvudet som om hon nickade. Sekunden efter var hon borta.

MARY SARASIN SATT och stirrade rakt fram på kösklockan. Hon kunde inte fatta det. En granne på Charles gata hade berättat vad som hänt. Charles var den person som skjutit den femtioåttåriga kvinnan, för att därefter ta sitt eget liv.

Visst hade Charles varit aningen underlig, känslökall och frånvarande, men att det funnits en mördare i honom hade hon inte kunnat drömma om. Mary kände att hon behövde prata med någon. Men med vem?

Kapitel 10

KLOCKAN VAR FEM i halv sju och Jonna och Annika satt inne på Café Cosmopolitan på Djäknegatan i Malmö. Annika hade beställt en jordgubbsfrappuccino och Jonna en cappuccino. Jonna var enkelt klädd. Ett par bruna skor med låg klack, jeans och en ljusgrön topp, och på stolsryggen hängde en militärfärgad midjejacka. Dessutom var hon omålad. Annika visste inte hur hon skulle börja utan fick förlita sig på att ett passande tillfälle skulle uppstå. Jonna hade berättat för henne att hon väntade barn med Klaes. En Klaes som var Monicas makes tidigare chef och ägare till Försäkringsmäklarna. Annika hade frågat Jonna om hon fått möjligheten att träffa Anders, vilket hon inte hade, men i kväll skulle hon då de var inbjudna till Didrik, en av Klaes närmaste vänner. Annika tyckte att det var fantastiskt att Jonna nu också skulle få axla mammarollen, en händelse som endast livets nycker rådde över.

”Så fin du är”, sade Jonna. ”Du har verkligen känsla för kläder.”

Annika log.

”Tack. Jag kände att jag var tvungen att klä upp mig. Det är ju inte varje dag man träffar en berömd modell.”

Jonna skrattade, men Annika kunde höra att skrattet var aningen krystat. Hon förstod att Jonna fortfarande var rejält bedrövad över Monicas död. Annika ryckte till när hon kände något på insidan av sitt ena lår.

”Jag är fortfarande så ledsen över att Monica inte finns hos oss längre”, sade Jonna och lade sin hand på Annikas.

Annika nickade. Hon kom på sig själv med att inte bry sig om Jonnas fot som var kvar på hennes lår. Kanske foten var där av en tillfällighet? Jonnas ben var långa, stolarna små och bordet likaså.

Det fanns inte allt för mycket plats för benen. Annika log. Dessutom var hennes kjol i kortaste laget, så kanske det inte var så konstigt att Jonnas fot hamnat där den hamnat.

”Jonna”, sade Annika. ”Jag vet att jag inte har med det att göra men jag undrar så här i efterhand vad du och Monica hade gemensamt?”

Jonna drog på munnen.

”Gemensamt. Jag vet inte var jag ska börja.”

Annika log och ställde ner sin frappuccino.

”Börja från början.”

Jonna skrattade för att därefter skaka på huvudet.

”Då skulle vi vara tvungna att sitta här hela kvällen, ja kanske natten också.”

Annika smilade på nytt och tittade på vägguret som hängde på den pralinfärgade fondväggen.

”Jag har hela kvällen på mig. Ja, natten också.”

Annika kände nu att Jonnas fot sökte sig uppåt. Hon vek undan med blicken och kände stressen komma men hade inte mage nog att be henne ta bort foten när hon förstod hur ledsen Jonna var över Monicas död.

”Jag och Monica hade en affär precis innan hon gick bort.”

”Vad!?” utbrast Annika samtidigt som hon kände att Jonnas fot nu var ända uppe vid troslinningen.

Smått förstummad tittade hon på Jonna som inte visade minsta lilla tecken på att upphöra med vad hon höll på med. Annika ångrade nu att hon tagit på sig stay-ups i stället för strumpbyxor.

”Okej”, tillade hon.

Fastän Jonnas bekännelse inte kommit allt för överraskande så satt Annika bara där och stirrade på sin frappuccino. Hon försökte samla sig. Men när hon skulle ta glaset kände hon att Jonnas ena tå letat sig in under troslinningen. Hon sade inget utan på nytt tittade hon på Jonna som inte släppte henne med blicken. Jonnas tå var nu och pickade lite lätt runt hennes öppning. Annika skulle precis be henne ta bort foten när hon kände hur Jonnas ena tå sögs in. Hon tittade frågande på en Jonna som bara log och kramade hennes hand. Annika kunde inte fatta det. *Herregud*. De satt på ett kafé mitt i centrala Malmö och Jonna hade sin stortå uppstucken i hennes fitta och hon gjorde inte minsta lilla försök att be henne sluta.

Till sin förskräckelse kände Annika att hon började bli fuktig mellan benen. Hon vände sig om för att se så ingen hade märkt något men det var bara hon och Jonna där, samt ett yngre par som höll på med sina telefoner. Hon kunde nu också känna hur det så smått började rinna längs skinkorna på henne. *Detta är inte sant*, var vad hon tänkte. När Jonna sedan förde sin tå långsamt in och ut i hennes sköte hade hon inte kraft nog att stå emot utan i stället särade hon självmant på benen.

Annika begrep att det inte skulle ta många sekunder förrän hon skulle komma. Hon slöt ögonen och förstod också att det som Monica tidigare sagt var sant. Det fanns ingen som kunde motstå Jonna.

ANDERS SVÄNGDE IN på Westermans infart. Han satte foten på bromsen och bilen stannade med en knyck. Han tittade på Mimmi. Hon hade en svart åtsittande klänning och på fötterna ett par svarta högklackade skor. Enkelt, men så smakfullt. Å andra sidan spelade det ingen roll vad hon tog på sig. Allt klädde henne.

”You look fantastic.”

”Thanks”, sade hon.

De hade lämnat Linus till Siv och Rolf. Mimmi hade fått sitta kvar i bilen eftersom Anders inte velat att hon skulle följa med in. Det var fortfarande allt för kort tid efter Monicas död att komma i kvinnligt sällskap. Visserligen trodde han inte att Rolf skulle ha tyckt illa vara. Däremot skulle Siv bli över sig given. Det visste han.

Anders hade sagt till Linus att Mimmi och han bara var vänner, vilket de så här långt också bara var. Än hade det inte hänt något mellan dem och Anders förstod att Mimmi inte heller på något vis skulle lägga an på honom. Om något skulle ske mellan dem fick säkerligen han själv ta initiativet.

Anders var glad för han hade precis fått ett samtal från mäklaren. De hade nu en spekulant på huset. Något som betydde att Beddinge för alltid skulle ut ur Linus och hans liv. En plats som bara var förknippad med tragedier. Han drog i handbromsen, vred om bilnyckeln och tittade på nytt på Mimmi som nu hade en allvarsam min.

”I’am bit nervous.”

”You don’t need to. You have already met them.”

Mimmi nickade.

”But not together with you. I mean, Klaes knew your wife very well, and now I am coming here with you.”

Anders lade sin hand på hennes. Naturligtvis hade Mimmi en poäng. Även om hon träffat samtliga av dem så var det fortfarande känsligt. Westerman hade varit väldigt förtjust i Monica och nu hade Mimmi tagit hennes plats.

JONNA SATT I bilen på väg tillbaka till Höllviken. Klaes hade precis ringt och sagt att Anders och Mimmi anlant. Och han hade låtit irriterad. Hon hade sagt till honom att hon skulle vara i Höllviken om cirka tjugo minuter, men hon skulle aldrig hinna dit på de utlovade minuterna om hon skulle

få gjort det som hon planerade att göra. Hon var naturligtvis uppspelt över vad som hade hänt, men också rejält spänd. Att se Annika komma, och sekunden efter känna hur saften begöt hennes stortå, hade varit vällustigt. Dessutom på en sådan offentlig plats som ett kafé mitt i centrala Malmö. Hon var helt enkelt tvungen att köra av och få ut alla spänningar annars visste hon inte vad hon skulle ta sig för i kväll. Men Klaes hade varit tydlig. Och hon visste hur Didrik var. Att komma i tid hörde till vett och etikett. Visserligen kunde hon få gjort det i Höllviken, inne på Didriks toalett, men det kändes inte helt riskfritt. Hon gav det en sekunds betänketid. Bära eller brista. Det fick bli på Didriks toalett.

Jonna blev allvarlig. Vad höll hon egentligen på med? Hon skämdes. Detta var inte rätt mot någon. Hon visste att Annika och Stefan skulle göra ett nytt försök att bo tillsammans. Dessutom hade de en dotter ihop. Men redan i ögonblicket när Annika klev ur bilen och Jonna såg i backspeglarna att Annika placerade sin väska på taket för att därefter rätta till sin ena stayup begrep hon. Förstod det som hon funderat på åtskilliga gånger. Hon ville leva med en kvinna. Hon visste att hon inte skulle klara av att bo med en karl igen. Hon skulle allt för mycket sakna sexet med en kvinna. Men att fortsätta bedra Klaes var det inte tal om. Han var en fantastisk man. Så generös och ridderlig.

Jonna skakade på huvudet. Vad skulle hon göra? Hon väntade barn med Klaes.

KLAES VAR ANINGEN irriterad. Jonna visste ju att de skulle vara inne hos Didrik och Ana prick sju. Han undrade nu vad hon gjort i Malmö. Varför hade hon kört dit så sent som hon gjort när hon visste att de var bjudna på middag inne hos deras vän? Men oavsett vad hennes vända till Malmö gällde fick hon inte stressa som hon gjort nu när hon var gravid. Klaes undansköt spekulationerna på vad Jonna haft för sig. I stället vände han sig om mot Anders och Mimmi. En Mimmi som var lika tjusig som alltid.

”First, I want to thank you for saving my life.”

Mimmi nickade och lade en hand på hans kind. Klaes bestämde sig för att vänta med att fråga henne om det varit fler än hon och han och Rafi i garaget den ödesdigra söndagen i februari då han blivit skjuten.

”Förresten, Jonna är lite sen”, sade Klaes och tittade på Anders. ”Jag tror att vi får gå in till Didrik så länge. Jonna hittar själv.”

SIV STOD PÅ Lantmannagatan och väntade på Rolf. Hon var rejält tagen över sitt möte med deras dotter och var tvungen att stötta sig mot en stolpe. Detta var ogripbart. Att se sin döda dotter. Och så tydligt.

Hon ville nu se henne igen. Men sierskan hade uttryckligen sagt att detta skulle bli sista gången hon såg sin dotter. Siv kände tårarna. Det kunde bara inte vara så. Hon ville hålla om sin dotter. Krama henne.

Monica hade varit hennes stöd efter Gabriels bortgång men nu hade hennes sista livlina brutit. Siv tänkte på sitt eget liv. Vad hade hon gjort för att förtjäna detta? Alla hade vi olika livsöden. Men att förlora två av sina tre barn, också sin syster, kunde bara inte hända. Så ondskefull hade hon väl ändå inte varit. Eller?

Det fanns saker som ingen kände till. Händelser som inträffat innan hon träffade Rolf och innan barnen kom till världen. I tonåren hade hon inte varit snäll mot sina föräldrar, vänner och sin syster. Hon hade inte skadat någon men hennes missunnsamhet och avundsjuka hade varit gränslös. Siv suckade uppgivet. Folk trodde att man var snäll och godhjärtad bara för att man höll sig inom lagens rāmärken. Men så enkelt var det inte. Godhet kommer inifrån. Vad du tänker. Och dina avsikter med dina tankar. Och Siv visste. Aldrig hade hon kunnat glädjas åt att någon lyckats. Missunnsamheten hade hela tiden legat där. Besudlat henne. Men den hade aldrig varit påtaglig.

Hon hade dolt den väl. Vad ingen visste var att den hade ätit upp henne inifrån. Liket en cancersvulst. Och säkerligen var hennes älskade barns öde efterräkningarna av hennes avundsamhet.

ANA TITTADE PÅ klockan och gick mot ytterdörren när hon förstod att de var här. Hon hade saknat Mimmi oerhört men hon kunde inte sticka under stol med att hon också var rejält nyfiken på Anders. När Westerman hade varit här hemma hade han och Didrik flera gånger pratat om denne Anders. När Ana öppnade dörren och såg sin väninna slängde hon sig om halsen på henne.

”Welcome back! I have missed you so much.”

Mimmi log och kramade Ana.

”Hi, Klaes”, utbrast Ana och lösgjorde sig.

”Hej på dig.”

Ana vände sig om mot Anders som tog ett kliv fram.

”Hi, Ana, I have heard so much about you.”

Ana och Mimmi tittade på varandra och skrattade. Ana tog Anders hand samtidigt som Didrik dök upp i dörrposten.

”Vad är det som är så kul?” sade han med en tillgjord och behagsjuk min när han hörde alla skratten. ”Välkommen, mina vänner. Och för allt i världen, stig på. Det är ju rena stormen ute i dag.”

Mimmi, Klaes och Anders gick in.

”Du får ursäkta”, sade Klaes och tittade på Didrik. ”Jonna är lite sen.”

Didrik slog ut med ena handen.

”Det är ingen fara. Vi vet alla hur kvinnor är.”

Anders drog på munnen och Didrik stegade fram för att hälsa. Han tog Anders hand.

”Välkommen”, sade han.

”Tack.”

Därefter svepte Didrik med blicken över sällskapet och pekade med tummen mot köket.

”Ni får ursäkta men jag har maten på spisen så jag får hälsa mer ordentligt på er om en liten stund annars lär det bli bränd röding i stället för halstrad.”

Klaes och Anders log. Mimmi och Ana hade redan gått in, skrattande hand i hand. Klaes vände sig om mot Anders.

”Kommer du?”

”Ja, gå du in så länge.”

Klaes försvann in i huset. Anders drog en lättnadens suck. Han var inte allt för förtjust i parmiddagar. Än mindre så här nära inpå Monicas död. Han hängde av sig sin kavaj och drog handen genom håret när det plötsligt ringde på dörren. Alla hade gått in så han beslöt sig för att öppna. Han vände sig om och sköt upp dörren. Utanför stod en lång elegant rödhårig kvinna i militärjacka.

”Hej”, sade hon och sträckte fram sin hand. ”Är det Anders?”

Anders nickade aningen förvånad och tog hennes hand.

”Jonna Palm.”

Kapitel 11

11 april

KERSTIN FRANKENHEIMER KÄNDE sig nedstämd och hade precis ringt till kontoret. Hon hade sagt att hon kände sig illamående och undrade om de klarade sig utan henne i dag. Fredagarna var oftast lugna. Det hände att de bara hade en handfull inkommande samtal under hela dagen.

Kerstin saknade Anders och Linus. Under de sex veckorna de bott hos henne hade de haft så kul. Uppriktigt kunde hon säga att denna period varit en av de bästa i hennes liv. Och detta trots att Linus varit försvunnen i en månads tid och hans mamma förolyckats. Att varje dag komma hem och mötas av två stiliga herrar, en liten och en stor, var en underbar känsla. Men nu var det tyst. Hennes hem andades samma tomhet som när hennes Franz hade gått bort. Kerstin kände tårarna och tog en servett. Hon tänkte tillbaka på åren med Franz. Tjugo år hade de fått tillsammans. Det gick mot tre år och hon var fortfarande ensam. Hon undrade om hon någonsin skulle träffa en karl som hon skulle fatta tycke för. Tiden med Franz hade varit fin. Hon mindes deras första möte. Det hade varit på gymmet och hon var nyss fyllda tjugonio. Året var 1985 och vintern var i antågande.

Kerstin lade servetten på bordet och drog på munnen när hon tänkte tillbaka. Stringen hade precis gjort sitt intåg i Sverige och hon hade legat i träningsmaskinen med rumpan i vädret, allt för att bygga upp sätesmuskulaturen. Under den rosafärgade stringen hade hon haft en svart nylonstrumpbyxa. I spegeln framför sig hade hon kunnat se att han hela tiden tittade på henne, eller rättare sagt på hennes bakdel. Till en början hade hon bara fortsatt med sina övningar, men när hon såg att han inte kunde slita blicken ifrån henne hade hon avsiktligt särat på benen. Kerstin blev en smula allvarlig vid återblickarna. I dag visste hon inte varför hon gjort det eftersom hon på den tiden inte tyckt att han var allt för tilldragande. Men i den åldern hon befann sig hade det fallit sig naturligt. Var man förärad med ett attribut som var snyggt ville man gärna dela med sig. Och särade man på benen fick rumpan en än finare form. Hon var också fullt medveten om att stringen skar in i hennes underliv och att detta var fullt synligt. Kerstin log på nytt när hon tänkte tillbaka.

Filmen *Perfect* med John Travolta och Jamie Lee Curtis hade precis gått upp på biograferna och hon mindes att de flesta män åtrådde denna Curtis, hennes kropp var sagolik, något Kerstin ofta också fick höra om sin under 80- och 90-talet. Hon förstod att Franz förtjusning över hennes kurviga kropp inte heller hade visst några gränser eftersom han kommit fram. Artigt hade han presenterat sig och frågat om hon efter avslutat träningspass kunde tänka sig ta en fika med honom. Hon mindes att hon blivit smått perplex över hans rättframhet eftersom han inte såg ut att vara av den handlingskraftiga typen när det kom till möten med motsatta könet. Franz var mörk, lång och ståtlig och hans röst förtroendeingivande. Ändå hade hon varit måttligt intresserad och varit en hårsman ifrån att avböja hans invitation. Men när hon såg hans nervösa blickar kunde hon i själ och hjärta inte säga nej. Hon bestämde sig för att ge honom en chans. Något hon i dag tyckte att Anders också kunde ge henne.

ANDERS VAR FORTFARANDE tagen av gårdagen. Det måste bara vara ytterligare ett av Guds verk. Ett verk som i sammanhanget kunde ses som något av ett hån. Westermans flickvän var kvinnan som gäckade alla fysiologiska uträkningar om fettbalansens mysterium. Den kvinna som hans Monica varit förälskad i sedan gymnasietiden. Kvinnan som berörde alla. Män som kvinnor. Mytomspunna Jonna Palm.

I går hemma hos Didrik hade Anders genast känt förbittring mot Jonna eftersom hon bestulit honom på den kvinna han älskat. En kvinna som han fått ha för sig själv i nästan femton år. Men i ögonblicket som Jonna på nytt korsade Monicas väg var de femton åren utsuddade som krita från en griffeltavla. I så många år hade han misstänkt att hans hustru inte varit helt tillfreds med sin sexuella läggning. Han hade också dagen före hennes död frågat om mötet med Jonna varit en engångsföreteelse, men Monica hade inte kunnat svara honom. Nu i efterhand förstod han att hennes längtan efter Jonna hade varit allt för stark för att hon skulle kunna ge honom ett svar. Hela gårdagskvällen hade han känt sig obekvämt och haft en kväljande känsla i maggropen, och hans

återfunna självförtroende hade på nytt varit puts bort. Och trots att maten varit vällagad och utsökt, halstrad röding med pepparrotssmörsås, hade han knappt rört något. Det enda han gjort under kvällen var att hålla ögonen på denna amasonkvinna som han tyckte slängde långa blickar på Mimmi. När de åkt hem hade han kommit på sig själv med att ställa en massa knasiga frågor till Mimmi. Bland annat vad hon tyckt om Jonna. Mimmi hade svarat att de hade träffats en gång förut, inne hos Didrik och Ana när hon var här förra gången, men då hade de knappt pratat något med varandra eftersom Jonna verkat väldigt nedstämd. Mimmi tyckte att det var en trevlig och elegant kvinna som säkerligen var fullt medveten om sin framtoning. Anders undrade inombords om Mimmis svar innebar gillande eller ogillande. Oavsett vad så kunde ingen levande själ tycka att Jonna var en ointressant och slätstruken person. I alla fall hade Anders för ett kortare ögonblick känt sig som Hugh Grants karaktär Nigel i Roman Polanskis *Bitter Moon*.

Anders lyfte koppen från köksbordet. Han förstod att han inte kunde gå hemma längre. Det fick räcka med kura skymning. Han begrep att han var tvungen att göra något annars skulle än knasigare tankar infinna sig än Mimmi och Jonna rullande i sänghalmen.

Att gå hemma var svårare än han först trott och skapade en grogrund för depression. Han behövde köra igång med något. Men vad? Att sälja försäkringar, även om det var i egen regi, var uteslutet.

I tankarna hade han en detektivbyrå. Samtidigt förstod han att det aldrig skulle fungera i ett land med så höga skattesatser. Han skulle behöva ta ut 400-500 kronor per timme och det var ingen privatperson beredd att betala. Och att vända sig till företag var inte att tänka på. Dessutom skulle säkert Skatteverket motsätta sig hans affärsidé. I dag skulle han i alla fall höra med Per om de kunde starta upp på nytt med badminton. Och vid ett ja skulle det få honom att skingra tankarna ett par timmar per vecka.

Han tittade på klockan som blivit halv nio. Det var dags att väcka Mimmi och sedan hämta Linus.

LOTTA VAR GLAD igen. Allt fungerade bra med Tony Silver. De hade också så smått börjat diskutera om att skaffa ett barn till. Lotta hade också pratat med Kurt och Majbritt Hjärneby, och där hade det inte varit några bulletiner. Majbritt var fortfarande i ett töcken och fick psykologhjälp. Kurt hade sagt att hon inte kunde sova om nätterna. Hon hade också rasat i vikt. Varje dag åkte hon till kyrkogården och kunde stanna där hela dagen. Bara tankarna på Majbritts hälsotillstånd fick Lotta att brista ut i gråt. Tankar och bilder av en trasig människa. Dessutom hade en förtvivlan smugit sig på. Hon skulle inte bli allt för förvånad om Majbritt tog sig för något. Hon visste att Majbritt hade starka tabletter där hemma.

Vincent hade varit deras enda barn. Lotta visste vad detta betydde. Hemma i Örnköldsvik hade hennes föräldrars grannar förlorat sitt enda barn i leukemi. Och Lotta hade googlat. I familjer med endast ett barn där barnet av någon tragisk anledning avled återhämtade föräldrarna aldrig sig. I familjer med två eller fler barn där ett dog ifrån dem tog det i genomsnitt tio år innan föräldrarna kom någotsånär på fötter igen.

Lotta tittade på bilden där hon, Julia och Vincent stod nere vid bryggan. Hon trivdes ypperligt i Skåne men allt oftare tänkte hon på Örnköldsvik. Hon saknade sina föräldrar och vänner. Och om hon och Tony flyttade upp kanske minnesbilderna skulle blekna, bilderna av en familj som slagits i spillror när den blivande pappan – som hon skulle gifta sig med – blivit klämd till döds av en buss.

Funderingarna på att flytta tillbaka hade infunnit sig efter Vincents död. Samtidigt var hon fullt medveten om vad mamma och pappa tyckte om Tony. Att de avskydde honom var kanske att ta i, men de betraktade honom inte som någon sympatisk person. Pappa hade sagt att det fanns en utmanande yttre aplomb och självöverskattning i hans framtoning, men att han säkert också hade goda sidor.

Lotta ångrade nu att hon tidigare berättat för sina föräldrar om Tonys svek och avskyvärda uppträdande. Ett beteende som hon visste att hennes föräldrar aldrig någonsin skulle glömma.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter i tolv. Westerman satt på terrassen med sitt kaffe och sin tidning. Han var fortfarande förundrad över Mimmis svar i går. Ingen mer än han och hon hade varit i garaget. Alltså ingen mörk skelögd kvinna. Men kanske kvinnan varit där innan Mimmi funnit honom liggande på golvet?

Westerman var tämligen förvånad över Anders uppträdande i går. Hans före detta adept verkade inte vara lika odelat förtjust i Jonna som övriga andra varit. Anders sinnesstämning hade varit frusen och avig. Dessutom hade Jonna vid flera tillfällen försökt få till en dialog med Anders, men han hade svarat korthugget för att därefter tvärt vända blicken mot någon av de andra vid bordet. Westerman var fullt införstådd med att Anders inte var av den inställsamma typen. Men Anders nonchalans hade varit påtaglig även för en sådan misskundsam karaktär som Didrik.

På väg ut från toaletten hade Westerman stött ihop med Didrik som inte varit sen att undra över vad i all fridens som farit i denne Anders eftersom han betedde sig som han gjorde mot Jonna. Så att Anders visste något om Jonnas och Monicas tidigare svärmeri för varandra blev alltmer uppenbart. Men då var frågan vem som hade berättat detta för Anders? Westerman själv hade ju fått stränga order av Jonna att inte nämna något för Anders om han träffade honom. Och trots att han och Jonna befunnit sig i köket ett flertal gånger på tu man hand hade han undvikit frågan eftersom han visste att Jonna inte ville prata om Monica. Och säkerligen än mindre om deras ungdomsförälskelse. Men när Anders och Mimmi hade gått och Didrik och Ana lämnat matsalen för en vända i köket hade han passat på att fråga Jonna om hon någon gång träffat Anders. Han hade fått ett avfärdande svar – och farhågorna hade på sätt och vis blivit besannade. Ämnet var i allra högsta grad känsligt. Han bestämde sig för att det fick vara slutdiskuterat i ämnet Jonna versus

Monica. I stället gladdes han åt att han skulle bli pappa. Och i kväll planerade han att fria till henne. Sent omsider skulle han få sin efterlängtrade familj.

KERSTIN VAR FULLT medveten om ålderskillnaden. Hon var elva år äldre än Anders och förstod att detta hade en viss betydelse. I alla fall i vår västerländska kultur. Vår livsföring bygger på att vi ska göra många saker. Både själva och tillsammans med vår partner. Och den ena ska inte vara längre fram än den andra i livets skede eftersom den gemensamma upplevelsen då skulle gå förlorad – spännande äventyr som skulle komma. Och även om det inte alltid betydde att man var tvungen att tillhöra samma årskull för att uppnå dessa upplevelser så ökade chanserna om man var någorlunda jämgammal. Det var i alla fall Kerstins teori.

Hon tände teven. Aldrig hade hon varit någon hängiven tevetittare men nu knäppte hon på den så snart hon kom hem. Hon tyckte också att det blivit dystert på kontoret. Stämningen var inte längre densamma när Anders inte var kvar. Han hade varit en bidragande orsak till att hon under åren aldrig sökt något annat arbete utan trofast stannat kvar på Försäkringsmäklarna, trots att det var dåligt betalt.

Anders var en omtänksam och spännande person. Han var inte vidare stilig men hade en vinnande personlighet. En man som hon var övertygad om kunde hålla kärlekens låga brinnande i en relation genom sin blotta existens, även om hon nu visste att hans och Monicas sista år tillsammans inte varit det bästa.

Kerstin visste inte vad hon skulle ta sig för. Att flytta från Trelleborg var kanske allt för drastiskt. Kanske var det enda sättet för henne att glömma Anders. Ändå ville hon inte vara utan honom i sitt liv. Det fanns något som band dem samman. Vad visste hon inte men under alla dessa år hade han lyckats med konststycket att förbli intressant. Naturligtvis förstod hon att det till en del berodde

på att det aldrig hade hänt något mellan dem. Men hon gav sig tusan på att hon snart skulle få honom att kapitulera.

DET HADE BLIVIT eftermiddag och Lotta stod i köket och förberedde kvällsmaten. I dag skulle hon så smått föra på tal om Tony kunde tänka sig att flytta till Örnsköldsvik. Hon var inte alls säker på hur han skulle reagera. Men om han nu verkligen älskade henne och sin dotter skulle han inte tveka. Samtidigt hade han ett tryggt jobb på banken. Hon visste att det var ont om arbeten i Ångermanland, ja det gällde i övriga Sverige också. Men Lotta hade en livlina. Hon var delägare till en hyresfastighet i Lund, en investering hon gjort när hon fick in högvinsten på Lotto. Och nu hade hon en intressent på sin del. Hon räknade med att få runt tio miljoner. Och sitt hus här i Höllviken kunde hon säkert få åtta miljoner för.

I Örnsköldsvik var boendet billigt. Marknadpriserna på fastigheter var en bråkdel av Höllvikens, så om de flyttade upp dit och inte fann några arbeten kunde de starta upp något eget. Sålde de dessutom fastigheten i Lund fanns det så mycket pengar att de mer eller mindre kunde starta upp vad de kände för. Lotta fick en drömsk min. I tankarna hade hon en modellagentur. Samtidigt visste hon hur svårt det skulle bli att få lönsamhet i en sådan. Nej, det enda rätta var nog något mindre roligt såsom matbutik eller hantverk. Men varken hon eller Tony var intresserade av att driva en livsmedelsbutik.

När det kom till hantverk var ingen av dem hantverkskunniga. Lotta drog på munnen. Det hade visat sig ganska tidigt att Tony hade tummen mitt i handen. Något så simpelt som en hylla med ett endaste hyllplan gav honom problem, och när hyllan efter mycket möda och besvär kommit upp hade den suttit på sniskan.

KERSTIN LÄMNADE SIN lägenhet. Hon skulle gå en tidig kvällspromenad. Hon behövde få lite frisk luft, men också skingra tankarna. Att ständigt tänka på Anders tog mycket energi. Men hon tyckte så mycket om honom. Han behandlade henne med vördnad och respekt. Ja, alla han pratade med fick hans fulla uppmärksamhet. Och detta oavsett hur trött och sliten han var.

Hon knuffade upp porten. En stor runda och sedan skulle hon besöka Wook House. Hon var inte hungrig men kände ett sug efter kinamat. Något hon benämnde ”klimakteriehunger”.

ANDERS VAR UPPRYMD. Samtidigt kluven. Efter frukosten på sängen i morse hade Mimmi frågat om hon fick vara kvar längre än planerat. I stället för de överenskomna tio dagarna ville hon stanna månaden ut. Naturligtvis ville han att hon skulle stanna. På samma gång kände han att han behövde vara för sig själv ett tag och fundera över vad han skulle göra i fortsättningen.

Anders tittade på Mimmi som satt bredvid honom i bilen. I baksätet satt Linus och bläddrade i en av McDonald's böcker. De var på väg hem från en rundtur i Malmö.

”Now you have been here for five days. What do you think about our country?”

Mimmi log.

”It's so nice and clean. And my company here...”, sade Mimmi med en spjuveraktig min och vände sig om mot Linus. ”... is so kind and lovely.”

Anders kastade en blick i backspeglarna.

”Hörde du, Linus? Mimmi tycker att vi är snälla och älskvärda.”

Linus svarade inte utan var fullt upptagen med boken. Anders vände blicken mot Mimmi igen.

”Vi njuter också av ditt sällskap.”

Mimmi tittade förvånad för att därefter brista ut i skratt.

”What’s that meaning?”

Anders skrattade och lade sin hand på hennes knä.

”It’s meaning, that we also like you and enjoy your company.”

Än hade det inte hänt något mellan dem. Anders hade legat inne hos Linus men kände nu att han inte skulle kunna hålla fingrarna borta från henne mycket länge till. I kväll när Linus somnat skulle han gå in till henne.

KERSTIN SATT INNE på Wook House. Framför sig på bordet hade hon en tom tallrik som för en stund sedan innehållit stekt ris med grönsaker. Hon lyfte på glaset, isvatten. Det var hennes andra glas. Det var alltid likadant. Hon blev rejält törstig när hon åt asiatisk mat. Men hon älskade det asiatiska köket. Hon svepte med blicken. Det var glest runt borden och hon njöt av tystnaden. Hon funderade på om hon skulle beställa in ett glas vin. Nej, det fick räcka. Hon reste sig upp och gick fram till disken.

”Smakade det bra?” frågade mannen bakom disken som hon visste var restauranginnehavaren.

”Ja, mycket.”

När hon betalat och var på väg ut mötte hon en skäggig man i röd halsduk som hon tyckte hade drag av Octavian. En man som hon träffat i december när hon gick en runda längs strandkanten, och som hon dagarna efter tagit en fika med och som uteblivit fredagen innan nyårsafton. Anders hade sagt att mannen var Dimitrij, Nadias exmake, och att Octavian var hans andra namn. Den man som var död och som polisen saknade identiteten på och som tidningarna gått ut med bild på.

Kerstin öppnade dörren, lämnade restaurangen men drog på steget för att därefter stanna till. Hon tittade in genom de stora skyltfönstren. Mannens kroppshållning och rörelseschema var kusligt likt Octavians. Hon visste att Anders hade besök och säkerligen inte ville bli störd. Samtidigt

kände hon att detta var något som hon var tvungen att berätta. Hon tog upp sin mobil och slog hans nummer. Hon satte mobilen mot örat och tittade på nytt in genom skyltfönstret.

”Hej, Anders”, sade hon när hon hörde hans röst i andra änden. ”Det är Kerstin. Stör jag?”

”Nej nej. Det är lugnt. Vi har precis kommit från Malmö och fått av oss ytterkläderna.”

”Okej”, sade hon och gick bort från skyltfönstret. ”Jag har bara en kort fråga till dig.”

”Fråga på.”

”Du sa något om att Octavi... Dimitrij hade en bror. Och att det kanske var denne som var död. Inte Dimitrij.”

”Ja, det stämmer. Den man du fikade med på Café Erik var troligtvis Dimitrij, mannen som presenterat sig som Octavian. Nadia tror att det är Georghe, Dimitrijs bror, som är den mördade.”

”Ja, för jag står utanför Wook House och när jag var på väg ut från restaurangen mötte jag en man i dörren som är väldigt lik Octavian, förlåt Dimitrij. Men denne man har skägg och har betydligt längre hår än vad Dimitrij hade.”

En sekundlång tystnad.

”Du kan vara lugn, Kerstin. Det är inte han. Dimitrij befinner sig säkerligen inte i Sverige längre. Och Nadia är inte heller helt säker på att det är hans bror Georghe som de funnit död, utan kanske det ändå är Dimitrij som blivit mördad.”

”Okej, tack, Anders. Det låter tryggt. Och hälsa så gott till... var det Mimmi hon hette?”

”Det ska jag göra”, sade Anders. ”Ja, Mimmi. Och tack igen, Kerstin, för att vi fick bo hos dig.”

”Det var så lite så”, sade hon och fick nästan bita sig i läppen för att inte berätta hur mycket hon saknade dem.

Kapitel 12

DET HADE BLIVIT FREDAG kväll. Klockan var kvart i åtta. Leif Månsson och Sigurbjört satt och tittade på *Seven Years in Tibet* från 1997 med Brad Pitt som den självcentrerade Heinrich Harrer. Leif tittade på sin hustru. Att säga att hon var djupt inne i filmen var nästan en litotes. Men han förstod henne. Filmen var storslagen. Självt hade han sett den tidigare. Han drog på munnen. Han kände sig glad i dag. Harmonisk. Inga återfall. Inte heller några tillmälen från hans temperamentsfulla hustru. Han och Sigurbjört hade aldrig haft det så bra som nu. Kramar och hängivenhet i ett. Ändå hade han bestämt sig. Han skulle villkorslöst fortsätta med terapin fastän han kände att han hade kontroll. Han ville få bukt med allt, inte bara tvångsonanin utan även smådrickandet. Det kändes nästan som om han de senaste åren hade levt ett utsvävande liv med dekadenta soaréer där endast han och flaskan ingick. Varje gång någon motgång uppstod gick han avsides, drog ner gylfen, hivade ut snorren och runkade för glatta livet tills spänningarna gav med sig. Efteråt när Sigurbjört gått och lagt sig korkade han mer än gärna upp en flaska rött och satte sig och tittade på en film.

I stället för onanin och dipsomanin skulle han nu ta vara på de mer vardagliga glädjämnen i livet. Sådant som ansågs vara acceptabelt i det svenska folkhemmet. Kruxet var bara att han inte riktigt visste vad det var. Att samla frimärken? Eller att grilla med grannarna på fredagskvällarna vare sig man gillade dem eller ej? Men varken grillning eller filateli var intressant utan det enda "li" som hade funnits i hans hjärna det senaste året hade varit pedofili.

ANDERS HADE PRECIS ringt och frågat om de kunde starta upp på nytt med badminton. Anders hade sagt att han var i förtvivlat behov av att köra igång med något annars skulle han få nippran. Per hade undrat om han inte kunde tänka sig att komma tillbaka till kontoret. Men han hade sagt

bestämt nej. Mäkleri var ett avslutat kapitel. Per undrade vad Anders skulle syssla med i fortsättningen. Han kände honom väl och visste att vännen förr eller senare skulle sätta igång med något. Men vad? Anders var inte typen som avslöjade något innan allt var i hamn. Men att han skulle starta upp med en egen verksamhet var Per ganska övertygad om.

Per tittade på Jenny. De hade det underbart tillsammans. Ändå var han inte helt nöjd med deras relation. Allt som hänt mellan dem hade antagligen lämnat ett svårläkt sår. Att hon stuckit till USA utan att varsko honom tydde på ren och skär egoism. En självcentrering som säkerligen skulle kunna visa sig igen.

”Ska vi dela en pizza, eller du klarar en hel?”

Jenny satt med en bok, *Känslans intelligens* av Daniel Goleman. En bok som Per också läst.

”Nej tack”, sade hon. ”Jag är inte hungrig. Men köp du en.”

”Ja, jag känner mig lite hungrig. Eller rättare sagt sugen.”

Jenny log och Per tog sin plånbok från hallbyrån. Han funderade. Att föreslå att de bara skulle vara vänner visste han skulle ses som en hämndaktion för vad hon tidigare gjort honom. Men att tro att allt var glömt bara för att de hade haft några bra veckor var att överskatta hans fördragsamhet.

Per tog sin jacka, lämnade hallen och stängde ytterdörren. Han tryckte på hissknappen. Han kom att tänka på sitt möte i höstas med Nadias exmake Dimitrij. En sparring som bland annat kostat honom en avslagen käke, en knäckt underarm och ett trasigt nyckelben. Men kampsporten hade räddat honom. Och detta hade fått honom att tänka om. Kanske han ändå skulle försöka sig på att ta det svarta bältet?

Per drog upp hissdörren och gick in. Han såg en tidning på golvet, böjde sig ner och plockade upp den.

På vägen ner tänkte han på nytt på sin och Jennys relation. Om de skulle fortsätta. Han skulle ta det med henne efter att han varit och hämtat pizza. Han bläddrade i tidningen, en *Expressen*. En kvalificerad gissning var att det var stockholmare där uppe som lämnat kvar blaskan i hissen. Det var inte första gången, antagligen inte heller den sista. Per läste att polisen inte hade funnit Börjesson än.

Per var ganska säker på att Anders granne var kvar i Sverige. Frågan var bara var?

RAFI YADIN SATT på Café de la Paix, kaféet som benämndes "Världens navel". Det var här människor från hela världen samlades.

Rafi var en flitig besökare på kaféet och hade träffat på en rad kändisar här. Notabiliteter som Jean-Paul Belmondo, John Travolta och Benicio del Toro, men också den isländska sångerskan Björk, Julian Assange och norske spionen Arne Treholt. De två sistnämnda, härliga och okonventionella personligheter som med sina extremheter, på ett eller annat sätt, hade skakat länder i deras grundvalar. Personligheter som behövdes i en demokrati för att förhövelsen inte skulle stiga överheten ännu mer åt huvudet än den redan gjort.

Det hade varit över tjugo grader i Paris i dag och fastän klockan närmade sig åtta var det fortfarande varmt. Rafi satt på uteserveringen och såg stiliga och lättklädda kvinnor i bredbrättade hattar passera. Franska kvinnor om några visste hur de skulle klä sig. Smakfullt så det förslog.

Rafi hade inte glömt Jonna. Men för varje dag som gick kändes det lättare. Han förstod nu att han skulle klara av att kunna gå vidare i livet, fortsätta med sina affärer, och förr eller senare skulle han träffa en kvinna som han kunde bilda familj med. Han gillade långa kvinnor, och inget var sexigare än rödhåriga. Men Jonna var inte den enda rödhåriga. Här i Paris hade de Isabelle Huppert, en eldfångd och rödlätt aktris. Men Isabelle närmade sig sextio, var ofruktsam och inget att sätta sitt hopp till.

Rafi drog på munnen åt sina underfundiga tankar. Han tog sin croissant, en giffel fylld med spenat och fetaost. På kaféet fanns ett stort urval av öl, likt ett brasserie, men i dag drack han espresso och bordsvatten.

Rafi hade funderat mycket på vad han gjort. Hans beteende var oförlåtligt men kärlekens svek hade fått hatet att till fullo blomma ut. Och bara en djupt förälskad man kunde förstå hans handlande – han hade skjutit Jonnas fästman. Men oavsett hans känslor för Jonna hade skottet inte avlossats i svartsjuka utan i självförsvar. Denne Westerman hade försökt slå till honom med skiftnyckeln.

LOTTA TITTADE PÅ Tony. Hon var rädd att han skulle säga nej. All den tillit de byggt upp skulle då rämna.

”Var det gott?”

”Alltid lika gott”, sade Tony och log.

Hon förstod inte hur en person kunde ändra sig så fort som Tony gjort. Ändå kunde hon inte tänka sig att det endast var ett teaterstycke av honom. Men hon skulle ljuga om hon sade att tanken inte slagit henne. Samtidigt skulle allt ge sig nu när hon skulle höra med honom om han ville flytta med dem upp till Ångermanland.

ROLF TITTADE PÅ Siv. Hon var fortfarande uppskakat över vad hon fått vara med om. Hon hade sett deras dotter. Rolf visste inte vad han skulle tro. Siv hade sagt att det stod en skål på disken med rädisor. Vilket var bevis nog. Det var samma kvinna och butik som han besökt. En kvinna som hade förlorat sin åttaåriga dotter. Linnea var sierskans dotter.

”Kan det inte ha varit en inre synbild?”

Siv tittade på honom.

”Nej, det var vår Monica jag såg. Hon var där i rummet.”

Rolf satte sig ner. Han lade sin hand på hennes.

”Jag tror dig”, sade han.

Siv tittade på honom.

”Gör du?”

Rolf nickade. Han var trött och uppgiven. Det fanns inte mer sorg.

”Vi måste ta oss samman.”

Siv svarade inte.

”Viveka behöver oss. Vi behöver varandra.”

Siv nickade.

”Det är sant. Men jag kan inte lova något.”

Rolf förstod exakt vad hon menade. Båda balanserade de på avgrundens rand. De kunde bryta ihop vilken minut som helst.

BÖRJESSON BEFANN SIG i sin stuga i Bokeslund. En stuga han ärvt av sin mamma tillsammans med 337 000 kronor, pengar som han bland annat använt till att köpa traktorn för. Visserligen var hans stuga en vanskelig plats att vistas på eftersom polisen säkert kände till att det var han som ägde den numera. Att de hade span på stugan var i allra högsta grad möjligt. Men det fick bära eller brista. Han kände att orken började tryta. Att hålla sig gömd tog på krafterna.

Han hade tagit inkräktarens Mercedes. Men innan han lämnat Beddinge hade han på nytt gått in i sitt hus. Han ville inte att mannen skulle kunna identifieras.

Börjesson tittade på hinken som stod på köksgolvet. I den fanns båda huvudena. Han tog sig för kinden. Efter att ha avskilt inkräktarens huvud från bålen och lagt det i spannen hade han gått ut för att sätta hinken i Mercedesen. När han hade öppnat bildörren hade hans enögde katt dykt upp. Han hade blivit glad för att den fortfarande var i livet, men när han lyft upp den hade den fräst och rivit honom i ansiktet och han hade fått en stor reva på kinden. Han kunde inte förstå vad som tagit åt katten och omedelbart vridit nacken av den. Därefter hade han tagit upp kniven, som inkräktaren haft på sig, och skurit halsen av katten och kattens huvud hade fått dela plats med inkräktarens i hinken.

Han reste sig upp, gick fram till spisen och böjde sig ner och tog ut mamma Sveas stora gryta som hon brukade koka grisfötter i. Han bestämde sig för att göra ett avkok på de båda huvudena.

PÅ EN PLATS i Brasilien i utkanten av Rio de Janeiro i stadsdelen Barra da Tijuca satt en femtioårig rundnätt kvinna och grät i sin enrummare. Hon lade brevet på bordet. Hon kunde inte fatta det. Han hade lämnat henne och åkt tillbaka till Sverige. I fyra veckor hade han fått bo hos henne och hon hade försörjt honom.

Men det var inte pengarna hon var ledsen över utan att han brutit alla löften som han gett. Han hade sagt att han skulle ta henne till Sverige. Landet som hon hört så mycket gott om.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över tio och Tony och Lotta hade precis gått och lagt sig. Än hade hon inte frågat honom men tänkte att hon skulle göra det innan de somnade. Hon vände sig om mot honom.

”Vad skulle du säga om att prova på att flytta norrut, till Ångermanland?”

Tony tittade på henne.

”Ångermanland!?”

”Ja.”

”Sa du inte att du trivdes här nere?”

”Jo, det är klart att jag gör. Men jag har mina föräldrar och gamla vänner där.”

Tony satte sig upp i sängen.

”Men jag har ju mitt jobb här.”

”Jag vet”, sade Lotta. ”Men vi kan starta upp något. Eller varför inte köpa en rörelse som redan är lönsam.”

”För vilka pengar då?”

Lotta satte sig upp och lade sin hand på hans kind.

”Men, kära du. Du vet ju att jag har en fastighet. Och så får vi ju en hel del pengar för huset här.”

Tony svarade inte.

ANDERS OCH MIMMI skulle precis gå till sängs när han såg ett nummer i displayen som han inte kände igen. Han fick obehagliga förningar, tog mobilen och lämnade soffan i vardagsrummet och gick ut i hallen.

”Anders”, svarade han bestämt.

”God kväll, Anders”, utbrast en röst. ”Ursäkta att jag ringer sent.”

”Hej”, sade Anders och tyckte att rösten lät bekant.

”Detta är Ingvar Nilsson, före detta ägare av ert hus i Beddinge.”

KLAES HADE GÅTT och lagt sig och Jonna satt i vardagsrummet. Hon ville inte säga att hon var chockad men det hade kommit oväntat. Men det var inte bara det som kommit överraskande utan också hennes svar. Hon hade sagt ja till Klaes frieri. Och han hade redan satt ett datum. Han hade sagt att han varit övertygad om att hon skulle svara ja på hans frieri så han hade redan bjudit in samtliga från Didriks fest och hela personalstyrkan från Försäkringsmäklarna.

Jonna suckade. Visserligen hade inga kort skickats ut men bara tanken på att han bjudit en massa, till vad han benämnde ”det instundande bröllopet”, innan hon ens svarat ja till frieriet, var aningen obegåvat. Förstod han inte att ett bröllopsförberedande inte görs i brådrasket? Men antagligen var han så upprymd över att hon var gravid att allt förstånd försvunnit likt expresståget från perrongen.

Hon visste inte varför hon hade sagt ja men förstod så mycket att hon innan helgens slut var tvungen att avlysa bröllopet annars var hon rädd att det skulle bli som i filmen *Runaway Bride*.

Kapitel 13

12 april

DET HADE BLIVIT lördag eftermiddag och Elvira stod i badrummet. Hon tittade sig i spegeln. Hon var trött på sitt mörkbruna lockiga hår. Hon ville rakpermanenta och färga det. Men det fick bli till sommaren. I kväll skulle hon ut och slå klackarna i taket. Hon hoppades att hon skulle stöta ihop med någon tjugsig kille.

Det hade inte blivit något uteliv i torsdags. I alla fall inte ett sådant uteliv som det först var tänkt. Hon hade åkt upp till Gustav Adolfs torg för att därifrån promenera till restaurang Mando Steakhouse & Bar. På bussen hade hon bestämt sig för att dricka sig berusad. Samtidigt var hon fullt medveten om att alkohol bara dödade för stunden. Något som hennes väninna varit ett levande bevis på. Marie hade oftast försökt dränka sina sorger i alla möjliga rusdrycker. När hon sedan nyktrat till mätte hon än sämre än innan hon tagit första glaset.

I stället för att dricka sig hejdlöst berusad hade Elvira hållit tillgodo med ett glas rött. Till vinet hade hon beställt in en plankstek. Den hade varit mör och fin men betydligt mer kostsam än hennes budget tillstodde. Efteråt hade hon tagit bussen hem. Det var väl så skötsamma flickor gjorde? Det var i alla fall så det manliga släktet önskade att kvinnor skulle uppträda medan männen själva var ute tills tunglen kolliderade med varandra.

Dagen, eller rättare sagt kvällen, till ära hade hon tagit på sig en bländvit blus och ett par snäva denim. Jeansen var så tajta att hon var rädd för att bröstvårtorna skulle lämna vårtgårdarna. Elvira drog på munnen. Det hade varit ett av Maries många uttryck. Sanningen var att byxorna på något obegripligt vis fick henne att se yppig ut, vilket hon naturligtvis inte hade något emot. Hon var fullt införstådd med vad killar tittade på – de hade en fascination för fylliga lår och rumpor. Och i kväll hade hon gett sig tusan på att hon skulle vara i blickfånget.

Elvira visste inte varför men hon hade tänkt på denne Westerman som hon och Marie träffat på färjan till Tyskland. När väninnan var i livet hade hon sagt att hon hade funderingar på att ringa honom, vilket Elvira då funnit tämligen underhållande. Inte för att hon tyckt att han var fränstötande utan mer för hans aktningsvärda ålder. Men han hade varit behaglig och gjort ett förtroendefullt intryck, karaktärsdrag som hon för bara något år sedan inte ens reflekterat över. Hon skrattade. Hon började nog själv bli gammal annars skulle hon inte finna sådant attraktivt.

Det ringde i telefonen så Elvira gick ut från toaletten, in i vardagsrummet och tog sin mobil. *Dolt nummer*. I regel svarade hon inte när det ringde presentationslöst men i kväll skulle hon göra ett undantag. Hon log för sig själv och gick ut i hallen.

”Elvira”, utbrast hon med uppsluppen stämma samtidigt som hon tittade sig i spegeln och knäppte upp översta knappen i blusen.

”Hej, detta är Mattias.”

ANNIKA VAR SMÅTT förbryllad över vad hon gjort. Eller snarare vad hon inte gjort. Jonna hade förfört henne och hon hade inte gjort ett smack för att förhindra det. Det värsta var att hon aldrig tidigare upplevt en sådan stark orgasm. När hon lämnade kaféet hade hennes trosor varit dyblöta.

Hon tordes knappt tänka på det. Aldrig tidigare hade hon haft sex med en kvinna utan äcklats av bara tanken. Visst kunde hon tycka att en kvinna hade fin hållning, likt Monica haft, och att det fanns spensliga och estetiska inslag i en hel del kvinnors rörelseschema. Men detta var inget hon sammankopplade med sex. Sanningen var den att hon inte ens tyckte att kvinnokroppen var vacker. Ändå hade hon bara timmen efter sitt möte med Jonna på kaféet fantiserat om att ligga mellan Jonnas långa ben. Tankar som i dag kändes vidriga.

I dag skulle hon träffa Stefan, och sin dotter som varit hos pappa ett par dagar. Stefan hade bott hos sina föräldrar i fyra veckors tid men skulle nu flytta hem. För några dagar sedan hade hon varit tveksam till om hon tagit rätt beslut. Men inte nu längre. Hon såg fram emot hans rentré.

Annika var övertygad om att det som hänt mellan henne och Jonna bara varit en engångsföreteelse. Hon tyckte att dagens samhälle hade urartat. Folk bar sig åt hur som helst. Alla låg med alla. Det hade nästan gått mode i att vara bisexuell och byta kön. Hädanefter skulle hon hålla sig till Stefan.

PER HADE FEGAT ur i går. Han hade inte dristat sig att säga till Jenny att det kanske var bättre att de i fortsättningen endast hade en vänskapsrelation. Efter att han ätit sin pizza hade de haft sex. Han förstod inte riktigt vad som varit i henne. Det kunde knappast vara *Känslans intelligens* av Daniel Goleman som fått henne pilsk. Visst. Hon hade gjort det skönt för honom. Men det var inte det förträffliga sexet som fått honom att inte lätta sitt hjärta och bekänna att han tyckte att det kanske var bättre om de i fortsättningen endast var vänner. Han visste hur obeveklig Jenny var. Om deras relation stannade på det vänskapliga planet skulle han inte kunna ta tillbaka henne längre fram om han ångrade sig. De skulle aldrig någonsin bli ett par igen även om han så bönade och bad.

BENGT SERLANDER HADE bestämt sig. Elli hade haft fullständigt rätt. Det hade hon för det mesta. Det hade gått fem dagar, egentligen bara fyra eftersom han inte gjort något i måndags utan påbörjat arbetet försten i tisdags. Och på dessa fyra dagar hade det nästan blivit fyrtio arbetstimmar. Framgent fick Bertil Nihlén och Kjell Modigh klara brottsutredningen själva. Bengt hade avverkat sin skuld till samhället. Ord som kommit från Elli.

Både Nihlén och Modigh var bekymrade över att de skulle misslyckas med utredningen. De hade sagt att de inte ville göra likartade förbiseenden som deras gemensamme vän Hans Holmér gjort

under Palmeutredningen. Och även om försummelserna inte stod i proportion till den behandling som Holmér blivit utsatt för av media var det en kölhalning som både Nihlén och Modigh tyckte saknade motstycke i svensk kriminalhistoria. De hade sagt till Bengt att de skulle bli allmänhetens spottkopp om de misslyckades. Så många mord inom loppet av bara några månader och inget uppkärvat än. Bengt hade bett dem att prata med sin chef.

Charles Blom och Karin Krantz var skjutna, kallblodigt avrättade, och detta hade skett i Karins hem. Det fanns inte några ögonvittnen. Inte heller någon misstänkt. Men i samtalet i måndags kväll hade Nihlén sagt att båda skotten hade avlossats från det skjutvapen som Charles haft i sin hand. Ändå hade Nihlén inte låtit helt övertygad.

Bengt fällde ihop tidningen och lade glasögonen på bordet. Personligen kände han inte Jerzy Sarnecki, professor i allmän kriminologi vid Stockholms Universitet, men detta kunde omöjligt vara ett uttalande från kriminologen utan måste ha varit ett pratminus från någon annan. Eller rent av en feltolkning. Serlander var fullt insatt i att tidningarna hade svårt för begrepp som validitet och reliabilitet – här sköt man från höften. I *Aftonbladet* stod det att Jerzy hade sagt att man inte blir polis om man inte lider av mindervärdeskomplex. Var fjärde polis som döms för brott har dessutom begått sexualbrott eller kvinnomisshandel. Och att det bland poliser finns ett bisarrt behov av att bestämma och domdera. Något som enligt Jerzy Sarnecki också skulle gälla väktare. Men också stora delar av dem som jobbar inom statliga myndigheter, exempelvis Kronofogdemyndigheten.

Även om det nu var en tidningsanka, ren och skär gallimatias, så förstod Serlander att sådant här, i föreningen med ett misslyckande, påverkade hans båda kolleger. Skulle Bertil Nihlén och Kjell Modigh inte klara upp att lösa mordet, inte heller lyckas finna Allan Börjesson, skulle samtliga av Sveriges journalister skjuta Malmöpolisen i sank. Serlander kom på sig själv att av två onda ting föredrog han Leif GW Persson framför denne Sarnecki. Båda var linslusar och frispråkiga men GW var i alla fall en gnutta humoristisk och hade glimten i ögat.

DET HADE GÅTT tre dagar sedan Lars satt på restaurang Akropolis och nästan fick kaffet i vrångstrupen. Fortfarande hade hon inte hört av sig. Denna Linnea. Återigen funderade han på hennes ord. Att han skulle vara försiktig inför den förändring han stod inför. Vad han skulle vara försiktig med hade hon inte sagt. Men om hon nu skulle ringa upp honom skulle det bli det första han frågade henne om.

Han stegade in på gymmet, Friskis & Sveltis Parkmöllan.

”Hej, Lars.”

Lars vände sig om.

ANDERS VAR FORTFARANDE tagen av vad Ingvar berättat. Annabelle var död, brutalt mördad, och förmodligen var det Börjesson som låg bakom mordet. Naturligtvis kunde Ingvar inte vara helt säker men hade sagt att han var rädd för att Börjesson också skulle komma efter honom. Och det var därför han ville att de skulle träffas och prata. Ingvar hade berättat att Börjesson hade en släkting i Stockholm som stod honom nära så det fanns en möjlighet att han uppsökt denne. Men också att han kunde ha begett sig till sin sommarstuga nära Höör, närmare bestämt Bokeslund. En stuga som han ärvt av sin mamma. Men Anders var tveksam. Att Börjesson befann sig i Sverige var mindre troligt. Om han så gjorde skulle han vid detta lag ha varit gripen.

Anders reste sig upp. Bara tankarna på Börjesson fick vreden inom honom att nå oväntad styrka. Börjesson hade fingrat på hans innersta väsen, kidnappat hans son. Något som fortfarande var ogripbart. Han skakade på huvudet. Det måste bli ett slut. I nästa vecka skulle han träffa Ingvar hos dennes syster på Kulladal i Malmö och detta skulle ironiskt nog ske på Allansgatan. De skulle prata om hur de kunde skydda sig ifall Börjesson hade för avsikt att försöka skada dem. Men det

var mer än Ingvars samtal som berört honom. Känslorna hade dock varit varandras motpoler. Han och Mimmi hade kyssts. Han hade nästan glömt bort hur heta hennes kyssar var.

Anders tänkte tillbaka på resan till Barcelona. När Mimmi och han strövade runt i den katalanska natten längs La Rambla, avenyn som benämns ”gatan som aldrig sover”. Han mindes blomsterkillarna och souvenirförsäljarna, men också mimartisterna och Mimmis glada skratt. De hade stannat till för att beskåda de stilfulla konstnärerna. Mimmi hade tagit hans hand och ögonblicket efter, framför trollkarlar och jonglörer, hade deras läppar för första gången mötts och det var som om tiden stod stilla.

Mimmi Chingunji var en underbar kvinna. I går när han kommit in till henne i sovrummet hade hon sagt att de skulle vänta tills han var helt säker på vad han ville. Hon menade att känslor inte alltid var så enkla att begripa sig på eftersom de kunde spela en ett spratt vid olika sinnestämningar. Spratt som kunde ta en till ”the promised land”.

ELVIRA VAR SMÅTT uppskakad av samtalet. Det hade varit Mattias. Den kille som Marie varit ute med och som väninnan presenterat för henne. Mattias ville att de skulle träffas. Och detta redan i kväll. Han hade något att berätta. Hur Mattias hade fått tag på hennes mobilnummer hade Elvira ingen som helst aning om, men kanske Marie hade gett honom det.

Hon satt på en bänk i Pildammsparken. Hon kunde inte förneka att hon kände lite obehag. Men det var här han ville att de skulle träffas. Hon tittade på klockan. Den var fem minuter i sex. Han skulle vara här vilken minut som helst. Hon blickade längs den singelströdda gången men ingen Mattias i antågande, varken från ena eller andra hållet. Hon fluktade ut över dammen. Hon log åt sina egna tankar. Att Mattias skulle komma paddlande fram över dammen i en gondol likt en gondoljär i sin svart- och vitrandiga tröja och bandkantade hatt. Men varken någon gondol eller sagoprins på springare skymtades. Hon slöt ögonen.

”Hej, Elvira.”

Elvira ryckte till och höll på att tappa sin mobil.

”Hej”, sade hon och reste sig tvärt upp.

”Förlåt om jag skrämde dig. Det är jag som är Mattias.”

Framför henne stod en lång stilig kille med de vänligaste ögon hon någonsin sett. Hon undrade för sig själv om han hade dimpt ner från himlen.

LARS VAR TAGEN. Han kunde inte fatta det. *Äntligen*. Hans drömmar hade gått i uppfyllelse. Och detta efter endast tre månader. Ändå var det månader som hade känts som en evighet eftersom han ständigt hade tänkt på henne. Det behagliga ”Hej, Lars” hade kommit från Linnea, den skelögda kvinnan som han träffat på bussen i februari. Hon hade lovat honom att de skulle ses. Men han hade inte fått hennes mobilnummer. Ja, faktum var att han inte fått någon information alls om henne. Detta var en nutidens Greta Garbo. Men denna gång hade han varit påpasslig och tagit sig friheten att röra vid henne eftersom han dagarna efter sitt möte med henne på bussen fått känslan av att hon inte existerat – som om hon varit något slags väsen som var där för att vägleda honom. Till vad visste han inte. Men för tre månader sedan hade han varit i ett bedrövligt skick och hans självkänsla hade varit i botten.

Efter att ha fått bekräftat att hon var av kött och blod hade han frågat henne vad hon menat med att han skulle vara försiktig inför den förändring han stod inför. Hon hade sagt att hon där på bussen i februari kunnat känna att han gick igenom något som var högst avgörande för honom. Och att det som höll på att förändra honom inte borde stiga honom åt huvudet. Ett svar som var lika fritt att tolka som bibelns heliga skrifter. Därefter hade hon sagt att hon var tvungen att kila vidare eftersom hon hade ytterligare en hon skulle träffa. När hon gått hade hon vänt sig om och

sagt att hon var glad för hans skull. Den förlorade kärleken var så lätt att substituera när man hade sorg. Han hade inte förstått vad hon menat. Efter uppbrottet med Elvira fanns ju ingen ny kvinna.

ELVIRA OCH MATTIAS satt på bänken endast en underarms längd ifrån varandra. Elvira tittade på honom. Han gav ett sådant lugnt intryck. Hon förstod nu Marie som sagt att han var så fin och mjuk. Samtidigt kunde hon inte begripa varför han gjort som han gjort. Marie hade kommit hem till henne och varit så besviken eftersom hon sett honom hand i hand med en blond kvinna.

”Varför svek du Marie?”

Mattias tittade på henne.

”Jag svek inte henne. Hon svek sig själv.”

Elvira fick en allvarsam min.

”Vad menar du?”

Mattias tittade ut över dammen. Det gick några sekunder. På nytt vände han blicken mot Elvira. Han lade sin hand på hennes.

”Marie var en trasig själ och jag försökte bara få henne stark.”

”Stark!? Nu förstår jag inte. Hur menar du då?”

”Att hon behövde bli mentalt stabil.”

”Stark och mentalt stabil”, sade Elvira aningen irriterat och lösgjorde sig från hans hand. ”Genom att stämma träff med henne och sedan när hon kommer stå hand i hand med en annan kvinna. Är det vad man blir stark av?”

Mattias satt tyst med blicken riktad ut över dammen.

”Du måste ju ha förstått att hon var intresserad av dig?”

Mattias vred på huvudet och tittade på henne.

”Jag kom till Marie för att hon behövde mig.”

Elvira reste sig upp från parkbänken.

”Du kom till Marie för att hon behövde dig!? Nu får du förklara vad du menar?”

Mattias svarade inte utan lade sin hand på bänken i en gest att hon skulle sätta sig igen. Men Elvira skakade på huvudet.

”Vad menar du?”

Mattias fick en sorgsen min.

”Jag hjälper dem som är i behov av hjälp.”

Elvira skakade åter på huvudet.

”Vem fan är du egentligen?”

Ytterligare tystnad rådde.

”Ja... jag väntar”, sade Elvira och lade armarna i kors över bröstet.

Mattias lyfte på huvudet. Han tittade på henne.

”Jag är här för att vägleda.”

Elvira slog uppgivet ut med båda armarna.

”Kan du sluta prata i gåtor?”

Mattias vek undan med blicken.

”Berätta bara vem du är och var du bor?”

Mattias svarade inte.

”Hallå”, sade hon samtidigt som hon slängde en blick bak.

Mattias satt fortfarande tyst. Elvira började bli rädd. Kanske var det han som mördat Marie? Inte den kille som Marie stuckit ut ögat på.

Hon tog ett steg tillbaka. På nytt tittade hon sig omkring. Men ingen syntes. De var helt ensamma i parken.

Mattias reste sig upp. Hans vänliga ögon var inte längre vänliga.

”Jag är Mattias. En fylgia.”

Elvira fortsatte bakåt.

”Vad!?”

Han stannade till.

”Jag är en skyddsängel”, utbrast han och sträckte ut armarna.

Elvira stirrade på honom.

”Skyddsängel!?”

Han nickade och tog ett steg emot henne.

”Du är galen”, sade hon högt, samtidigt som hon vände sig om för att se om någon närmade sig.

”Du behöver inte vara rädd. Jag ska inte skada dig. Jag är här för att hjälpa dig.”

Elvira tog ytterligare ett steg tillbaka.

”Är det du som mördade henne?”

”Jag har aldrig skadat någon. Jag är kallad för att hjälpa trasiga själar.”

Elvira förstod att han var spritt språngande galen och bestämde sig för att springa därifrån. Hon vände sig om. När hon skulle springa stod han framför henne.

”Spring inte din iväg. Jag är här för dig.”

”Låt mig vara”, skrek Elvira och svepte med sin arm tvärs över hans bröst för att få honom att flytta sig.

När hon såg sin egen arm gå rakt igenom honom höll hon på att falla baklänges. Hon kände att hon var nära på att förlora sansen men lyckades hålla sig på benen.

”Vem är du!?” skrek hon och kände tårarna. ”Vad vill du mig?”

”Jag är ditt skyddshelgon.”

Elvira brast ut i gråt.

”Låt mig vara”, fick hon fram och föll ner på knä.

Han satte sig ner på huk och tog hennes hand.

”Jag ska inte göra dig illa. Jag har precis besökt din vän. Han behöver också hjälp.”

Elvira tittade upp. Sekunden efter hade hon en näsduk i sin hand.

”Min vän?” fick hon fram hulkande och tittade på näsduken, sedan på honom.

Han nickade.

”Vem?”

Han strök henne över kinden.

”Lars.”

Hon stirrade på honom.

Kapitel 14

21 april

BÖRJESSON HADE VARIT tvungen att lämna sin stuga i Bokeslund. Han hade stannat där i en vecka. De första dyggen hade han inte brytt sig om ifall polisen skulle storma in. I stället hade han nästan önskat att de skulle finna honom. Men allteftersom dagarna gick utan att polisen dök upp hade han tänkt om. Någon där uppe ville att han skulle fortsätta med det som han blivit utvald att göra sedan födseln, utrota en del av mänskligheten, allt för att solen skulle gå upp nästföljande morgon. Samtidigt var han fullt införstådd med att ingen undgår sitt öde. Det var bara en tidsfråga innan de grep honom och då skulle allt vara slut.

Han hade satt ut avkoket med de två huvudena i det lilla förrådet bakom stugan och låtit förrådsdörren stå på glänt för att bygdens katter och igelkottar skulle kunna få möjligheten att gå in och fylla sina många gånger så tomma magar. Och Gud ska veta att de varit tacksamma. De hade sörplat i sig allt spad och avlägsnat alla överblivna köttrester på huvudena så kranierna var blanka som prästernas halslin. Innan han lämnat stugan hade han grävt ner inkräktarens skalle. Kattens kranium hade han låtit ligga kvar i mammas gryta. Den kringstrykande och herrelöse hunden fick inte förgätas.

Han hade hittat en gammal ryggsäck och fyllt den med kläder och proviant. Två burkar bruna bönor, tre burkar majs, en burk ärtor och morötter, samt en vattenflaska. Inte några ousinliga resurser men han skulle klara sig några dagar. Han hade också stoppat ner konservöppnare, bestick och tändare. Tallrik och glas fick han klara sig utan. Han önskade att han hade varit mer förutseende och lagt undan pengar i stugan. Men inte en endaste riksdaler. Varken i stugan eller i bilen. Han var tvungen att ta sig till Danmark, till Knud Madsen i Dragör. Visserligen var det riskfyllt, men det var ett måste eftersom han hade pengar nedgrävda i Knuds trädgård. Dessutom hade han en gås oplockad med dansken.

När han i slutet av januari gav sig iväg till Filippinerna hade han haft drygt 80 000 kronor i kontanter. Han hade fått betala 8 000 kronor för flygbiljetten och cirka 500 kronor för visumet. Inresetillståndet hade han köpt på plats i Manilla. När han efter en månad på Filippinerna återvänt hade han haft 50 000 kronor kvar, och då hade han ändå fått betala 37 000 pesos för flygbiljetten till Danmark vilket motsvarade 6 000 svenska kronor. Pengarna hade han lagt i en av Knuds många tomma snusdosor som stod i en stapel på fönsterbänken och grävt ner en kväll när Knud befann sig i sin båt.

Han hade funderat på om han skulle ta sig till sydligare breddgrader. Denna gång till Portugal. Hans vän Manuel var bosatt i Lissabon så där kunde han få andrum. Men vädret var behagligt här och han hade stuvat ner både filt och sovsäck i ränseln. Han skulle klara nätterna även om han blev tvungen att sova ute. Och andrum fick han tids nog när han mötte förgängelsen.

Börjesson visste inte om inkräktaren hade familj men förstod att någon i bekantskapskretsen förr eller senare skulle sakna parasiten. Det innebar att han måste göra sig av med Mercedesen. Men han var tvungen att invänta rätt tillfälle. Han behövde bilen tills han skaffat pengar. Bilen hade varit fulltankad när han tog den så det fanns lite mer än halv tank kvar. Och av de tvåhundra kronorna som låg i båten hade han endast två kronor kvar. Busschauffören hade fått den ena hundralappen, och den andra hade Börjesson köpt specerier för.

Han hade inte fått plats med fotoalbumet i rygsäcken. Det fick räcka med bilden av honom som sjuåring i hammocken med sin mamma. Och kanske var det fotografiet som fått honom att ändra sig i stugan. Än ville han inte att polisen skulle finna honom. Det fanns några saker till han ville göra.

Han hade sovit i bilen tre nätter. Han hade haft funderingar på att köra till Bokskogen. Men om någon skulle passera där nattetid och få syn på en bil stående där skulle de säkerligen ringa polisen. Första natten hade han haft bilen stående på Bergsgatan, endast ett stenkast från Møllevångstorget och hans gamla butik Krösamos & Skrot. Andra natten hade han parkerat på ett annat trafikerat

stråk, Föreningsgatan. Där hade han knappt sovit en blund då det under natten verkade förekomma gatrace på sträckan. Saken blev inte bättre av att vägunderlaget var kullersten – öronbedövande då uppstod när bilisterna passerade. Problemet var också att han måste tömma blåsan på nätterna. Han kunde inte gå ut för det fanns ingen fredad plats där han kunde göra sina behov. Och även om han skulle kliva ur bilen och spatsera in på kyrkogården för att slå en drill skulle säkert någon vaken själ upptäcka honom och ringa polisen. Tredje natten hade han hittat en ypperlig plats på John Ericssons väg, endast ett femtiotal meter från Malmö Stadion. På den sida han parkerat hade han Pildammsparken med dess breda gångbana – en vid singelbeströdd remsa som tillhörde parken – så få gångtrafikanter utnyttjade den traditionella trottoaren och passerade nära de parkerade bilarna. Dessutom passerade fotgängare ogärna där nattetid eftersom stråket var riskfyllt. Och på andra sidan John Ericssons väg fanns höghus, men de låg så långt in från vägbanan att ingen lägenhetsinnehavare med rubbad dygnsrytm skulle bry sig om ifall någon skulle kliva ur eller in i en bil på motsatt sida av körbanan nattetid. Dessutom fanns det för högre boende nattugglor stora träd som skymde sikten mot de parkerade bilarna.

Mercedesen stod nu på Danska vägen i en parkeringsficka. Ett medvetet och strategiskt val eftersom han då kunde passera genom Pildammsparken, ställa sig bakom ett träd och se så att polisen inte hade span på bilen. Ändå förstod han att han var tvungen att lämna Mercedesen. Förr eller senare skulle den efterlysas eftersom han förutsatte att inkräftaren hade någon i sin bekantskapskrets som omsider skulle sakna honom.

Börjesson förundrades över att inkräftaren inte hade haft någon mobil eller plånbok med sig. Men kanske denne hade lämnat värdesakerna hemma? Då slog det honom att han kunde åka hem till inkräftaren. Men han hade ingen adress. Och något registreringsbevis fanns inte i bilen. Men han kunde ringa Transportstyrelsen. Men utan pengar var han inte ens kapabel till att ringa ett samtal. Jo, han hade två kronor. Men vad hjälpte det när det inte längre fanns telefonautomater som tog emot mynt? Sin egen mobiltelefon som han köpt i Manilla hade han lämnat kvar i sitt rum

i Knud Madsens sekelskifteshus på Strandgade. Han hade i alla fall fått på sig ordentliga och ändamålsenliga kläder och i stugan tagit sig tid att ansa skägget och raka skulten. Allt för att inte väcka uppmärksamhet. Dessutom hade han hittat ett par runda glasögon i Mercedesen som han tagit på sig för att se mer ståndsmässig ut. Och förvånansvärt nog hade han lyckats. Han såg ut som en pensionerad professor. I närvarande stund var han till fots. Han passerade T-bryggan på Ribersborg. Han mötte en och annan cyklist, tre ungdomar på rullskridskor, och ett förälskat par som fick honom att tänka på Carmen Marquez.

Det gick mot sexton år. Han hade träffat henne på Myrorna där hon jobbade. Det hade varit kärlek vid första ögonkastet. I alla fall från hans sida. Han hade berättat för henne att han drev en liten butik i centrala Malmö där han sålde kläder och allehanda kuriositeter. Hon hade varit idel öra. Så koncentrerad och förveten. Och eftersom han inte hade allt för stor erfarenhet av kvinnor kunde han bara tolka det som att hon var intresserad.

Efter att han besökt Myrorna några gånger hade hon lovat honom att hon skulle hälsa på i hans butik. Och bara två dagar efter hade hon besökt honom. Nästföljande dag hade hon kommit upp till honom i hans bostad och ett förhållande hade inletts. Men efter att de hade träffats under några intensiva veckor hade hon brutit med honom. Han hade hört med en av hennes arbetskamrater att hon tvärt slutat för att hon med familj skulle flytta tillbaka till Mexiko.

Börjesson skakade på huvudet. Han hade varit så naiv. Bara en kort tid efter hade han insett att flytten var en lögn som Carmen serverat sina arbetskamrater i hopp om att de skulle vidarebefordra den till honom. Något han också fått besannat för ett par år sedan när hans gode vän Ulf ringt från psyket i Västervik och berättat att Carmen bodde i Stockholm tillsammans med sina döttrar. En medpatient på psyket hade en pappa som inletts ett förhållande med Carmen. En Carmen som Börjesson i dag förstod hade haft förhållanden med åtskilliga män. Men han brydde sig inte längre. De senaste två månaderna hade han tänkt om. Han skulle låta Carmen vara. Detta var inget som

han som trotjänare till sol- och skapareguden Huitzilopochtli behövde ombesörja. Carmen var lämnad åt sitt öde.

Börjesson blickade mot Turning Torso, Malmös nya galjonsfigur när Kockumskranen gick förlorad för att återfödas på ett varv i Sydkorea. Han önskade att också han fått chansen till ett nytt liv efter all sin möda. Det var ju hans förtjänst att solen gick upp varje morgon.

JASMIN TITTADE PÅ klockan som blivit några minuter i tolv. Hon var spänd inför om hon skulle få jobbet på Ericsson. I dag skulle de ringa.

Så här i efterhand kunde hon inte mer än bekänna att hon varit rejält nervös inför intervjun. Hon hade hört en del. Att de kunde vara både tre och fyra personer under utfrågningen. Men det hade varit lugnt. Det hade bara varit en person under intervjun. En vänlig och sympatisk kvinna vid namn Rebecka.

Jasmin suckade. Om hon fick jobbet så kunde hon behålla våningen. Månadsavgiften var visserligen inte mer än 7 000 kronor men nu hade bostadsrättsföreningen valt in en ny ordförande som ständigt tjatade om eftersatt underhåll. Och hon var inte dummare än att hon insåg att steg månadsavgiften skulle värdeökningen på våningen snart bedarra. Det kunde till och med sluta så illa att hon inte fick igen pengarna om hon fick för sig att sälja. Ordföranden var dessutom vaktmästare och skulle nu anlita en trädgårdsarbetare som skulle klippa ner buskar och såga bort stora delar av träden så att han själv slapp dessa arbeten under några år. Inte minst räfsa löv när hösten var i antågande. Dessutom var dessa grova beskärningar av träden inget som höjde värdet på lägenheterna utan var ett ingrepp som snarare kunde ses som annorlunda än nödvändigt och bättre.

Jasmin älskade sin etagevåning. Och kanske var det så att hon blivit en smula bortskämd. Hon hade vant sig vid de 150 kvadratmetrarna och de tre badrummen. För att inte tala om den rymliga balkongen och den förnäma utsikten över Öresund.

Hon tog sitt smycke och gick ut i hallen. Timmarna innan intervjun i förra veckan hade hon tagit bort diamanten och pudrat över den lilla håligheten i näsvingen. Men denna Rebecka gav inte intrycket av att vara en person som byggde upp vanföreställningar om mindre vanliga besmyckningar och annorlunda klädsel.

DET HADE INTE blivit månaden ut men fem dagar mer än vad som först var bestämt. I morgon skulle Mimmi resa hem. Men hon skulle komma tillbaka i juni. Båda såg redan fram emot det.

Än hade de inte legat med varandra men Anders kände nu att hon inte endast var ett substitut utan äkta känslor hade blommat upp. Mimmi hade också varje kväll ägnat flera timmar till att studera svenska. Hon hade läst de flesta av Linus böcker. Dessutom hade de varit på Trelleborgs bibliotek och lånat två grammatikböcker och ett dussin ungdomsböcker. Och hon hade plöjt de flesta. Fortsatte det i denna takt skulle hon snart kunna prata hygglig svenska.

I går hade Mimmi och Ana varit i Malmö för att titta på barnkläder. Visserligen var Ana bara i elfte veckan men det räckte gott nog för att kvinnor skulle intressera sig. Anders log för sig själv och betraktade Mimmi som stod och förberedde lunch. Linus var på dagis.

”Jag kommer att sakna dig.”

Mimmi vände sig om.

”Detsamma”, sade hon och fick ett undrande ansiktsuttryck i en gest om ifall uttalet var korrekt.

Anders skrattade och gjorde tummen upp. Mimmi var inte bara ett vackert yttre utan det fanns något bakom pannbenet också. Han drog till sig tidningen som låg på köksbordet. Han bläddrade

i den och försjönk i tankar. I lördags hade han träffat Ingvar på Allansgatan i Malmö hemma hos dennes syster. Han hade inte sagt något till Mimmi eftersom han inte ville skrämma upp henne. Han och Ingvar skulle prata om hur de kunde skydda sig ifall Börjesson nu sökte upp dem. Anders visste inte vad han skulle tro. Han försökte glömma allt som hade med Börjesson att göra. Detta var polisens huvudvärk. I alla fall hade Ingvar sagt att det var tänkbart att Börjesson var tillbaka i Sverige, vilket fått honom att förse sig med alla möjliga tillhyggen. I bilen förvarade Ingvar ett brännbollsrack, en gummiklubba, och i sin systers villa där han för tillfället bodde, hade han både kniv och en gammal polisbatong som han varit och hämtat hos sin boulespelande vän. Men försvarsåtgärderna hade också skrämt slag på hans syster och pacifistiske svåger som helst sett att Ingvar bodde någon annanstans. Men både i Trelleborg och i Malmö var det svårt att få lägenhet. Ingvar hade sagt att han visserligen hade pengar över från husförsäljningen men han skulle bli sjuttioett i år så han tyckte att han var i äldsta laget för att köpa sig ett boende. I stället hade han sagt att han skulle resa för pengarna och investera en del i restaurangen. Han visste att Josef trivdes på Filippinerna. Samtidigt förstod han att det snabbt kunde vända om relationen med Lorena gick i kras.

Själv visste Ingvar inte om han orkade åka tillbaka till Filippinerna och stanna för en längre tid. På samma gång ville han vara nära sin son. Och allt såg just nu bra ut med Lorena. Deras relation hade tagit ytterligare ett fjät.

Ingvar hade berättat att Josef var fyllda de trettionio så han tyckte att det var hög tid för hans son att skaffa barn. Lorena var tretton år yngre och hade inga barn men ville så gärna ha. Hon hade ett bra jobb då hon arbetade för Asian Development Bank, en bank där de anställda ansågs ha hög status. Och varje dag efter arbetsdagens slut kom hon till restaurangen för att hjälpa till.

Anders hade förstått Ingvars rädsla. Ändå kunde de inte vara helt säkra på att det varit Börjesson som skurit halsen av Annabelle och spräckt skallen på Josefs kusin Gloria.

LOTTA HADE INTE pratat något mer om Ångermanland. Det fick komma när tillfälle gavs. I stället hade hon lagt ner en hel del energi på bloggandet. Hon hade lärt känna både Blondinbella och Katrin Zytomierska, två trevliga och glada tjejer med mycket skinn på näsan.

Lotta hade bestämt sig för att göra sig av med Vincents målningar. Visserligen hade Tony inte kommenterat dem men att ha exets tavlor över stora delar av vardagsrummets väggyta var kanske inte allt för uppmuntrande när man satt en fredagskväll och tittade på teve och delade en flaska vin.

Underligt nog saknade hon sin anställning i presentbutiken Holken i Falsterbo. En anställning som hon lämnat i samband med missfallet. Men det spelade ingen roll längre. Ägaren hade beslutat sig för att ha öppet bara under sommarsäsongen eftersom lönsamheten under övrig tid var låg. I stället skulle de försöka utöka sin postorderförsäljning. Något som betydde att hon hade fått sluta om hon varit kvar där. Hon hade inte heller sökt fler jobb än de fyra i januari eftersom hon bestämt sig. När det var dags att börja jobba fick det bli i egen regi.

HAN MISSTÄNKTE ATT fotografiet hade glidit ur hans ficka när han klättrat in genom fönstret i den svarta kvinnans hem i Höllviken. Ett urblekt fotografi där det på baksidan stod Eu si fratele meu Georghe. Det var det enda fotografi han hade av sin bror. Till den svarta kvinnan hade han sagt att han var den första hemlöse i Höllviken och de flesta i trakten kände till honom. Vilket naturligtvis varit ren och skär lögn. Att han anlant till Sverige från Brasilien samma dag tidigt på morgonen höll han naturligtvis för sig själv annars skulle hon ha blivit ännu räddare.

Dimitrij tyckte att det var skönt att vara tillbaka i Sverige. Inget ont om Brasilien och Rio de Janerio men stadsdelen Barra da Tijuca var ingen plats han hyste någon förkärlek till. Juliana hade också blivit rejält förälskad i honom, en korpulent kärlekskrank femtioårig kvinna som han inte hade några som helst känslor för. Dessutom var enrummaren allt för liten för två personer.

Han hade lämnat henne. Bara skrivit ett brev och lagt på bordet när hon var iväg och besökte sin gamla mor. Antagligen var hon enormt besviken på honom. Han hade lovat henne så mycket.

Han hade bott hos Juliana i fyra veckor och hon hade försörjt honom. Han hade också lovat att ta henne till Sverige. Något han visste att hon såg fram emot. Hennes mamma var sjuk, fyllda åttio och hade inga syskon. Det fanns inga anförvanter kvar när mamman gick ur tiden. Det var bara Juliana. Flera gånger hade hon sagt att hon ville lämna Brasilien. Ett land i spillror.

Han undrade nu om den kvinna han mött på restaurang Wook House var samma kvinna som han tagit en fika med. En Kerstin. I så fall fanns det en möjlighet att han kunde bo hos henne. En kvinna som trånade efter kärlek liksom Juliana. Han undrade om han hade kvar Kerstins nummer.

Kapitel 15

22 april

I GÅR KVÄLL hade Börjesson på nytt parkerat på John Ericssons väg. Natten hade varit lugn och han hade kunnat sova ofredat i bilen. Men i dag var en ny dag. Allt kunde hända. Han hade lyckats klura ut hur han skulle få tag på en telefon. Han hade gått in på Arbetsförmedlingen och därifrån ringt Transportstyrelsen. Ägare till Mercedesen var en Ivan Nikola Susic boende på Idungatan 47 i Malmö, och förhoppningsvis var det Susic's huvud som han gjort ett avkok på. Det kunde vara så att inkräktaren hade stulit bilen. Eller så var denne Susic i livet och hade bara lånat ut sin bil till den person som Börjesson benämnde inkräktaren. Men om det fanns ett fotografi i lägenheten skulle han få bekräftat att den han avlägsnat huvudet på var Susic.

Nu stod han i tamburen i inkräktarens lägenhet. Än hade han inte varit inne i lägenheten men förstod att den var liten eftersom han kunde se in i köket och det var inte mycket större än en kokvrå. Genast när han öppnat ytterdörren hade han uppmärksammat gitarrfodralet. Ett fodral han kände igen eftersom det en gång i tiden tillhört honom. Han mindes tillbaka. Det hade varit minuterna innan stängningsdags när tre unga killar kommit in i hans butik Krösamos & Skrot och frågat om han var intresserad av att köpa ett vapen. Till en början hade han trott att det gällde en pistol. När sedan den ene av dem gick ut i bilen för att minuten efter återkomma med ett gitarrfodral förstod han att det rörde sig om ett gevär. När han öppnade fodralet och såg att det var ett höghastighetsvapen beslöt han sig för att köpa det. Två månader senare hade en man i trettioårsåldern kommit in och frågat om det fanns något vapen till salu. Börjesson hade först sagt nej, men då hade mannen menat att han visste att det förvarades en AK4 i butiken. Och det var denne man som var inkräktaren och med all säkerhet också Ivan Nikola Susic. En man som köpt AK4:an av honom och som skjutit ihjäl femtiotreårige polismannen Leif Widengren vid värdetransportrån i Högdalen 1992.

Börjesson stängde fodralet och ställde det mot väggen. Han förstod att inkräftaren varit i Beddinge för att likvidera honom. Även om han då inte visste namnet på inkräftaren så hade denne Susic antagligen med åren förstått att den som han köpt AK4:an av skulle vid en vittneskonfrontation kunna identifiera honom som köparen till AK4:an och därmed skulle han åka dit för polismordet. Och säkerligen var det därför som Susic inte hade haft med sig någon plånbok och mobiltelefon. Inget skulle kunna röja honom när han var där för att eliminera vittnet.

Börjesson tog av sig skorna och gick in i lägenheten. Av allt att döma hade denne Ivan varit ungtkarl. Lägenheten kunde på sin höjd vara trettiofem kvadratmeter stor.

Börjesson tittade sig omkring. I bokhyllan såg han ett fotografi av en kvinna. Han vände på det. Biljana, sommaren 2005. Han lade tillbaka fotografiet och svepte med blicken. Inga fler fotografier. Han gick ut i köket. Två brev på klaffbordet. Det ena från Tele2 och det andra från Skatteverket. Men det hjälpte inte. Även om det stod Ivan Susic på båda breven klargjorde detta inte att inkräftaren varit Susic. Bilen kunde som sagt vara lånad eller stulen.

Börjesson gick tillbaka in i vardagsrummet. Han gick fram till sängen och drog ut nattduksbordslådan. En massa brev, en brobizz, kondomer, nycklar och ett körkort, ett ogiltigt sådant, utställt på Ivan Nikola Susic. Börjesson tog körkortet. Fotografiet var på pricken likt inkräftaren.

Börjesson satte sig i soffan. Han lade körkortet på bordet. Förhoppningsvis skulle han kunna sova i lägenheten i natt.

Ur fickan plockade han upp fotografiet med mamma och honom i trädgårdsgungan. Han tog av sig Ivans glasögon och lade dem på bordet. Han hämtade andan. Det var en tung andhämtning. Han var ingen man av självömkan men han kände sig nere. Han hade tagit livet av sin mamma. En mamma som han innerst inne hade älskat. Men hon hade skadat honom. Och ingen fick någonsin mer göra honom illa. Inte ens hans mamma. Han var redan tillräckligt trasig själsligt.

Det hade börjat redan i de tidiga skolåren. Fröken hade sagt det högt så alla hörde. Att han var sinneslös, att hans fattningsförmåga var låg. De färdigheter som hans klasskamrater tillägnade sig på rekordfart tog en evighet för honom. Ja, hela han var en hämsko. På den tiden visste han inte riktigt vad hon hade menat. Han hade ju aldrig fått någon läxhjälp. Varken hemifrån eller av sin lärarinna. I stället hade hon undvikit honom. Ibland kunde han sitta en hel lektion med handen uppe. Fem minuter innan det ringde ut för rast så kom hon. Men aldrig gjorde hon någon ansats till att hjälpa honom. Hon menade att det var sådant ett normalbegåvat barn skulle förstå.

I dag begrep han att det funnits ett klasshat. En avsky för sådana som han. Han var en oäkting. En arbetargrabb med en mor med bristfällig tillsyn och bristande engagemang för sin son. Alltid gick han i samma kläder och det slarvades med hygien. Men han hade inte velat berätta något för sin mamma. Det fanns ju inga pengar. Och så var han rädd. Livrädd att förlora sin mors kärlek eftersom han kommit till genom en våldtäkt, vilket i hans ålder var en rimlig grund för att tvivla på sin mammas kärlek till honom. Saken blev inte bättre av att han inte hade en allt för kärleksfull relation med henne. Men han fick hänga kvar vid det han hade. Han var avkommen från en man som skändat hans mor. Han skulle för alltid förbli den fula ankungen.

Varje gång mamma hade varit irriterad och arg påminde hon honom om att han var ett oönskat barn. Han mindes också hennes ständiga och vidlyftiga löften. De skulle åka till Liseberg, Tivoli och Bakken i Köpenhamn, men också till Öland och Bornholm. Men aldrig blev det av. När han sedan nämnde det för henne nekade hon hårdnackat till att hon hade utlovat något sådant. I stället fick han sitta där vid varje terminsstart och vändas när lärarinnan frågade vad de hade gjort på sommarlovet. Och underligt nog började hans fröken alltid med honom. På den tiden var skolan ett utmärkt forum för gunstlingssystemet. Men också för förföljelser eftersom trakasserandet på något vis kunde utföras legitimt av lärarna, och man ansåg att de drabbades upplevelser av orättvisorna var subjektiva. Och att få rätt mot en lärare var mer eller mindre en omöjlighet – de var lika fridlysta som poliserna. I alla fall så mindes Börjesson de skadeglada skratten från

klasskamraterna när han stammande berättade att han bara varit hemma under lovet. Och så tisslandet att de var fattiglappar. Att han var en blivande hemlös.

BÖRJESSON HADE VARIT ett gladlynt och äventyrslystet barn men mammas ständiga samvetsförebråelser gjorde honom snart inbunden. Han blev ett tyst barn och hans självförtroende slog i botten. När sedan skolan med lärare och klasskamrater fryste ut honom spädde detta på det introspektiva. Han fick talsvårigheter och hamnade ofta i tråtor med de andra barnen. Och kanske var det här som allt haft sin upprinnelse. Han gick i tredje klass och en femteklassare vid namn Stig, okänd på skolan som en riktig upprorsmakare, var alltid på honom, både verbalt och fysiskt. Först hade han undrat var hans slagfärdighet höll hus när han behövde den – plågoanden var ju halva huvudet kortare än han och skulle egentligen inte vålla honom några större problem ifall de hamnade i handgemäng. Men i den åldern de befann sig spelade längden inte lika stor roll som åldern. Oftast hade man mer respekt för en person som var äldre och huvudet kortare än vad man hade för en person som var huvudet längre men tillhörde samma årskull som en. Men något Börjesson visste (vilket inte minst hans mamma ständigt ältade om) var att man måste gripa de tillfällen som dyker upp eftersom chanserna oftast bara kommer en gång. Och det var just vad han gjort.

Kanske förstod han inte vidden av vad han hade gjort eftersom han efteråt slagits av hur enkelt det var. Och vilken inverkan det haft. När han gick hem från skolan passerade han alltid lekplatsen. De dagar han gick till halv tre på eftermiddagen satt Stig och dennes fyrfåriga lillebror alltid i sandlådan och stojade glatt. Lekplatsen var omgärdad av träd och buskar och låg sommartid merendels i skugga. Detta var en av de dagarna. En solig måndag veckan innan sommarlovet början. När Stig lämnade sandlådan och lekplatsen hoppade Börjesson snabbt fram från sitt gömställe. Han visste att denne plågoande älskade sin lillebror över allt annat, detta var äkta syskonkärlek, de satt ju alltid och skrattade på lekplatsen som gränsade till deras trädgård.

Börjesson mindes ögonblicket. Den lille pojken hade gett honom hinken och spaden och vänligt frågat honom om han kunde fylla pytsen med sand. En pojke som verkade vara raka motsatsen till sin gemene bror. Med lämpor hade Börjesson lagt en hand över pojkens mun och med tummen och pekfingret tillslutit syretillförseln. Han mindes pojkens blick, så ängslig och förtvivlad, men också när bröstet upphörde att höjas och sänkas. Då slog det honom hur enkelt det var. Att vem som helst kunde kliva in på en lekplats och kväva ett barn, och detta även om mammorna satt på en bänk och bevakade dem.

Börjesson kunde inte mer än tacka skolan för detta. Det var fröken som under geografiektionen hade visat film hur kattdjuren på Afrikas savanner gjorde när de slöt tillförseln på sina byten. Ändå hade Börjesson på kvällen känt sig orolig, nästintill panikslagen över vad han gjort. Men han visste hur han skulle råda bot på olustkänslan. Han drack alltid ett glas mjölk innan han somnade och det fick honom lugn. Och på dagarna hade han sin egen fristad när paniken gjorde sig påmind – han gick bara till lekplatsen, det var där Stig satt och grät varje dag. Naturligtvis sade han inget till sin trätobroder men förstod att det var så man skulle slå tillbaka. Stig var numera from som ett lamm. Ett år efter händelsen flyttade Stig med sin mamma och pappa, något som gjort Börjesson ont. Det var inte lika roligt längre att besöka lekplatsen.

Förra året hade Börjesson besökt sin mamma. När hon öppnat dörren och sett att det var han hade hon brustit ut i gråt. De hade inte setts på femton år. För ett ögonblick hade han känt en värme, men när han väl klivit in i hallen hade hon upphört med gråten och hennes förolämpningar hade på nytt tagit fart. Hon hade sagt att han saknade ansvar och att hans yttre var bedrövligt – han såg ut som en slashas. Efter ett par minuters skymfande hade hon fått andningssvårigheter och tagit sig för bröstet. Han hade gått fram och placerat sin ena hand över hennes mun. En minut hade det tagit. Men Gud ska veta att han hållit henne ömt.

JASMIN VAR LÄTTAD. Maria hade åkt hem i går. På samma gång var hon ledsen. Hon hade inte fått jobbet på Ericsson. Det betydde att hon kanske fick göra sig av med lägenheten. Eller rentav låta sin syster och hennes barn, Graciella och Felipe, bli inneboende. Ett val som hon helst av allt inte ville ställas inför. Men om hon inte snart fick ett arbete skulle hon bli illa tvungen annars skulle pengarna från livförsäkringen ta slut.

Att bo tillsammans med sin syster betydde uppföringar, stora sådana. Hon skulle behöva göra avkall på sin personlighet annars skulle det uppstå dagliga meningsskiljaktigheter. Frågan var om hon skulle klara det. Hon tänkte på Marias ideliga anmärkningar och beska kommentarer. Men också på hennes karltokighet. Och att syrran skulle hjälpa till med städning, matlagning och tvätt var inte att tänka på. Hela inramningen och miljön där hemma skulle bli kaotisk och omöjlig att vistas i. Hon hade en syster som saknade förmågan att dagtinga, en självbespeglade varelse, helt och hållet inriktad på sina egna behov. Maria var ett irritationsmoment för vem som helst som kom i hennes närhet. Och värst av allt var att syrran skulle sitta där i hennes och Chris våning på sin breda rumpa i deras kostsamma soffa från Ilva och gestikulera och gorma och ge henne regi i allt hon företog sig. För att inte prata om syrrans infall som hon var tvungen att hänga med på när syrran var halvt galen av leda. I Marias värld existerade inga föranstaltningar om när, var och hur. Allt skulle ske på momangen.

Jasmin blev alltmer tveksam inför sin inhysning. Hon betvingade olusten och kom att tänka på denne Stavinger, mångsysslare men i huvudsak försäkringsmäklare. I alla fall enligt honom själv. Det var denne man som hon träffat när hon stannat på vägrenen. En man som påminde om Chris och som hon fikade med på Restaurant & Café Gustav Adolf. Men hon hade blivit misstänksam mot honom när han frågat hur stora lån hon hade på lägenheten, och om hon kunde tänka sig att investera i konst.

Jasmin gav det en funderare. Kanske det bara var hon som var paranoid. Om hon gav honom en chans och det visade sig att han hade ärliga avsikter kunde hon tänka sig att hyra ut ett rum till

honom. Och med tanke på det ypperliga läget – centralt och med endast ett stenkast från förnämliga Ribersborgs strand – så kunde hon säkerligen ta ut 5 000 kronor per månad för ett rum. Hon undrade nu om hon hade kvar hans nummer.

PER HADE BESLUTAT sig för att ge det några veckor till. Se om han och Jenny blev mer kompatibla med varandra. Om han kunde lita på henne. Hennes beteende och svek när skådespelaren James Woods föreslagit att hon skulle komma över till USA var något Per inte kunnat glömma. Hela tiden fanns det där malande. Och skulle de fortsätta sin relation och sinom tid skaffa barn fanns det ingen plats för misstro och tvivel.

Både Per och Jenny var medlemmar i Mensa och innan sin resa till USA hade Jenny varit vice ordförande i föreningen. Genom sammanslutningen hade hon träffat Woods på organisationens årliga konvent. James hade en IQ på 175 och var en flitig luffarschacksentusiast, ett spel som var en ypperlig hjärngympa och ofta en god värdemätare på om man hade huvudet på skaft. Jenny hade spelat ett parti mot James och gått segrande ur. Woods hade haft en mängd svepskäl till varför han förlorat och föreslagit att hon skulle komma över till USA och ge honom chansen till revansch. Och utan att Per visste ordet av var Jenny som uppslukad av jorden.

I går hade Anders ringt på nytt och föreslagit en badmintonmatch på fredag och Per hade svarat ja. I går hade han också varit på Enighet och pratat med Ted Hedlund som blivit glad över att se honom. Ted hade tidigare frågat honom om han ville ställa upp i Svenska Mästerskapen.

Per drog på munnen. Årets SM i shotokan var för sent men nästkommande tålde att tänka på. Per erinrade sig förra årets batalj med Dimitrij. En Dimitrij som hade sparkat hans käke ur led och knäckt underarmen på honom. Även nyckelbenet och ledskålen hade farit all världens väg. Något sådant skulle inte hända igen.

KERSTIN KUNDE INTE bli kvitt tankarna på mannen som hon mött på Wook House. En skäggig man i röd halsduk. Men om det varit Dimitrij, den man som hon träffat och som presenterat sig som Octavian, skulle han ju ha reagerat när hon passerade honom. Men inte minsta lilla antydning till igenkännande. Och om det nu skulle visa sig vara brodern, Georghe, som var i livet så ville hon mer än gärna prata med honom. Höra med honom om vad Dimitrij hade haft för otalt med den eftersökte mördaren. Den man som rövat bort Linus. Allan Börjesson.

Antagligen var det ingen av bröderna, tänkte Kerstin, utan bara en som hade drag av dem. Det ringde i hennes mobil. Hon tog sin telefon.

”Kerstin.”

Det var tyst i andra änden av luren.

”Kerstin Frankenheimer”, tydliggjorde hon.

”Hej, detta är Octavian.”

LARS VAR TAGEN av Elviras många samtal. Eller rättare sagt förbryllad. Han förstod att hon var desperat. Hon hade ringt varje dag i en veckas tid. Hon hade sagt att den länge killen vid namn Mattias som Marie haft en dejt med var en skyddsängel som kunde uppenbara sig i olika skepnader.

Lars kunde inte mer än le åt Elviras fjantiga påfund. Inget kunde få honom att gå tillbaka till henne. Inte ens om hon sagt att hon var Ingvar Kamprads okända dotter som nu hade rätt till tjugofem procent av Ikea-koncernen. Det var den nye Lars hon pratat med. Den Lars vars värdighet hade växt med det yttre. Det skulle inte längre bli några problem att få sina behov tillgodosedda. Elvira var ett avslutat kapitel. I stället tänkte han på Linnea. Denna gåtfulla kvinna. Men han hade inte hunnit fråga henne om de kunde ta en fika. Inte heller om hon fått meddelandet som han fäst på hennes vindruta. Allt hade gått så fort. I alla fall så visste han nu att hon existerade och att hon tränade på Parkmöllans Friskis & Svettis.

Lars drog på munnen. Det var bara en tidsfråga innan de träffades igen och då skulle hon inte kunna smita undan även om hon var på väg till sitt eget bröllop.

ANDERS OCH LINUS satt i bilen på väg mot Svedala. För tio minuter sedan hade de lämnat Sturup flygplats när Mimmi klivit ombord för avresa till Paris. Det hade känts vemodigt. På samma gång hade han känt sig lättad. Han förstod nu att det ändå varit för tätt inpå Monicas död.

Han kom att tänka på sitt möte med Ingvar, som försett sig med alla möjliga tillhyggen. En Ingvar som menat att han inte var säker på att han orkade bo på Filippinerna en längre tid – värmen var i det närmaste outhärdlig. Trots allt skulle han bli sjuttioett. Och vid den åldern var allt över tjugofem grader jämförligt med bastubad.

Anders kastade en blick i backspeglarna och förde upp körriktningsvisaren. Det var dags att få i sig lite mat. McDonald's i Svedala.

ELVIRA VAR FORTFARANDE skräckslagen. Tio dagar hade gått och hon hade bara varit ute en enda gång. Hon var rädd att möta denne Mattias igen. Hon kunde fortfarande inte fatta det. Orden ekade i hennes huvud. *Skyddsbelgon, fylgia, skyddsängel*. Han var ingen riktig människa. Dagligen hade hon ringt Lars. Hon hade också fått tag i Marias väninna Rita, och till hennes stora förvåning hade Rita berättat något som fått henne att tappa målföret. Rita och Daniel hade gått hem till Mattias. De hade ringt på hos honom men ingen hade öppnat så de hade känt på handtaget. Dörren hade varit olåst så de hade gått in. Väl därinne hade telefonen ringt och Mattias hade tvärt rest sig upp från soffan och svarat utan att lägga märke till dem. Och mitt framför ögonen på Rita och Daniel hade något inträffat som de fortfarande inte förstod om det verkligen hänt. Det hade sett ut som om Mattias yttre förändrades, som om en massa ansikten morfades ihop och fick olika utseenden. Varken Rita eller Daniel hade fått fram ett ord utan båda hade stått där och stirrat handfallet på

honom. När Mattias upptäckt dem hade ansiktet på nytt övergått från att ha varit en mörk skelögd kvinnas till Mattias.

Elvira tog sin mobil. Hon var tvungen att ringa någon. Hon var orolig för att hon höll på att bli galen. Detta var sådant man läste om i Stephen Kings romaner. Inte något som hände i verkliga livet. Hon slog sin lillebrors nummer. Flera gånger hade hon pratade med Robert om det. Hon visste att han tvivlade. Vem skulle inte göra det? Men han var den ende som inte betraktade henne som nipprig. Hon hoppades i alla fall så.

BÖRJESSON RESTE SIG hastigt upp från soffan. Han tittade sig omkring. Fotografiet där han och mamma satt i trädgårdsgungan låg på golvet. Antagligen hade han slumrat till. Det förvånade honom inte efter alla dygnet i bilen. Men innan han somnat hade han bestämt sig. När han hämtat sina pengar hos Knud Madsen i Dragör skulle han besöka Bakken. Han ville uppleva det som han som barn aldrig fick vara med om. För första gången i sitt liv skulle han prova på att åka karusell och äta spunnet socker.

Han gick ut i köket för att se om det fanns något att äta. Det hade inte blivit så mycket mat de senaste dagarna: bruna bönor, ärtor och morötter och en del smörgåsar. Visserligen var han inte allt för stor i maten men detta hade varit i underkant. Samtidigt hade han inte känt sig hungrig.

När han öppnade kylskåpsdörren ringde det i porttelefonen. Han vände sig om och tittade ut mot hallen.

Ytterligare en signal ljud så han gick ut i hallen. Han tittade på porttelefonen. Antingen var det en anhörig, säljare, vän eller arbetskamrat. Samtidigt tvivlade han på att denne Ivan någonsin haft ett hederligt arbete.

Han tryckte på högtalarknappen. Det gick några sekunder.

”Ivan... det är jag.”

En kvinnoröst.

”Det är jag, Biljana.”

Börjesson tryckte på ”inläppningsknappen”.

Kapitel 16

23 april

ANDERS HADE HAFT mobilen avstängd och såg nu att han hade sms och missade samtal från Kerstin. När de klev in på McDonald's i går hade Linus träffat på en före detta dagisvän. När mamman insisterat på att de skulle sätta sig ner vid deras bord hade Anders stängt av telefonen. För ett ögonblick, om än kort, hade han varit avskuren från övriga världen. Det hade förnummits som i forna dagar när det enda som kunde ofreda en var brevbäraren med sin post. Anders tvingade fram ett leende. Nu var han tillbaka i sorlet. Telefonförsäljare med alla tänkbara erbjudanden. Men också Facebook, twitter, gmail, hotmail, mms, sms, spam, allt vällde in. Den teknologiska tsunamin var obarmhärtig. Anders var fullt medveten om att han befann sig i stressens tid. Kanske var det en del i mänsklighetens tillkortakommande. Konkurrensen med dess pressade tider och produktion på kortare tid. Och de ansvariga – politikerna – gjorde inget för att stoppa det. Snarare förvärrade de genom att hela tiden proklamera vad som krävdes för att få ett bra jobb och för att vi skulle bli konkurrenskraftiga gentemot övriga världen. Anders undrade var det skulle sluta. En doktorsavhandling i ekonomi för att få en anställning på en bank? Eller en magisterexamen i beteendevetenskap för att sitta i kassan på ICA? Ingen verkade tänka på att oavsett all den input som politikerna ville att envar skulle skjuta in i humankapital skulle arbetslösheten ändå befinna sig på samma nivå. Det skapades inte fler arbeten för att folk blev högre utbildade. Det var som att fylla på mer vatten i ett badkar med badankor i. Ankorna blir inte fler oavsett hur mycket vatten man fyller på. De kommer bara högre upp.

Per hade berättat för honom att tittade man i historieböckerna så hade stora delar av mänskligheten i alla årtionden blivit lurade. I dag skakade man på huvudet och kunde inte förstå hur Hitler kunnat få med sig så många. Om tjugofem år kommer dagens barn att skaka på huvudet åt oss. Inte förstå hur politikerna med så enkla argument kunde få oss att jaga på varandra som vi gjorde. Vi hade fallit i försätet likt våra fränder. I alla fall var 2000-talets början de psykosomatiska

sjukdomarnas tid – de vaskulära händelsernas. Hjärtinfarkterna och hjärnblödningarna duggade tätt.

Anders lade mobilen på bordet. Han bestämde sig för att ringa Kerstin efter att han och Linus ätit frukost.

KERSTIN KUNDE INTE förstå varför Anders inte ringt upp henne. Hon hade ringt honom tre gånger och sänt två sms där hon bett honom att höra av sig så fort han bara kunde, men han hade fortsatt att hålla sig undan.

I dag var det onsdag och Kerstin befann sig på kontoret, och hon var varken pigg eller nyter. I stället kände hon tröttheten. Hon hade knappt sovit en blund. Efter samtalet i går hade hon inte varit sig själv. Hon var rädd. Detta trots att han inte på något vis varit hotfull. Ändå frestade det på hennes nerver att hon tidigare, helt ovetande, bjudit hem en mördare. Denne Dimitrij som på ett sådant makabert vis mördat sina sju månaders dotter genom att stoppa in henne i en pizzaugn. Och även om han hade varit frihetsberövad under tjugosju år och sonat sitt brott var det ett illdåd som saknade motstycke. Hon hade sagt till honom att hon träffat en annan. Hon visste inte varför hon sagt det. Det hade ju aldrig varit något mellan dem. Men allt hade gått så fort. Hon hade blivit så perplex när hon hört hans röst och instinkten hade tagit över och i ögonblicket hade det känts rätt med några droppar osanning.

Som vana hade hon att gå en stor runda på mornarna innan hon gick till jobbet. Men i dag hade hon struntat i det. I stället hade hon gått närmsta vägen till kontoret. Hon hade tyckt att var och varannan bil såg suspekt ut. När hon kom fram till kontoret hade hon känt sig lättad.

Kerstin tittade på klockan som blivit några minuter över nio. Hon bestämde sig för att gå in till Per och höra med honom om han visste var Anders höll hus. Hon var livrädd för att Dimitrij skulle

besöka henne. Inte bara besöka utan det räckte med att han stod där nere och väntade på henne efter arbetsdagens slut eller utanför hennes port.

I morse hade hon inte passerat genom sin port utan gått genom källargången. Men detta hade också skrämt henne. Tänk om han stod i källaren och väntade på henne?

Hon hade bara träffat Dimitrij två gånger. Det var i december förra året och mötena hade ägt rum på offentliga platser. Första mötet hade skett när hon tog en promenad längs stranden och det andra på ett kafé på Erik Dahlbergsgatan i Malmö. Efter fikan hade han frågat om han fick köra henne hem, men hon hade artigt avböjt och ursäktat sig med att hon först ville lära känna honom innan hon visade upp sitt hem för honom. Men efter jul, i mellandagarna, hade hon bjudit hem honom. Han hade fått hennes adress men uteblivit. Två veckor senare fick hon ett sms av honom där han bad om ursäkt för att han inte dykt upp – han hade råkat ut för en olycka och legat på sjukhus. Men hans sms hade kommit vid en olämplig tidpunkt, just när Monica och Chris förolyckats och Linus kidnappats. Men också Swedbrandts försvinnande veckan dessförinnan. Hon var inte heller allt för intresserad av honom så hans uteblivande hade varken gjort från eller till. Men oavsett det svala intresset hade hon fikat med en mördare och det räckte gott nog för att oron över att han skulle söka upp henne skulle plåga henne. Pers dörr stod öppen så hon klev in.

”Stör jag?”

”Nej nej, det är lugnt.”

”Har du pratat något med Anders?” sade Kerstin och gick fram till fönstret och förde ner ett finger i blomkrukan.

”Nej, varken i dag eller i går”, sade Per och gjorde en gest att vattenkannen stod på golvet. ”Senast jag pratade med honom var i förrgår.”

Kerstin tog vattenkannen.

”Jag har ringt honom flera gånger men hans telefon är avstängd”, sade hon.

Per lade försäkringsbrevet i mappen.

”Jag vet att Mimmi skulle åka hem som i går för det berättade han för mig när vi pratades vid. Kanske har han följt med henne hem.”

Kerstin tittade på honom.

”Till Paris?”

Per höjde på ögonbrynen.

”Ja, vem vet. Han har ju inget jobb längre som behöver skötas.”

”Linus då?”

”Mormor och morfar.”

Kerstin stod tyst.

”Eller så har han tagit Linus med sig.”

Kerstin visste inte vad hon skulle tro. Och det var just detta som gjorde Anders intressant. Kände han för något gjorde han det.

Hon ställde ner vattenkannan.

”Har det hänt något?” undrade Per.

”Nja... Dimitrij.”

Han tittade på henne.

”Dimitrij?”

”Ja, han ringde mig i går så nu vet vi att den mördade är Georghe.”

Per sade inget men förstod att det han bestämt sig för, att starta upp igen med karaten, var ett synnerligen klokt beslut.

STAVINGER VAR GLAD. Den stiliga kvinnan han träffat på motorvägen hade ringt honom och frågat om de kunde ses. Vad som fått denna Jasmin att ändra sig visste han inte. När han pratat med henne för tre veckor sedan hade hon sagt att hon inte ville veta av honom mer. Men han var ingalunda förvånad. När kvinnor hörde av sig var det alltid i två syften: Antingen var de intresserade av en, eller så hade de användning för en. Han visste att hon inte var allt för förtjust i honom så frågan var vad han skulle bisträcka henne med? Antagligen hade hon sålt våningen och behövde flytt hjälp. Men han kunde ge henne ett handtag för att få chansen att ställa sig in och vinna hennes förtroende.

Han log för sig själv. Kvinnor ska ha sin egen medicin. Och han om någon kunde vara slug, samtidigt som han upprätthöll skenet. Detta var en kvinna med en haute couture-garderob så om han köpte henne en elegant klänning och en bredbrättad hatt hade han säkert kommit ett steg på vägen. I morgon skulle de träffas.

BÖRJESSON TITTADE PÅ henne där hon låg nerblodad i badkaret i sina svarta underbyxor och behå. Detta var en kvinna som säkerligen väckt primitiva instinkter till liv hos det motsatta könet. Men med avskuren hals kunde hon inte avlägga fler nattbesök hos någon karl. I kväll skulle han tömma henne på blod. Det fina i kråksången var att hon med sin påhälsning räddat honom. Hon hade haft över tusen kronor i väskan.

Det fanns varken pengar eller förnödenheter i lägenheten så i går kväll hade han spatserat till ICA som ligger på hörnet av Östra farmvägen och Amiralsgatan. När han kommit in i butiken hade ett myller av människor av olika folkslag mött honom. Men han var inte ett dugg förvånad. Butiken låg bara några stenkast från Rosengård. I brödgången hade en överviktig och utländsk man tronat med solkig kostym och mindre trevlig framtoning. Han hade pratat i sin mobil och inte verkat allt

för angelägen om att låta andra passera honom i gången. På golvet stod hans korg och i den låg två stora buteljer Coca-Cola, chips och en massa konfekt. Men också ett magasin med pinuppor. Börjesson förstod att det var ännu en i raden av dessa sockerknarkare. Varelsor som förde tankarna till djur eftersom de var i totalt avsaknad av disciplin. Men det hade varit för många i butiken för att han skulle kunna göra något. I alla fall så hade han köpt sopsäckar, ägg, bröd, två paket bacon och färdigkokta potatis i burk som han sedan stekt tillsammans med två ägg och baconen.

I går när denna Biljana kommit upp hade han släppt in henne. Han hade sagt att Ivan bara var ute i ett ärende. Omedelbart hade hon visat sig misstänksam över att han befann sig i Ivans lägenhet och att Ivans nycklar låg på bordet, men också Ivans utgångna körkort. Hon hade påpekat att Ivan alltid tog bilen så om han inte var där varför stod då hans Mercedes på gatan? När hon sedan ögonblicket efter sett glasögonen på bordet, vilket Börjesson nu förstod varit Ivans, hade hon rusat ut i hallen, snabbt tagit sina skor och försökt lämna lägenheten. Men precis när hon fått upp ytterdörren hade han grabbat tag i hennes svarta kalufs.

I vanliga fall tyckte Börjesson att han var större än sina fördomar. Han var varken invandrarhatare eller rasist men tyckte nu att det fick räcka. Han hade egentligen inget till övers för pojkspolingen Jimmie Åkesson men fortsatte det i denna takt skulle han lägga sin röst på honom. En gång i tiden hade han röstat på Carl P Herslow och trott på honom men det skulle snart visa sig att denne skånepartist var hemfallen åt alkoholen och fort tappade greppet. Han satt hellre på Limhamn-Dragör-färjan och pokulerade med något dekadent fruntimmer.

Börjesson hoppades nu på att Åkessons ideologi skulle få mer fäste i det svenska folkhemmet och att något liknande Jim Crow-lagarna skulle införas här i Sverige.

KNUD MADSEN STOD och tittade på gravstenen. Tårarna rann ner för hans fårade kinder. Hans barnbarn Jens hade varit död i snart tjugo år.

Knud skakade på huvudet. Detta hade orsakat så mycket elände. Inte bara ett mördat barnbarn utan även en trasig dotter som aldrig blivit sig själv igen efter att ha förlorat sitt enda barn.

Att Knud var övertygad om att det var Börjesson som utfört dådet hade kommit till hans kännedom veckan efter Jens försvinnande. En fjortonårig tjej med sin pappa hade tagit kontakt med Knuds dotter och berättat att hon kommit ut på däck och sett denne store man med påtagligt stressad uppsyn stå och titta sig omkring. Därefter hade han stirrat ner i det mörka havet som om att han sökte efter något. Mannen kunde inte vara någon annan än denne Allan Börjesson. I alla fall inte enligt flickans beskrivning. När färjan anlant till Dragör hade ett stort pådrag påbörjats. Kustbevakningen hade skickat två helikoptrar och tre båtar med ett tiotal dykare som sökt efter hans barnbarn. Men dagen efter på förmiddagen hade draggandet upphört. Kroppen hittades aldrig. Och kanske var det därför som Knud inte fick ro.

Knud hade gått igenom det troliga händelseförloppet så många gånger att han höll på att bli galen. Det enda tänkbara var att någon hade lyft grabben överbord. Barnbarnet hade varit alldeles för opvakt för att han skulle ha börjat klättra på relingsräcket.

Knud tog upp sin näsduk. Jens baneman kunde inte skada fler. Ändå hade en obehaglig känsla smugit sig på de senaste dagarna. Han hade inte sett Börjesson dö i vattnet utan bara ligga där i havet kämpande bland de höga vågorna.

Knud kom att tänka på den hemlöse rumän som han mött på stranden i Sverige i somras och som han skänkt ett nät som tack för att denne hjälpt honom bärga dagsfångsten – fyrtio plastlårar med torsk. Han hade också lånat ut sin roddbåt till honom. Genast hade han förstått att rumänen varit fängelsekund under många år. Men Knud hade inte brytt sig. Rumänen hade varit hjälpsam och tillmötesgående. Och av de publicerade bilderna i *B.T.* och i *Ekstra Bladet* nu under våren var det av allt att döma denne rumän som Allan Börjesson mördat sistlidna vinter.

Förra våren hade Knud köpt ett sommarhus i Smygehamn men han hade inte berättat för denne rumän om huset utan bara att hans stora passion var fiske och segelbåtar och att han hade ett uppdrag som han var tvungen att genomföra innan han blev allt för gammal. Att uppdraget var att få tag på sitt barnbarns mördare, som han visste var bosatt i Beddinge, skulle för alltid stanna inom honom.

I DET STORA hela var Rafi nöjd med sitt liv men den senaste tiden hade han haft funderingar på att sälja sin villa i Monaco och sin våning i Tel Aviv. Det var först villan som skulle gå på försäljning. Rafi orkade inte med Alexander längre. Visserligen låg Alexanders villa på udden, flera hundra meter från hans, men varje gång han lämnade Paris för bostaden i Monaco så hade han Vik hängande i hasorna.

Alexander Vik hade gjort sig en förmögenhet på Internetbolaget Xcelera men Rafi visste att Alexander också sysslade med allt annat än redbara affärer. Detta var ingen person som höll sig inom lagens ramar.

Rafi ville så gärna besöka Sverige igen. Han skulle inte på något vis beblanda sig med Westerman och Jonna. Syftet med detta besök var att koppla av och titta runt. Kanske han skulle ta bilen och besöka Danmark och Sverige över helgen? Han behövde några dagars avbräck från affärerna.

PER VAR SMÅTT förundrad. Hans kombattant var i livet. Prata om nio liv. Anders hade tidigare berättat för honom att Kerstin träffat Dimitrij och det hade varit snudd på att de inlett ett förhållande.

Per var förvånad över Dimitrijs dragningskraft på det motsatta könet. Trots allt så närmade han sig pensionsåldern. Men antagligen var det hans fårade anlete och spänstiga kropp som fick

kvinnorna att tappa fattningen. Per visste inte om han skulle våga berätta för Jenny att Dimitrij var tillbaka.

KJETIL STAVINGER HADE jobbat en kortare tid på Försäkringsmäklarna när han träffat en norsk kvinna som han blivit handlöst förälskad i. Han hade flyttat tillbaka till Norge. Men förhållandet hade spruckit och han hade återvänt till Sverige.

Under åren som gått hade Kjetil haft kontakt med en stor del av Sveriges mest eftersökta brottslingar: Thomas Möller, Llandudno i Sydafrika, Daniel Fitzpatrick som numera var död, Mehdi Seyyed, Wojtek Walczak och Milan Sevo. Och det var i förra veckan som polletten hade ramlat ner.

Den serb som i marsmånad hade brutit handlederna på honom på Café Banjo på Falsterbogatan var antagligen ”Ivan den förskräcklige”. Något som betydde att han nu haft kontakt med samtliga av Sveriges tungt kriminella. I alla fall de som han hade nedplitat i sin lilla bok. En anteckningsbok som han förlagt, eller glömt kvar på Försäkringsmäklarna när han jobbade där.

Stavinger hade aldrig tyckt om arbetet som mäklare. Han tyckte att han var skyldig sig själv att ha högre ambitioner än ett simpelt säljarjobb. De flesta förvärvsarbeten var dessutom underbetalda.

Att sitta på en arbetsplats dagarna igenom var inget värdigt liv. Han gillade heller aldrig sin chef, denne Klaes Westerman. Han tyckte att det var en arrogant jävel. En ekonomisk välmående och snål gubbe. En person som han mer än gärna kunde tänka sig försnilla pengar ifrån. Men det fick bli senare. Nu skulle han först få denna Jasmin att lätta på börsen. De skulle ses på Restaurant & Café Gustav Adolf, samma kafé som de fikade på senast.

Kapitel 17

24 april

ROBERT BJÖRNER VAR orolig för sin syster. Både i förrgår och i går hade Elvira på nytt ringt och bladdragit om andar och spöken. Den kille som Marie haft en dejt med var enligt syrran ingen mänsklig varelse. När hon ringt för drygt en vecka sedan och berättat vad hon varit med om hade han först inte begripit vad hon menat. Hon hade sagt att Mattias var en fylgia. Han hade inte haft en susning om vad en fylgia var för något utan trott att hon menade att Mattias var ett fyllo.

Robert undrade nu om syrran börjat med droger. Han om någon visste hur knasig man kunde bli. Eller så hade hon drabbats av en psykos. Uppbrottet från Lars och mordet på Marie hade förmodligen tagit hårdare på syrran än vad han först trott. Under rådande omständigheter var syrran nog tvungen att ha någon vid sin sida annars fanns det risk att hon skulle skada sig själv.

För hans egen del gick allt enligt planerna. I alla fall var det vad han fått syrran att tro. Att han var lika förvirrad som Columbus på dennes lovprisade resa var inget han ville berätta. Visserligen gick han dagligen till komvux men under lektionerna var han helt frånvarande. Ingenting fastnade. Han visste inte om det var för att han hade fått hoppa in mitt i terminen. I alla fall så undrade han om vuxenlivet skulle vara så här. Hela tiden skulle man göra saker mot sin vilja. Vem brydde sig om hur många departement det fanns? Eller att August Strindberg var gift tre gånger och att han under sina mjältsjukor skrev en massa oförståeliga böcker som endast de intellektuella begrep? Eller i alla fall gav sken av att de begrep. Men det hade varit hans energiske arbetsförmedlare som övertalat honom att börja på komvux för att läsa in grundskolekompetensen.

På bara dessa två veckor hade Robert gått upp fem kilo. Och vid gårdagens besök på vårdcentralen (efter att han dragits med en segdragen förkylning under några veckor) hade den mjuka och moderliga läkaren sagt till honom att kolesterolhalten var hög, ja oroväckande hög. Han hade inte vetat vad han skulle svara henne.

På något underligt vis verkade inte den traditionella kosthållningen existera när du gick i skolan. Man hade rätt att äta godis när man studerade. Skolan var helig mark för frosseri. På rasterna blev det smarriga baguetter, choklad och litervis med Coca-Cola. Nödvändigheter för att stå ut med skiten.

Robert suckade. Han skulle bli tjugosex om några veckor och hade inte kommit någon vart i livet. Skulle han nu gå två eller tre år på komvux och fortsätta lika länge på högskolan skulle han vara skuldsatt upp över öronen när det led mot sitt slut. Och det var inte ens säkert att han skulle få ett arbete efter avslutade studier. Kanske var det bara så att han skulle glömma förvärvslivet med dess usla villkor? Det var dags att på nytt ta upp Krister Helds livssyn, i alla fall en del av den – att brott lönar sig.

I DAG SKULLE Jasmin träffa denne Kjetil Stavinger. Hon hade föreslagit att de skulle mötas på Restaurant & Café Gustav Adolf, trots att det var där som hon först känt av de dåliga vibbarna. Förra gången de träffades på kaféet hade hon fått känslan av att han var där med henne enbart för att han visste att hon hade en del tillgångar som tämligen fort kunde omsättas i kontanter. Allt frågande om hennes kapitalplaceringar hade väckt misstankar. Men också hans försöksballong om hennes intresse för att köpa delar av hans konstsamling.

Kanske det inte var så konstigt att hon blev misstänksam. Hon väntade inte bara pengar från livförsäkringen utan även pengar för deras totalkvaddade Audi. Visserligen hade de lån på bilen men hon skulle få behålla närmare 200 000 kronor när återförsäljaren, eller rättare sagt kreditbolaget, tagit sin del. Samtidigt hade hon hört att försäkringsbolagen kunde vara struliga när det var dags att betala ut större belopp. Och det skulle snart visa sig att detta ärende inte var något undantag. Kvinnan på Skandia hade nämnt något om att de hyste misstankar om att det var ett självmord. Om de bestämde sig för det kunde hon vinka adjö till livförsäkringspengarna.

Jasmin skakade på huvudet och suckade tungt. Var det inte nog med att hon mist sin make? Hon hade fått ringa Chris advokat som betryggande framfört att hon inte skulle oroa sig. Pengarna skulle finnas på hennes konto inom kort annars skulle han på egen bekostnad dra försäkringsbolaget inför rätta. Men trots allt som hänt och en svajande självkänsla såg hon fram emot fikan på Restaurant & Café Gustav Adolf. Hon drogs till denne Kjetil. Han var både snygg och charmig.

PER VAR PÅ väg tillbaka till kontoret. Han gäspade. Han hade precis besökt en kund i Skanör. På nytt tänkte han på Dimitrij. Skulle denne galning attackera honom ifall de stötte ihop igen? Det var inte otänkbart. Dimitrij var definitivt inte en man som begravde stridsyxan i första taget. Per tänkte också på Jenny. Och i den frågan hade han ändrat sig. Han kunde inte ge det några veckor som han tidigare beslutat sig för att göra. Han var tvungen att prata med henne nu i helgen. Men han skulle inte nämna något om Dimitrij.

Bara på dessa två dagar hade Per insett att de inte skulle bli kompatibla med varandra. Han litade inte heller på henne. Skådespelaren James Woods hade fått henne att visa sitt rätta jag. Per undrade vad det var med kvinnor och pengar.

Han gäspade igen. Han kände sig dåsig och kom på sig själv med att han glömt att ta sitt insulin. Han öppnade handskfacket för att se om han hade något insulin liggande. Men inget. Däremot låg hans nunchucks där, karatepinnarna som han var så bra på att hantera för några år sedan. Han tittade på klockan som närmade sig fyra. Han bestämde sig för att strunta i kontoret och i stället stanna till i Skåre hamn och få lite frisk luft och titta på båtarna. De brukade sjösättas veckan innan valborg. Och var det folktomt i Skåre hamn kunde han slunga lite med sina nunchucks. Men det fick bli ett kort stopp. Han var tvungen att ta sitt insulin.

MARY KÄNDE NERVOSITETEN när hon slog Josefs nummer. Hon hade inte pratat med honom på över ett år. När det började krampa sig i magen på henne tryckte hon av. Det fick bli ett sms. Men vad skulle hon skriva? Att hon för en tid sedan träffat en äldre man som var jurist och att hon nu behövde någon att prata med eftersom det var denne man som för drygt två veckor sedan mördat en kvinna för att därefter skjuta sig själv i huvudet? Nej, det var ingen lyckad inledningsfras. Kanske skulle hon låta Josef vara ifred. Men det fanns inte så många förstående personer i hennes bekantskapskrets som hon kunde ringa. Hon ville inte klanka ner på någon men svenska killar i hennes ålder var varken mogna eller förnuftiga.

Hon mindes nu denne Anders som hon träffat i somras i Trelleborg utanför tattoo & piercing när hon tillsammans med sina två asiatiska väninnor och deras respektive pojkvänner varit på väg in för att tatuera sig. Hon mindes att det varit väldigt varmt och att hon, Susan och Kanya varit klädda i endast bikini. Denne Anders hade tutat på henne och hon hade vinkat till honom. När hon gått dit hade han sagt att tutandet varit oavsiktligt – han hade bara råkat snudda vid signalhornet, vilket hon förstod varit ren och skär lögn. I alla fall hade han genast uppmärksammat svullnaden över hennes öga. Det skulle visa sig att sammanträffandet var synnerligen märkligt. För genast hade han berättat för henne att han timmarna innan suttit på kontoret och ögnat igenom *Sydsvenskan* och fastnat för en kontaktannons där en ung thailändsk kvinna sökte en äldre man. Han undrade om hon var thailändska. Det var hon. Men inte nog med det. Det var hennes annons som han hade läst.

Denne Anders verkade vara en trevlig prick, inte minst förstående och lyhörd, så när han undrat över vad hon gjort med ögat hade hon berättat att hon nyligen separerat då hennes pojkvän visat sig vara väldigt ombytlig i sitt humör. Han hade slagit henne vid två tillfällen, vilket förklarade blåtitran. Efter en kortare pratstund hade hon bett om hans telefonnummer, trots att hon misstänkte att han både var gift och hade barn. Han hade skrivit ner sitt nummer på baksidan av ett Statoilkvitto. Hon hade sparat kvittot i sin plånbok och undrade nu om han var rätt person att

ringa. Och om han överhuvudtaget kom ihåg henne. Trots allt hade de bara setts för ett kortare ögonblick.

Mary tänkte också på denne Per som hon träffat hos sin logoped där båda gick. För honom hade hon berättat om Josef. Inte att han slagit henne utan om brevet som hon funnit i en bok stående i bokhyllan. Hon visste inte varför hon hade berättat det eftersom hon bara träffat honom en gång. Dessutom i väntrummet. Men just då hade det känts rätt. Hon hade varit tvungen att prata med någon, och denne långa och reslige kille hade utstrålat ett sådant lugn. Men denna gång gällde det inte Josef utan Charles. Mary hade inte berättat för Susan och Kanya att hon träffat en äldre man. Det var något hon velat behålla för sig själv. Dessutom visste hon hur de tänkte: Allt över trettio var gammalt och mossigt.

Även om det aldrig blev något mellan henne och Charles så hade det funnits en ömsesidig respekt som kanske skulle ha kunnat utvecklas till något djupare. Men nu blev det inte så. Han hade tagit sitt liv. Sedan kvinnans. Mary undrade fortfarande varför.

MANUEL BRUKADE SÄGA att Allan Börjesson var lika oberäknelig som Nyiragongo, den mest aktiva vulkanen i världen.

Manuel var övertygad om att Börjesson var i stånd att mörda om rätt, eller fel, tillfälle uppstod. Han visste inte varför men varje dag i en veckas tid hade han haft känningar om att Börjesson skulle besöka honom. Att denne man med sin iskalla blick och väsande röst skulle stå utanför hans dörr en morgon. Något som urgröpt den vardagliga glädjen av att befinna sig i sitt lilla orangeri i trädgården. Hans jardim do éden.

I nästa vecka skulle han åka till sin vän Preben i Köpenhamn, endast ett sund ifrån Allan Börjesson.

Han slog Prebens nummer.

JONNA HADE DRAGIT på det. Funderat fram och tillbaka. Bröllopet skulle hållas midsommarafton, och i nästa vecka skulle de skicka ut inbjudningskort. Hon tittade på Klaes som reste sig upp för att ta en vedkubbe ur vedlåren. Han var så snäll mot henne. Dessutom var han givmild. Men det räckte inte.

På nytt tänkte hon på vad hon gjort med Annika. Det var inte rätt. Och detta handlade inte bara om Annika, eller Monica, utan hon hade även känt en stark dragning till Mimmi som Anders haft som bordsdam och som hon träffat hos Didrik. Mimmi hade varit ursexig i sin svarta klänning och högklackade skor. Något som fått Jonna att genast gå in på toaletten. Och där inne hade det bara funnits en i hennes tankar.

Jonna förstod att hon gled över alltmer åt det lesbiska hållet. Vad det sedan berodde på visste hon inte. Troligtvis var det Klaes mjuka sida som bidrog. Förmodligen var hon tvungen att ha en buffligare kille. Ja, hon kunde själv höra hur knasigt det lät men ibland rådde man inte över sina lustar. Hon behövde en karl som inte behandlade henne som om hon vore en gudinna.

Hon hade alltid varit trogen mot Rafi. Men visst hände det att hon även under deras tid tillsammans känt dragning till kvinnor. Men behovet efter dem hade inte alls varit lika starkt som nu. Hon och Rafi hade haft ett milt sagt vilt och spännande sexliv. När de låg med varandra var hon hans slavinna. Som en konkubin i ett harem. Sex med honom var syndigt och skamligt. Och han bemästrade allt. En riktig virtuos med både tunga och fingrar. Och hennes orgasmer mynnade alltid ut i krampaktiga ryckningar.

Även om det gjorde ont i henne att bara tänka tankarna var det sanna sådana. Det fanns ingen kraft och ork i Klaes. Och det var inte så att hon hade orimliga förväntningar på honom. Det skulle inte vara rättvist att jämföra dem med varandra eftersom Klaes var femton år äldre än Rafi.

Klaes var en beskedlig man. Ingen som tog för sig i sängen. En person som låg med den han tyckte om – på hennes villkor. För Rafi existerade inga villkor. Han var animalisk. Ett rovdjur. Han skulle kunna döda för sex.

Jonna tog sig för magen. Hon kunde inte fatta att hon skulle bli mamma. Dessutom skulle det stånda bröllop.

JASMIN SATT I köket. Fikan med Kjetil hade gått bra och han hade sagt ja till hennes erbjudande. För 5 000 kronor i månaden fick han ett eget rum och tillgång till kök och balkong, som mer kunde benämnas terrass. Dessutom förfogade han över egen toalett och dusch. Hon hade ju tre toaletter. En med dusch, en med bad, och så gästtoan. Den senare fick de samsas om.

Frågan var nu vad hennes syster skulle säga? Hon nändes knappt berätta. Maria ville så gärna flytta tillbaka till Skåne tillsammans med sina barn. Och helst av allt ville de flytta in hos henne.

MANUEL SATT OCH stirrade rakt fram. Han var tagen. Chockad. Hans danske vän hade sagt att Interpool letade efter en svensk man vid namn Allan Börjesson. Manuel hade själv läst om den eftersökte mannen från Sverige, och också haft tankar på att det kanske var Börjesson. Ändå hade tanken inte varit helt verklighetssinnad – bara ett scenario i en skrämmd mans fantasi. Men nu hade scenariot blivit verklighet.

Han funderade på om han skulle ställa in sin resa till Danmark. Å andra sidan var det än mer vanskligt att befinna sig här. Börjesson hade hans adress.

ANA OCH DIDRIK var så lyckliga. De skulle ha barn. Men i dag tänkte Didrik på sin vän Klaes. Dagen efter hans och Anas bjudning för två veckor sedan, där Klaes och Jonna, men också Mimmi

och Anders befunnit sig, hade Klaes ringt och varskott honom om att ett bröllop skulle stånda inom kort. Didrik hade inte velat lägga lök på laxen men undrat om vännen inte gick en aning för fort fram. Klaes hade då sagt att han var övertygad om att det skulle bli han och Jonna. Hur han kunnat vara så säker på att Jonna skulle säga ja till hans frieri hade han inte berättat förrän i måndags när han på nytt ringt. Med ett lycksaligt skratt hade han sagt att Jonna och han också väntade barn och tillagt att han inte kunde vara sämre än vännen.

Det hade naturligtvis varit en glad nyhet. Didrik visste ju att Klaes såg fram emot att bli pappa. Ändå hade Didrik haft sina tvivel. Denna långa rödhåriga kvinna var inte att lita på. Han misstänkte också starkt att hon var bisexuell. Hennes blickar på Mimmi hade varit både långa och smäktande.

LEIF BEFANN SIG på kontoret. Klockan var kvart i fem och han var ensam där. För säkerhets skull hade han låst dörren. Han förstod att han inte skulle klara det. På nytt hade han ramlat dit. Återigen satt han med kuken i näven och fluktade på unga tjejer klädda i vaxbleka knästrumpor. Och denna gång kunde han inte skylla på sin temperamentsfulla hustru. Sigurbjört hade lovat att hon skulle försöka tygla sin svartsjuka och bli mer förstående, och hon hade lyckats över förväntan.

Tjejerna på bildskärmen hade blivit yngre. Det dög inte längre med töser i de yngre tonåren utan nu var de runt tio år gamla. Han visste inte om han vågade berätta för sin terapeut. Visserligen hade de tystnadsplikt men alla visste hur det var med den nuförtiden. Man skulle inte bli allt för förvånad om man veckan efter, i förening med skatologisk humor, kunde läsa om sina opassligheter på den aktuella läkarens Facebook.

Leif var vanmäktigt trött på sig själv. Om något tog på psyket var det sådant här. Han var också på allvar orolig att han skulle börja utveckla pederasti. Den enda trösten i eländet var att drickandet inte eskalerat, och att han inte använde sig av sin chefs dator längre utan numera satt inne på sitt eget rum.

ELVIRA HADE SAMLAT sig sedan i går. Hon förstod att hon skrämt upp sin bror. Antagligen trodde han att hon blivit knäpp. Och det kanske hon blivit. Det som hon varit med om var inget hon på ett rationellt vis kunde förklara. Det kunde inte ha varit någon trollerikonst. Att plocka upp en näsduk från ingenstans som Mattias gjort kunde möjligtvis någon med fingerfärdighet klara av. Men att förflytta sig som han gjort, och att hennes arm gått rakt igenom honom, kunde omöjligt ha varit ett illusionsnummer.

Varendaste dag i snart två veckor hade dessa tankar upptagit hela hennes tid. Hon förstod att hon var tvungen att gå vidare annars skulle hon hamna på dårhus. På nytt tänkte hon på Lars. Hon saknade honom mycket. Med honom hade det känts så tryggt.

TROTS ATT DET varit bra väder hela april var det underligt nog få båtar som hade sjösatts. Per kunde inte se någon människa i hamnen så han öppnade handskfacket och tog sina karatepinnar. Han klev ur bilen, sträckte på sig och stängde dörren.

Han gick ner mot vattnet, stannade till och slungade lite lätt med sina nunchucks. Han var fortfarande, om inte bra, så ganska hygglig på det. Han blickade ut över hamnen. Han räknade till sju sjösatta båtar. Han sneglade på en snipa där det från styrhyttens tak genom den skjutbara solluckan stack ut en tvättlina som var fäst i förens relingsräcke. På linan hängde en t-shirt och några strumpor. Per förstod att någon befann sig i båten.

Han stoppade sina nunchucks i bakfickan. Genom hyttens vindruta kunde han se att någon rörde sig i båten. Han tittade upp mot den mörka himlen. Molntäcket låg askgrått och tungt över den lilla hamnen. Närsomhelst skulle det börja regna.

En känsla av obehag fick honom att hastigt vända sig om. Han lät blicken svepa över hamnplatsen. Men det var bara han där. Ja, och personen i snipan.

Per visste inte varför han kom att tänka på Dimitrij. Att han skulle möta denne vettvilling här. Men tankarna fanns där. Han bestämde sig för att gå tillbaka till bilen och köra raka vägen hem. Han var trött och dåsig och förstod att han inom kort måste ha insulin.

”Hej, där!”

Per vände sig om. En man i trettiofemårsåldern stod i aktern på snipan.

”Kan du ge mig ett handtag?”

Per tog sig för huvudet. Han kände att han var tvungen att komma hem så fort som möjligt för att ta sin insulinspruta annars riskerade han att hamna i koma.

”Vad behöver du hjälp med?”

”Det tar bara en minut. Du ska hjälpa mig att hålla innan regnet kommer.”

Hålla innan regnet kommer, tänkte Per och tittade upp mot himlen. Han vände sig om och kastade en blick mot sin bil. När han på nytt vände sig om mot snipan var mannen borta. Per var i valet och kvalet om han skulle gå dit. Snipan låg längst ut på bryggan och han var orolig för att han skulle falla ihop. Men mannen var kanske i akut behov av hjälp?

”Hallå”, hojtade Per och gick mot bryggan.

På nytt tittade han upp mot himlen och kunde känna hur några regndroppar brast i hans ansikte. Per gick ut på bryggan. Han visste inte om det var bryggan eller han själv som svajade.

Som alltid när han kände att något inte stod rätt till kom han att tänka på sin fyraårsdag. Det var nyårsafton och han och hans pappa befann sig i ett stort hus på Fridhem i Malmö. Gästerna hade varit ett hundratal men eftersom han var ensamt barn på festen hade hans pappa låtit honom leka på källarvåningen i endast ljusskenet från en nattduksbordslampa.

Det hade varit hög musik och han hade blivit kissnödig men inte vågat gå upp och berätta för sin onyktre far. I stället hade han kissat i byxorna och det hade runnit ut på den vita mattan. I samma

ögonblick som han börjat gråta hade dörren öppnats där uppe. Han hade blivit glad för han trodde att det var hans pappa och att de nu skulle åka hem. Samtidigt visste han att pappa skulle bli arg på honom för att han kissat på sig. Det hade varit tyst och ljuset hade inte tänts i trappan men i dunklet hade han kunnat skymta en gestalt som kom emot honom i sakta mak. Han mindes inte mer än att han grät och att mannen fick bråttom när någon ropade dennes namn. Jo, han mindes också sången som spelades. En melodi som tycktes vara i all evighet. Mannens tunga andning och flåsande i ackompanjemang till Gazebos *I Like Chopin*.

Per tittade ner i båten.

”Hallå”, sade han. ”Vad var det du skulle ha hjälp med?”

Det gick några sekunder men inget svar.

”Hallå, är du där?”

Per lutade sig fram för att försöka se om han kunde blicka ner i kajutan. Men han kunde inte se något. Han kände nu att han var tvungen att åka hem annars skulle han falla ihop på bryggan.

”Har det hänt något?” hojtade Per ytterligare gång.

I nästa sekund svartnade det för hans ögon. Han försökte greppa relingsräcket som omgärdade båten men missade och föll i vattnet.

Kapitel 18

25 april

DET VAR FREDAG morgon. Josef stod på trottoaren med en kaffe och blickade ut över det trafikerade stråket. Han anade att det som meteorologerna proklamerat skulle bli verklighet. Fastän klockan bara var kvart över sju på morgonen så dallrade hettan i luften. Detta skulle bli årets varmaste dag. Kvicksilvret skulle överstiga fyrtio grader. Öl- och läskförsäljningen, men också glass, smoothies och slush ices skulle slå alla rekord.

Disparata fordon passerade: bilar, cykeldroskor, skrällande mopeder utan ljuddämpare till bullrande långtradare. Avgaser och asfaltlukt stack i näsan och stanken av sopor var genomträngande. Detta var avskrädenas centrum. Bokstavligen. I utkanten av Manilla låg Smokey Mountain, en soptipp med över två miljoner ton avfall. Därifrån utsöndrades odörer som spred sig med vinden och lade sig som ett bolster över stora delar av Manilla.

Josef tänkte på sin mamma. Det var på dagen två månader sedan hon blev mördad. Men han var inte allt för nedslagen. Det hon gjort var oförlåtligt. För nitton år sedan hade hans mamma planerat mordet på Jannica och lejt deras granne att mörda henne. Och nu hade hans mamma själv fallit offer för denne Börjesson, vilket fick betraktas som ödets ironi. Det fanns visserligen inga klara belegg för att det var Börjesson som var banemannen. Ändå pekade det mesta på att det varit han som skurit halsen av mamma och slagit ihjäl kusin Gloria.

Josef hade i alla år anat att hans föräldrar varit delaktiga i mordet på Jannica och nu hade han fått det bekräftat. Pappa hade berättat allt. Han och mamma hade varit med om att planera bortförandet av Jannica. Samtidigt visste Josef hur mamma hade varit. Fastän pappa inte på något vis hängt ut mamma vid bekännandet förstod han att det varit mamma som kommit med den förryckta idén.

Filippinier hade ett temperament utöver det vanliga och förhastade slutsatser och ogenomtänkta handlanden var lika vanliga som sojan på riset. Dessutom verkade människoliv inte vara lika mycket

värda för dem som för oss västerlänningar. Men det var inget vetenskapligt bevisat utan bara Josefs egen analys. I alla fall så hade hans mamma tyckt att Jannica varit alldeles för gammal för honom. Hon var inte heller av rätt karaktär för att passa hennes son. Och mamma hade inte varit dum. Josef var fullt medveten om att hans mamma hade haft skarp blick för människor. Hon om någon hade kunnat läsa folk. Genast hon träffat Jannica hade hon sagt till honom att ”den där tjejen använder säkert droger”. Josef själv hade inte insett det förrän långt senare och därför ihärdigt försvarat sin flickvän när hans mamma tagit upp det.

Josef skakade på huvudet. Allt hade varit förspillt. När Börjesson i början av augusti 1989 tog livet av Jannica hade det varit slut i några veckors tid. Och det hade varit Jannica som brutit upp. Men pappa hade talat om för honom att mamma visste hur mycket han älskade Jannica, att hon inte trodde att han inom överskådlig framtid skulle ge upp henne. Mamma fasade för att de skulle bli ihop igen eftersom hon var säker på att hennes son då skulle lockas med i Jannicas drogtillvaro.

Även om det var nitton år sedan var Josef fullt medveten om vad detta planerande innebar. Anstiftan till mord gav livstids fängelse. Och även om mamma inte kunde bestraffas längre var pappa fortfarande i livet och kunde ställas inför rätta. Något som egentligen inte var mer än rätt. Samtidigt visste Josef att pappa dagligen brottades med skuld känslorna för vad han och mamma hade satt i verket, och att detta gjorde sig än mer påmint när pappa befann sig på Filippinerna. Pappa hade berättat för honom att sent på eftermiddagen den 3 augusti 1989 lämnade Börjesson Beddinge i sin Volvo 240 för att bege sig iväg och utföra det han tagit på sig, allt för goda grannars skull, vilket varit Börjessons ord till dem. Börjesson hade sagt till Annabelle att han visste att Jannica befann sig i vännens stuga i Bokeslund. En vän som han hyste stor aktning för. Vännen var Ulf Olsson. Den man som längre fram skulle bli fälld för mordet på Jannica och som i dag satt inspärrad på rättspsykiatriska kliniken i Sundsvall efter att ha förflyttats från psyket i Västervik. En kort tid därefter förstod både Ingvar och Annabelle att Börjesson också låg bakom mordet på Helén Nilsson, den tioåriga flickan från Hörby. Han hade inte uttryckligen sagt att det var han som

frånhänt henne livet men vid flera tillfällen antytt det. Detta var ett mord som Ulf Olsson också blivit fälld för att ha begått.

Josef kände sig missmodig när han tänkte på det. Pappa hade sagt att Volvon fortfarande stod inne i Börjessons garage. En bil med extraljus på taket. Men ingen hade misstänkt Börjesson. Han hade lämnat sina hemtrakter för flera år sedan och flyttat till Malmö för att därefter slå ner sina bopålar i idylliska Beddinge där friden försvann i samma ögonblick som han mantalsskrev sig där. Pappa hade sagt att de flesta i Beddinge undvek Börjesson i den mån det gick. De tyckte att han var allmänt kuslig, och Josef kunde inte mer än hålla med. Under åren som mamma och pappa bodde i Beddinge träffade han Börjesson flera gånger. Dennes väsande röst och kalla blå ögon, tillsammans med den ansenliga längden, skrämde slag på de flesta. Josef mindes första året i Beddinge. Det hade varit andra gången han träffade Börjesson. Det hade varit vinter och den nyfallna snön låg som ett täcke över ytvidderna och kristallerna gnistrade i eftermiddagens solljus. Josef mindes att han hade stått i köksfönstret och tyckt att det var så vackert att han först inte velat gå ut och förstöra den jungfruliga pudersnön med sina fotavtryck. När han minuten efter såg rådjurshonan med sin haltande killing passera deras köksfönster på endast några meters avstånd, bestämde han sig för att gå ut och beträda snön. När han öppnade ytterdörren såg han rådjuret med sitt kid tvärsa framsidan av Börjessons trädgård – passagen mellan garage och boningshus. Han hade stått kvar på cementfundamentet vid dörren för att inte skrämma djuren. Varsamt hade han stängt ytterdörren. Han hade kunnat se att Börjessons ena garageport stod öppen, men han kunde inte se in mot garageöppningen eftersom den var på motsatt sida av där han stod. Han förstod att porten stått öppen innan snön fallit eftersom det inte fanns något släpspår av porten i snön. När djuren sekunden efter var i jämnhöjd med den bortre gaveln hade Börjesson hoppat fram med något som Josef först trott var en lång käpp. Det var först när han såg att huvudet saknades på killingen som han förstod vad han just bevittnat. I ett endaste svep hade Börjesson avskilt huvudet från bålen på kidet. Det Börjesson höll i sina händer var ingen käpp utan en lie. Smått tagen av vad han sett hade han rusat fram till Börjesson. Han mindes att han hade skrikit åt

honom. Börjesson hade inte sagt något, i stället höjt lien och gett honom en vansinnesblick och sagt att det var rådjurshonan med sin killing som tidigare under dagen fått upp garageporten och nu var det fullt med snö därinne. Och det bästa sättet att få djur och människor att förstå vad de gjort för fel var att slå till där det gör som mest ont. Det var i detta ögonblick som Josef förstod att han varit en hårsman ifrån döden. Han hade kunnat gå samma öde till mötes som kidet.

Pappa hade berättat för honom att natten till den 4 augusti rullade Börjessons Volvo in på grusvägen. Mamma och han hade stått i fönstret och Börjesson hade slagit på extraljusen på taket som tecken på att han fullgjort sitt uppdrag. Pappa hade sagt att det var nu som han och Annabelle verkligen förstod vad de varit med om att planera. Nästföljande morgon hade de varit i ett enda stort töcken. Båda hade mått så dåligt att de varit tvungna att gå till en läkare för att få utskrivet ångestdämpande mediciner. Hur Börjesson tagit död på Jannica fick de aldrig veta. De hoppades i alla fall på att hon erfarit en snabb död. Samtidigt hade de haft sina misstankar om att den varit plågsam och utdragen.

Josef kände tårarna när han tänkte på det. Även om mamma skulle ha varit i livet i dag var han inte alls säker på att han hade velat träffa henne något mer. Det hon gjort visade på att hon inte var ett dugg bättre än Börjesson. När det kom till hans pappa var han fortfarande arg men förstod att förbittringen skulle gå över i sinom tid. För tillfället var hans pappa i Sverige. Josef visste att pappa skulle bo hos sin syster. Det hade varit mycket för honom. Men förhoppningsvis skulle han komma tillbaka. Josef behövde all hjälp han kunde få på restaurangen. Lorena kunde inte alltid vara här. Hon hade sitt jobb på banken att sköta.

För ett ögonblick sköt han undan tankarna på pappas och mammas skändliga brott. I stället läste han sms:et på nytt. Mary föreslog att de skulle ta en fika. Han undrade vad hon ville? Än hade han inte besvarat hennes sms. Hon hade skrivit att hon gärna ville träffas. Men vad trodde hon? Räckte det inte med att hon lämnat honom en gång? Mary var glömd, borta ur hans medvetna. Det enda han ångrade var att han slagit henne. Men nu i efterhand visste han varför han gjort det. Allt detta

med Jannica och hans misstankar om att mamma och pappa var inblandade i mordet hade antagligen legat och gnagt i hans undermedvetna i alla år. Något som medfört att aggressionerna allt som oftast gjort sig påmind. Men oavsett om han velat träffa Mary så gick det inte. Han befann sig på andra sidan jordklotet. Och han skulle stanna här ända till jul.

Josef stoppade mobilen i fickan. Han satte ner koppen på trottoaren intill husväggen. Det var dags att bära ut stolar och bord.

DIMITRIJ FÖRSTOD ATT Kerstin inte ville veta av honom, men hon hade inte på något vis varit oförskämd i telefonen. I stället hade hon låtit rädd. Som om hon trodde att han skulle skada henne.

Det var henne han mött på restaurang Wook House. Hon hade påstått att hon inte känt igen honom. Att den enda hon reflekterat över på restaurangen var en skäggig man i röd halsduk som hon mött när hon var på väg ut. Men han tvivlade. Han hade passerat henne med endast en armlängd. Hon måste helt enkelt ha känt igen honom även om han nu var aningen skäggig. Å andra sidan var han inte ett dugg bättre. Han hade knappt känt igen henne. I alla fall så hade det inte blivit mycket mer sagt. Hon hade inte ens frågat något om varför han legat på sjukhus. Inte heller om bilderna i tidningarna på hans bror Georghe. Men det som stått i dagspressen var en händelse som man omöjligt kunde ha missat och förhållit sig oberörd till. Han log när han tänkte på vad Kerstin i några enstaka ord nämnt innan de avslutade samtalet. Att hon träffat någon. Vad trodde hon? Att han var född i går? Hon var fortfarande lika ensam som alltid.

Han drog den trådslitna filten om sig. I natt hade han hittat en öppen källarnedgång mitt emot Kunskapsskolan.

VIVEKA KUNDE INTE sova. Hon funderade fortfarande på om hon gjorde rätt. Flera gånger hade hon varit i valet och kvalet om hon skulle ge Monicas dagbok till Anders. På något vis var det inte

rätt att undanhålla honom den, även om hon begrep att han skulle ta illa vid sig av innehållet. Hennes syster hade inte kört med rent spel. Hon hade varit otrogen. Och det med en kvinna. En skolkamrat till henne vid namn Jonna.

Viveka satte sig upp i sängen. Hon tände nattduksbordslampan och tittade på dagboken som låg på nattduksbordet. Det hon hela tiden misstänkt hade hon nu fått styrkt. Hennes lillasyster hade varit bisexuell. Viveka bestämde sig för att hon i morgon kväll skulle åka hem till Anders när Linus somnat.

BÖRJESSON HADE SOMNAT redan vid niotiden men var nu uppe och skulle ta sig ett glas varm mjölk. Åderlåtningen hade gått bra i onsdags kväll. Han hade skurit av båda hälsenorna på henne. Och i morgon var han tvungen att ge sig av. För varje dag som gick ökade sannolikheten att polisen skulle dyka upp.

Han hade inte varit ute mer än en gång om dagen. Detta för att handla och få en nypa frisk luft. Han ville inte synas allt för mycket men i går hade han stött ihop med en av Ivans grannar. En vetgirig utländsk kvinna i femtioårsåldern med ögonbryn som påminde om Frida Kahlos. Ja, han visste eftersom det på bordet låg en bok om denna Kahlo. Han förstod att Ivan varit språkbegåvad eftersom boken var på tyska. Eller så hade det varit Biljanas bok. I alla fall så hade kvinnan frågat var Ivan höll hus. Han hade tagit en pendylare och sagt att Ivan åkt iväg för att hälsa på Biljana i Serbien – vilket verkade ha varit ett trovärdigt svar eftersom kvinnan höjt på sina buskiga ögonbryn och gett honom ett varmt leende. Hon hade frågat hur det var med Biljana. Hastigt hade han svarat att hon hade det fint och därefter sett till att komma därifrån snabbt med ursäkten att han var sen till ett möte. Inte förrän några timmar senare hade han tänkt på det. Ivans grannar kunde säkerligen, om de var något sånär uppmärksamma, lägga märke till att det var Ivans runda glasögon han hade på sig. Men denna kvinna verkade inte ha reflekterat något över det.

Börjesson tittade på köksuret som närmade sig midnatt. Han kände sig utvilad efter de tre timmarna han sovit. Och eftersom han bestämt sig för att ge sig iväg tidigt i morgon var det kanske bättre att stämma i bäcken än i ån. Visserligen hade kroppen inte börjat ge ifrån sig någon lukt än, men i rumstemperatur kunde det handla om timmar innan likstanken gav sig till känna och då skulle intillboende reagera. Börjesson bestämde sig för att ta itu med kroppen redan nu och sedan bära ner den till bilen så kunde han sova några timmar längre i morgon bitti.

Han satte kastrullen med mjölk på spisplattan och gick ut i hallen. Han öppnade dörren till städskrubben och lyfte ut verktygslådan. Han vek upp verktygslådan och lyfte på de båda plåtlocken. Några stämjärn, mejslar, dorn, koppartråd, ventilgummin, och i det stora facket låg tumstock, hammare, en rejäl rasp och en bågfil. Den fick duga i sågväg.

I tisdags kväll hade han köpt åtta stycken 125-liters sopsäckar med knythandtag. Han gissade att kroppen på sin höjd vägde sextio kilo. Men även om det skulle visa sig att det rörde sig om några kilo mer gjorde det varken från eller till. Sopsäckarna var av den hållbara sorten så det räckte med tre säckar. Huvudet och bröst i en, bål och extremiteter i de andra två.

Han tog hammaren och bågfilen, gick tillbaka ut i köket och lyfte av kastrullen. Han fick vänta med mjölken.

Ur besticklådan hämtade han filékniven. Det var denna som han snittat hennes hälsenor med. På nytt kände han på eggen. Han visste att knivar var som människor. De tappade fort i skärpa.

Han tog sopsäckarna och bågfilen från klaffbordet och gick in på toaletten där hon låg i badkaret. Han fällde ner klosettlocket och lade sopsäckar, kniv och bågfil på locket. Han förstod att det hade varit en temperamentsfull kvinna. Men som hans vän Ulf brukade säga, ”arga katter får oftast rivet skinn”.

Börjesson drog till sig ett badlakan som hängde på stängen, vek det och placerade det på golvet vid badkarsfronten. Han ville sitta komfortabelt. Hans knäskålar var inte längre vad de en gång varit.

Hon låg på rygg i badkaret så han tog tag i hennes överarmar. Han drog upp henne en bit mot badkarsblandaren. Men hon gled ner. Han reste sig upp och tog kniven. Han greppade tag i hennes hår och förde fram hennes huvud så han kunde komma till att göra ett snitt i nacken. Hållrummet i nacken fick inte vara större än ett myntkast. Han körde in kniven i bakhuvudet på henne, med ett broskliknade ljud som följde. Därefter lade han kniven i handfatet – och på nytt gled kroppen ner. Han vred ett halvt varv på duschvredet så att det stod rakt upp. På nytt tog han tag i hennes armar och lät det uppåtstående vredet sjunka in i snittet han gjort, och hennes huvud föll genast framåt.

Han tog kniven och befriade hennes välfyllda barm från behån. Han uppskattade att varje bröst vägde runt ett kilo. Han placerade knivbladet mot hennes bröstorg och lät filékniven glida över hennes ena behag. Han behövde knappt trycka. Eggen var fortfarande rakbladsvass. Med en duns föll bröstet i badkaret.

Han skar av henne det andra bröstet. Han vände sig om och tog bågfilen från wc-locket. Han kunde såga av vänster arm och ben, sedan fick han vända på kroppen. Han lyfte upp hennes arm över badkarskanten. Han sträckte på sig och skruvade på handfatets kranvred för att vattnets sorl skulle kamouflera eventuella ljud från sågandet. Han reste sig upp. För säkerhets skull spolade han också i toaletten.

Med vän hand skiljde han armen från bålen. Han lade lemman i badkaret och lyfte ut hennes ena ben över badkarskanten. Han tog ett rejält tag runt hennes lår och sågade av det. Benet lät han falla ner i badkaret.

Börjesson ställde sig upp och sträckte på ryggen. På nytt drog han i wc-stolens knapp. Han satte ett ben i badkaret och tog tag i hennes huvud och lyfte ner henne från duschvredet. Med ansträngning vände han på den sargade kroppen. På nytt hakade han fast henne på duschvredet, men lät nu vredet tränga in i hennes ena ögonhåla. Han sågade av hennes högerarm och ena ben. Därefter skiljde han huvudet från bålen. Han lät huvudet sitta kvar på vredet. Det var dags att lägga ner extremiteterna, bålen, huvudet och behagen i sopsäckarna.

JONNA SÅG ATT han satt i soffan och läste. Hon visste att det var en illa vald tidpunkt, men hon var tvungen att få ur sig det. Hon gick in i vardagsrummet. Hon visste att han skulle bli förkrossad när hon avlyste bröllopet. Men det var inte det enda hon skulle avbryta.

Klaes tittade upp från boken.

”Vad du ser sorgsen ut!”

Jonna svarade inte. Hon satte sig ner och vände blicken mot fönstret. Det var stjärnklart ute. Hon kände Klaes blickar. Hon samlade sig.

”Jag vet inte riktigt hur jag ska börja.”

Klaes tittade på henne.

”Har det hänt något?”

”Ja.”

Klaes lade boken på bordet och tog av sig glasögonen. Jonna tittade på vägguret. Hon blev osäker. Den var några minuter i tolv.

”Kanske är det bäst att vi väntar tills i morgon.”

”Nej, ta det nu”, sade han och gjorde en handrörelse mot bordet där boken låg. ”Jag kan inte sova på många timmar än. Jussi Adler-Olsen är en lysande berättare.”

Jonna nickade. Hon var ganska säker på att inte hon var en lika god berättare.

MARIA SATT PÅ nattflyget. Hon kunde inte fatta det. Hennes syster hade grundlurat henne. Jasmin hade ringt och sagt att från och med nästa månad var ett rum uthyrt. Och det var till denne Stavinger. Om hon och barnen beslöt sig för att flytta ner till Malmö fick hon själv skaffa sig ett boende.

Maria tittade på klockan. Om femton minuter skulle de landa på Sturup. Hon skulle ta en taxi till sin syster och berätta för henne vilken jävla svikare hon var. Och detta skulle hon göra mitt i natten. Hon knöt näven. Hur kunde hennes egen syster göra så här mot henne? Ofattbart. Men hon skulle inte komma undan.

Maria hade förlorat tron på sin syster. Det värsta var att hon redan förberett Graciella och Felipe på flytten ner. Och båda tyckte de att det skulle bli spännande. Och nu skulle allt gå i stöpet.

ALLT VAR BRA mellan Annika och Stefan men i kväll var han ute med några kompisar och festade. Något hon inte var allt för förtjust i. Hon visste att han under tiden han bott ensam varit ute en hel del och festat. Och att han skaffat sig två nya vänner. Själv satt hon och tittade på en film med erotiska inslag. Filmen var fransk och utspelades i aristokratisk miljö. En förnäm äldre kvinna smekte sin tjugofemåriga svärson under bordet med ena foten. I middagssällskapet ingick även svärsonens tjugofemåriga syster. Men det var inte sekvensen med den högättade damen och svärsonen som eggat Annika. Utan det var när denna framfusiga tjugofemåring lyft på sin timida svägerskas klänning och menat på att den dekorativa strumpebandshållaren med spets var urtjusig men att strumpebanden skulle vara innanför trosan. Sekunden efter hade hon knäppt upp strumpebanden

och dragit ner sin svägerskas trosor för att därefter dra upp strumporna som kanat ner en bit. Hon hade knäppt de två strumpebandshållarna fram, snurrat på svägerskan och fäst de två bakre för att avsluta med att dra upp trosorna över den vita och päronformade rumpan. Inget hade hänt. Ändå hade detta fått Annika att tänka på Jonna.

RAFI YADIN PASSERADE vad han antog var Pepparholmen. Klockan var kvart över tolv på natten och det var beckmörkt. Han hade bestämt sig sent på eftermiddagen för att ge sig iväg.

I går morse hade han inte alls känt för att sitta i bilen i tio timmar. Det hade varit grått och ruskigt. Men framåt middag hade molntäcket spruckit upp och det hade blivit behagligare. Inför sitt helgbesök i Sverige hade han lovat sig själv att inte besvara Jonna och Klaes. Men ett sms kunde han sända henne.

Rafi hade bestämt sig för att överraska Stavinger. Han ville prata affärer med honom. Men det fick bli i morgon.

Rafi bestämde sig för att checka in på samma hotell som tidigare – Astoria på gamla väster i Malmö. Inte flott, men gemytligt, och med endast gångavstånd till Stortorget.

Han hade inte mycket med sig. Två par byxor, några skjortor och sin bönesjal. Och så naturligtvis pass och en välfylld plånbok.

TAXIN STANNADE PÅ Limhamnsvägen. Maria sneglade på klockan. Den var ett på natten. Hon gav den trötte taxichauffören en femhundredalapp. Pengarna skulle hon kräva tillbaka av sin syster. Hon tog sin lilla koffert och klev ur taxin.

Maria visste att syrran var hemma. Och säkerligen var hon vaken. Lillasyster hade alltid varit en kvällsmänniska. Maria gissade på att syrran satt och tittade på någon tårdrypande film. Det var så typiskt henne. Så känslösam. En egenskap hon själv avskydde.

Maria kunde inte glömma Jasmins ord: Om hon och barnen beslöt sig för att flytta ner till Malmö fick hon själv skaffa sig ett boende. Det var möjligt. Men hur skulle hon få tag på en etagevåning på 150 kvadratmeter med tre badrum och balkong stor som en altan?

Hon tryckte på porttelefonens knapp. Några sekunder gick.

”Jasmin.”

”Det är jag”, sade Maria.

Det blev tyst.

”Är det du, Maria?”

”Ja”, sade hon. ”Ditt enda syskon.”

”Vad gör du här?”

Maria drog en suck.

”Kan du släppa in mig?”

”Javisst.”

Maria tog sin resväska och drog upp porten. Hon hade knappt något med sig. Allt hade gått så fort. Och hon hade varit rasande.

Hon gick in, sneglade på namntavlan: Kockum, Ridderstad, Klingfors, von Rosen, och så Jasmin Berg. Hon skakade på huvudet. Det var ju hennes namn som skulle stå där.

Maria öppnade hissdörren och sköt upp gallergrinden. Jasmin bodde högst upp med utsikt över Öresund. Snacka om avundsvärd! Maria tog upp sina cigaretter. I vanliga fall rökte hon inte men hade i ilskan köpt en ask på Arlanda.

När hon kom upp på våningsplanet stod ytterdörren öppen. Hon gick in, stängde dörren och med en duns släppte hon resväskan i hallen.

”Var är du?” hojtade hon.

”På altanen.”

Maria gick ut på altanen och där stod hennes illojala syster med ett glas vin.

”Har du tändstickor?” sade hon och höll upp Marlboropaketen.

Jasmin tittade på henne.

”När började du röka?”

”Efter vårt samtal.”

Jasmin höjde på ögonbrynen.

”Ja”, sade Maria irriterat. ”Efter att du släppt bomben att du hyrt ut ett rum, fastän jag, din egen syster, frågat först.”

Jasmin svarade inte och tog ett steg fram. Hon tittade ut. Det var månklart och man kunde se över till Köpenhamn. Maria stod tyst. När hennes syster tog ytterligare ett steg fram var det som upplagt. Maria lade cigarettasken på det lilla bordet och gick fram och satte sina handflator i ryggen på sin syster.

Kapitel 19

26 april

DET HADE BLIVIT tidig morgon och Klaes satt på nytt och stirrade ut i tomma intet. Han kände sig fortfarande berusad. Det hade inte blivit mer än två timmars sömn och det hade varit på soffan med alla kläderna på. Efter att Jonna släppt bomben hade han suttit i timmar och glott rakt fram. När klockan gick mot tre hade han lyft ut en flaska från barskåpet. Han hade varit tvungen att döva smärtan.

Jonna ville inte gifta sig med honom. Hon hade sagt att hon trodde sig vilja leva med en kvinna. Detta var något han kunde ta. Hon hade ju tidigare berättat om sitt laborerande med kvinnor. Men att hon skulle avbryta graviditeten hade varit dråpslaget. Gud hade gett honom ett purgatorium, en prövning som han inte kunde hantera. När Jonna sagt att hon var tvungen att köra en runda och minuten efter lämnat huset hade allt brustit för honom. Han hade inte gråtit på många herrans år men i natt hade tårarna kommit i floder. Du behövde inte vara biologiskt skolad för att begripa att en graviditet var ett mirakel. Detta var Guds gåva. Varje havandeskap, oavsett avkommans utseende och form, frisk som sjuk, var det största underverk mänskligheten någonsin kommer att få uppleva. Mäktigare än så kan ingenting bli. Men nu skulle hans lilla son – eller dotter – aldrig få uppleva livet.

På nytt kom tårarna. Han reste sig, tog hushållsrullen från vardagsrumsbordet och gick in i sovrummet. Han stod tyst och betraktade henne. Hon var så vacker. Han visste inte hur länge hon hade varit iväg i natt eftersom han varit uppfylld av sin sorg.

Han rev av en bit från hushållsrullen och torkade tårarna. Han ville gå fram till henne och lägga sin hand på hennes kind. Säga hur mycket han älskade henne. Men han visste att allt var över. Och kanske var det så? I ögonblicket man möts så vet man att tiden tillsammans är begränsad. Om inte vid ett uppbrott så när döden infinner sig.

Han förstod nu att allt hade varit för bra för att vara sant. Att en sådan vacker kvinna skulle ge honom ett barn var för mycket begärt. Som alltid hade verkligheten hunnit ifatt. Och i dag hade Gud bestämt att det var hans tur.

Klaes gick tillbaka till vardagsrummet. Han ställde hushållsrullen i bokhyllan och öppnade terrassdörren. Tystnaden bröts av havsbruset. Det var friskt och kallt i luften och pålandsvinden svepte in över de vita sanddynerna.

Han blickade ut mot havet. Ett mörkt hav som med sina vita skumkammar gungade majestätiskt. Han visste att det skulle bli en pårs. Det kunde på sin höjd vara 7-8 grader i vattnet. Ändå skulle det bli en befrielse jämfört med den smärta han bar inombords. Den person han älskade mest i hela världen ville inte bära på hans avkomma. Något som betydde att hon måste se honom som leprös eftersom hon tagit beslutet att hellre utplåna sin avkomma än att låta barnet födas med hans gener.

Klaes vände sig om och tittade på klockan som satt på väggen över soffan. Den var bara några minuter i sju, ja egentligen sex eftersom det var sommartid. En sommar som inte han skulle få uppleva.

KLOCKAN VAR KVART över sju på morgonen. En ung stilig och vänlig polis hade kört henne tillbaka till hennes systers våning. Men trots att hon så gärna ville ge honom sitt nummer förstod hon att det skulle uppfattas som en smula underligt eftersom ingen kvinna vid sina sinnens fulla bruk skulle tänka på karlar när systemen nyligen tagit sitt liv. Men det fick stå för andra. Självt tyckte hon att man skulle ta vara på de tillfällen som dök upp i livet. På polisstationen hade hon sagt till den grånande och smått ohygieniske förhørsledaren, med sina två stora svettringar under armarna, att hennes syster sedan en tid tillbaka varit deprimerad eftersom hennes make omkommit i en bilolycka för tre månader sedan. Men trots att hon flera gånger rått sin syster att söka hjälp hos en

psykolog hade syrran vägrat. Och i går när hon hade pratat med henne i telefon hade hon hört hur nere systemen varit och brådstörtat satt sig på flyget eftersom hon var rädd för att syrran skulle skada sig själv. Och det var denna berättelse hon var tvungen att hålla fast vid annars skulle det sluta på Hinseberg.

Hon knäppte på vattenkokaren. Hon var aningen nervös. Efter att hon druckit en stor kopp svart kaffe skulle hon ringa sina barn och berätta vad som hänt. Hon visste att Graciella skulle bli utom sig. Men också misstänksam.

BÖRJESSON SATT I bilen. Han hade precis passerat Öresundsbronns betalningsstation. Brobizzen som legat i nattduksbordslådan i Ivans lägenhet hade tack och lov fungerat. Visserligen hade han nu pengar, nästan elvahundra svenska kronor och en massa serbiska dinarer, men han ville undvika allt för många stopp under sin resa till Knud Madsen i Dragör. Han var högvilt bytte och danska poliser var inte lika enkla att gäcka som svenska. Kanske var det för att Danmark var en genomfartsled för allsköns smuggelgods och olaglig införsel av migrerande människor till Europa.

Vädret var fint men blåsigt. Börjesson kunde känna hur vinden tog tag i bilen. Detta var ypperliga väderleksförhållanden för att segla. Och även om han inte var vidare förtjust i båtar fick han medge att den trettiofem fot långa träbåten var en riktig juvel. Säkerligen ett rent nöje att kryssa med om man var hängiven segling.

Att träffa Knud igen skulle bli ett kärt möte. Samtidigt skulle han inte låta revanschlustan få ta över. I första hand skulle han till Knud i ärende att hämta sina nedgrävda pengar. Och i grund och botten var Knud en harmlös person. Han hade bara gjort det som en morfar förväntades göra när han stod öga mot öga med sitt barnbarns mördare.

Börjesson bestämde sig för att låta Knud behålla en del av värdigheten. Det hade annars varit att förorätta allt som denne envetne dansk lagt ner i arbete för att finna sitt barnbarns baneman. Han

undrade nu om Knud hade vetat om det redan första dagen de träffades i Dragör hamn? Att det var han som bragt barnbarnet om livet. Om Knud vetat det fick han lyfta på hatten för danskens skådespelarprestationer.

Börjesson kunde inte garantera att mötet med Knud skulle innebära fullständig förskoning. Om det visade sig att Knud var hemma var han tvungen att oskadliggöra honom. Han visste att Knud skulle göra ytterligare försök att döda honom men dansken skulle stå sig slätt. Börjesson hade mött betydligt tuffare motstånd. Dessutom skulle de inte befinna sig på havet. Jord och fastland var hans element.

Innan han lämnade Ivans lägenhet hade han på nytt rakat flinten och ansat skägget. Det gällde att se anständig ut när man färdades i Mercedes. Men efter att han hämtat pengarna och anlänt till Dyrehavsbakken fick bilen stå och håret växa.

När klockan hade närmast sig ett i går natt hade han burit ner de tre sopsäckarna och lagt i bagageutrymmet i bilen. Han hoppades att tullarna skulle lämna honom i fred.

FASTÄN KLAES INTE kände sina fötter fortsatte han. Pålandsvinden piskade upp det salta vattnet och det sved i hans ögon. Vinden hade tilltagit de senaste minuterna och överallt gick det vita gäss på den mörka sjön. Han följde de vältrande vågorna som verkade okontanta med varandra.

När vattnet nådde honom till hakspetsen vände han sig om och kastade ängsliga blickar in mot stranden. Han ville så gärna gråta. Men det fanns inte mer tårar. Dessutom hade han fullt sjå med att stå upprätt. Havet hade honom som en vingbruten fluga i en skvalpande bassäng. Och han visste att Jonna låg och sov. Att hon skulle vakna och komma ut och hojta, att allt var bra, visste han aldrig skulle ske. Det fanns inte fler luftslopp. De falska förhoppningarnas tid var tillända.

Han vände sig om och drog ett djupt andetag. Han slöt ögonen och tog ytterligare några steg. När hela han var under vattenytan tänkte han på sitt eftermäle: ”Kvinnan han älskade tog bort hans

barn. Det blev för mycket för honom. Han dränkte sig likt Hjalmar Gullberg”. Det var också det enda han hade gemensamt med sin favoritförfattare. Båda gick drunkningsdöden till mötes.

KNUD MADSEN SATT vid köksbordet med kaffe, ett smörrebröd och *Jyllands-Posten*. I dag skulle han ta en vända med båten. Senaste turen var när han för tre veckor sedan tvingade denne Allan Börjesson över relingen med hot om att han annars skulle genomborra honom med harpunen.

Knud älskade sin båt. Ändå hade han de senaste dagarna allvarligt funderat på om han skulle göra sig av med slupen och flytta till sitt sommarhus i Smygehamn. Han uppskattade att han skulle få en kvarts miljon för pinassen och drygt fem miljoner för sitt sekelskifteshus. Huset låg ett stenkast från Dragör Museum, inte alls långt bort från Cottage Farm Bed and Breakfast – ett litet hotell i lantlig miljö där Allan Börjesson residerat innan Knud erbjudit honom ett rum i sitt hem på Strandgade. Knud hade inte tänkt något mer på Börjesson. Den känsla han haft i början av veckan, att Börjesson kanske var i livet, var borta. Det fanns inte en chans i världen att Börjesson kunde ha överlevt det kalla vattnet. Börjesson kunde inte simma. Dessutom hade det gått höga vågor och han saknade flytväst.

SIV SNEGLADE PÅ Rolf som sov tungt. I går hade hon varit i butiken och pratat med kvinnan som sagt att det inte gick att få kontakt med Monica fler gånger. Hon hade då erbjudit kvinnan sina sparpengar. Men trots att hon viftat med de femtontusen kronorna hade kvinnan hållit kvar vid vad hon sagt. Det gick inte att få någon kontakt med Monica igen. Möjligtvis skulle de mötas när Sivs tid var kommen. Något som fått Siv att undra om hon någon gång skulle kunna övervinna saknaden efter sin dotter.

Det var lördag morgon och i eftermiddag skulle Viveka komma över. Hon hade sagt att hon skulle laga till en rätt som hon ofta tillredde under sina år i Quelimane i Moçambique. Och att hon

skulle berätta en sak som hon aldrig tidigare förtrott någon och som säkert skulle få dem att gapa av förvåning. Men Siv brydde sig varken om mat eller vad som tidigare inträffat. Hon hade bara sin döda dotter i tankarna. Att ha mist sin syster och två av sina tre barn var för mycket. Samtidigt tänkte hon på Viveka. Men Viveka och hon hade alltid haft en frusen relation. Aldrig hade de kunnat umgås med varandra under otvungna former. Samtidigt visste hon att Viveka skulle klara sig. Hennes dotter hade vuxit upp till en mycket intelligent kvinna. Viveka hade sagt att döden var en naturlig del av livet, att vi alla ska möta den, även om våra resor mot slutet skiljer sig åt.

Siv såg nu sin chans när Rolf sov. Hon visste vad hon skulle göra och tyckte inte att det var för mycket begärt med tanke på hur livet hade behandlat henne. Hon skulle själv välja sin resa.

BÖRJESSON ANLÄNDE TILL Dragör. Klockan hade blivit halv nio. Han var övertygad om att Knud en sådan här morgon hade gett sig ut med båten. Ändå bestämde han sig för att parkera en bit bort från Strandgade.

Han kom att tänka på Hademarkssonen. Hur denne kunnat överleva. Om det nu skulle visa sig att grabben var i livet, vilket Börjesson i högsta grad betvivlade. Han hade inte bara trätt fryspåsen över huvudet på honom utan också virat livremmen runt hans hals tills han blev blå i ansiktet och slutade andas. Efteråt hade han stoppat honom i en sopsäck och lagt tillbaka honom i hålet i vardagsrumsgolvet. Men han hade inte känt honom på pulsen. Kanske det ändå fanns en chans att grabben var i livet? Under hade skett förr. Det var han själv ett levande bevis på. För tre veckor sedan hade han mirakulöst överlevt det kalla vattnet när Knud tvingat honom att hoppa. Och han var inte ens simkunnig. Dessutom gick det höga vågor och han saknade flytväst. Men tyskarna hade undsatt honom. Hur de fått upp honom på båten hade han ingen som helst aning om. Antagligen med en båtshake.

Men det var fler än Hademarkssonen han tänkte på. Minnesbilderna av Magnus Nork och Helén Nilsson hade inte bleknat. Magnus hade han mött i trapphuset när han hösten 1981 besökte sin vän i stadsdelen Råslätt i Jönköping. På vilplanet mellan fjärde och femte våningen hade den lille grabben stått på tå, sopnedkastlocket hade varit vidöppet och han hade hållit sina händer i trummans underkant. Han hade sagt att hans boll ramlat in ”i hålet”. Sekunden efter hade han lyckats häva sig upp, och när han var halvvägs inne i soptrumman hade Börjesson hört en inre röst säga ”om du vill se solen gå upp i morgon måste du ta pojken liv”. Han hade gett pojken en lätt klapp i baken och med ett svisch hade grabben försvunnit in i soptrumman för att därefter gråtande falla ner i soprummet med en duns. Detta var också första gången som Börjesson hört den inre rösten och första personen som han offrat för att solen skulle gå upp nästföljande morgon. Några dagar efter händelsen hade han åkt till biblioteket för att försöka finna från vilken kultur detta blotande kunde härröra ifrån. När han funnit att det var så de gamla aztekerna offrade människor för att solen skulle gå upp nästkommande dag hade han börjat läsa allt om aztekerna och deras kultur.

När det kom till bortförandet av Helén Nilsson hade detta inte på något vis varit planerat utan bara varit ett av dessa många och märkliga tillfällen som uppstått. Han hade tagit tåget upp från Malmö eftersom hans vän Ulf lånat hans Volvo under några dagar. Han hade bestämt sig för att han skulle stanna en vecka i mammas stuga i Bokeslund. När han hade hämtat sin bil och svängde in om lågprisaffären i centrala Hörby för att köpa en rulltårta hade han sett henne. Helén hade stått utanför med sin cykel och han hade vevat ner rutan och frågat henne om hon visste hur mycket klockan var. Hon hade varit förnumstig och sagt att det fanns en klocka i bilen som han kunde titta på. Han hade svarat henne att den inte fungerade. Han mindes hennes misstänksamma blick. Försiktigt hade hon lett sin cykel fram mot bilen. När han tittade i backspeglarna och såg att det var folktomt utanför affären hade han snabbt öppnat bildörren och klivit ur och dragit in henne. Och som alltid hade han haft flaskan med etyleter till hands – den låg alltid i handskfacket. Han hade

inte hunnit få upp trasselsuddet fort nog utan han hade fått hålla etern på sin ena handske. Men det hade gått bra ändå.

När han lämnade parkeringsplatsen utanför lågprisaffären hade han inte kört till stugan i Bokeslund som det var tänkt utan raka vägen ner till Malmö till sin butik Krösamos & Skrot på Bergsgatan. Han visste att grannarna där var vana vid att han anlände på kvällar och nätter med diverse saker för att lasta av och in i sin butik. Saker som sedan skulle saluföras. Så om han bar in en sopsäck med otympligt innehåll var det för grannfolk bara ytterligare en madrass i raden, kläder eller dynor, som längre fram skulle lumpas bort. Och det som det sedan skrivits så mycket om i tidningar och tidskrifter, att polisens kriminaltekniker hade hittat hundhår på Heléns kropp och kläder och att mördaren måste vara hundägare, var hår från hans väns fryntliga Shar pier som han tagit hand om under några veckor när husse och matte åkt till Kina. Några dagar senare hade han burit upp Heléns kropp från källaren i butiken och forslat den till den lilla orten Bröd utanför Tollarp. Där hade han lagt kroppen i ett stenröse.

Men Börjesson tänkte också på Madeleine. Den engelska flickan. Han hade köpt en enkel biljett till Praia da Luz på Algarvekusten eftersom han bestämt sig för att han därifrån skulle åka tåg till sin vän Manuel i Lissabon. Men det hade inte blivit så. När han sett den lilla flickan med sina föräldrar på Ocean Club hade han inte kunnat motstå. Han hade tagit reda på lägenhetsnumret och redan dagen efter hade ett ypperligt tillfälle infunnit sig. Föräldrarna hade glömt stänga fönstret innan de gått ner för ett besök i hotellets restaurang på kvällen. Han hade tagit stegen som låg på gräsmattan och klättrat in genom fönstret på baksidan. Han hade lyft upp en sovande Madeleine från sängen, men när han gått tillbaka till fönstret hade hon vaknat. Han hade sagt till henne att det brann i hotellet och att hennes mamma och pappa redan burit ner hennes lillebror och lillasyster. Och det var just de orden som vunnit hennes förtroende. Nästföljande dag, tidigt på morgonen, hade han hyrt en bil och genast gett sig därifrån. Det mödosamma, men också nervösa, hade varit att när de var på väg hem till Sverige hade han fått söva Madeleine med eter före varje passkontroll.

Men det hade fungerat bra. Varken i Frankrike eller i Tyskland hade de velat se någon identifikation. Han hade sagt att hon nyligen somnat efter att ha mått illa under några timmar.

MARY HADE TAGIT mod till sig och sänt ett sms till Josef men han hade inte svarat. Hon förstod att han inte var vidare intresserad av att höra av henne igen. Men det fanns andra.

Hon tog upp sin portmonnä ur väskan. I sedelfodralet hade hon Statoilkvittot. På baksidan stod telefonnumret till denne Anders. På nytt undrade hon om han skulle komma ihåg henne. Det gick mot ett år.

Hon slog numret.

”Hej, detta är Mary”, sade hon när hon hörde en mansröst. ”Är det Anders?”

RAFI VAKNADE AV att solen värmde hans ena kind. Han tittade på klockan. Den var halv tio på förmiddagen. Han hade sovit som en stock. Och han hade behövt det. Men han hade missat lördagsmorgonens viktiga gudstjänst i synagogan. En judisk helgedom som låg på Betaniaplan. Där hade han tänkt läsa veckans parascha, ett avsnitt ur toran.

Han hade också missat fredagens festmåltid – en måltid som inleds med kiddusch, helgande av Shabbat, vilodagen där man läser välsignelser över vinet och challah (sabbatsbrödet) – eftersom han bestämt sig för att köra till Sverige och befunnit sig i bilen hela dagen och kvällen.

Rafi sträckte på sig. Det var mycket han tummade på nuförtiden. Det hände även att han struntade i Jom kippur, judarnas viktigaste högtid, som inföll tio dagar efter den judiska nyårsdagen.

Efter hans och Jonnas plötsliga uppbrott i januari hade inget varit sig likt. Hela februari och mars hade varit kaotiska. Inte förrän i början av denna månad hade han kommit på fötter igen. Men nu kändes det bra. Han hade fått tillbaka livsglädjen och affärerna blomstrade.

Han satte sig upp i sängen. Det var dags för frukost i Astorias enkla men gemytliga frukostsal. Därefter skulle han ringa Stavinger.

BÖRJESSON HADE GÅTT en rejäl promenad i Dragör och var nu tillbaka på Strandgade där Knud bodde. Han kunde se in i köket från platsen där han stod. Det verkade inte som om Knud skulle ut med båten i dag. Han satt kvar vid köksbordet och läste tidningen.

Börjesson bestämde sig för att ta sig till Knuds båt. Där skulle han dumpa lite av sin last. Och om dansken hade något i huvudet kunde denne säkert lista ut vem som hade vältrat av det i båten.

ANDERS HADE PRECIS pratat med den unga thailändska tjej som han mött i somras utanför tattoo & piercing. Denna Mary hade velat träffas för en fika. Hon hade kort berättat att hon inte hade så många vänner och att de nu blivit än färre eftersom en av dem tagit sitt liv.

Anders hade inte vetat vad han skulle svara henne men eftersom hon låtit väldigt nere hade han sagt ja. Han mindes Mary så väl. Hon och de två andra tjejerna hade varit klädda i endast bikini och i sällskap hade de haft två biffiga killar. Dörren till tattoo & piercing hade stått uppställd och killarna och två av tjejerna hade gått in samtidigt som Anders oavsiktligt lagt sin armbåge på signalhornet och denna Mary hade vänt sig om. Hon hade dröjt på steget och vinkat glatt för att därefter komma fram till bilen. Det första han uppmärksammat var en svullnad över hennes ena öga. Hon hade berättat att hon var thailändska och Anders hade tyckt att det var ett märkligt sammanträffande eftersom han bara timmarna innan suttit och läst *Sydsvenskan* och fäst blicken vid just en thailändsk tjej. Han visste inte varför han berättat att han timmarna innan suttit och läst kontaktannonserna men troligtvis var det för att inget till en början hade sagts. Att sammanträffandet var mer än märkligt förstod han när det visade sig att kvinnan var densamma som i annonsen. Till en början

hade hon inte sagt sitt namn men när hon frågade om hon fick hans mobilnummer och han skrev sitt nummer på baksidan av ett Statoil-kvitto hade hon presenterat sig som Mary Sarasin.

I eftermiddag skulle de träffas i Malmö för en fika. Något han nu i efterhand tyckte skulle bli trevligt efter allt elände som inte verkade ge med sig. Han tänkte bland annat på Pers samtal i går. Vännen hade drattat i vattnet i torsdags eftermiddag. Men det var inte första gången Per slarvat med insulinet. Det hade i alla fall slutat lyckligt. Men deras badminton hade fått skjutas upp en vecka.

MANUEL SATT PÅ flyget. De skulle landa på Kastrup om tjugo minuter. Hans vän skulle möta honom. Preben hade sagt att han i eftermiddag skulle ta honom till en mysig restaurang som kallades Bondestuen och hade en buffé som var oslagbar. Mer hade inte sagts. Jo, att restaurangen låg norr om Köpenhamn och att det fanns några spelhallar på området.

Manuel drog på munnen. Hans gamle vän hade alltid varit förtegen och full av upptåg, vilket Manuel kände att han för tillfället inte hade något emot. Dessutom gillade båda roulette och enarmade banditer. Men han och Preben hade också annat gemensamt, inte minst mayafolket. Båda tyckte de om att läsa om mayakulturen och de gamla indianerna. Något som fick Manuel att på nytt tänka på Börjesson som han visste var patologiskt intresserad av aztekerna – hänsynslösa krigare som byggt sitt rike på våld.

Manuel kunde fortfarande inte förstå att det var Allan Börjesson som låg bakom mordet. När han i går hade pratat med Preben i telefonen hade vännen sagt att inne på Börjessons tomt, i något som påminde om en jordkällare, hade polisen funnit kvarlevorna av flera kroppar. Manuel ryste vid tanken på att den man som han lärt känna i Mexiko för tjugofem år sedan, och spenderat åtskilliga timmar med, var en seriemördare och efterlyst över hela världen.

Manuel förträngde Börjesson och tog tidningen, *Correio da Manhã*, från sätets fack. Han hoppades på att slippa läsa om "loucos". I stället bläddrade han fram till sporten: Spaniens gruskung, Rafael Nadal, var storfavorit till att ta sin fjärde raka titel i Paris.

Detta skulle bli Manuela's andra besök i Danmark. Förra påhålsningen var för femton år sedan. Preben hade besökt honom betydligt oftare. Men Danmark var inget land han hyste några varmare känslor för. Det var kallt, dyrt och grått.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart i tio när Viveka satte fingret på ringklockans knapp. I väskan hade hon dagboken. Visserligen hade det varit bättre om hon lämnat den när Linus var på dagis, som hon tidigare bestämt sig för, eller när Linus gått och lagt sig. Samtidigt kände hon att hon redan undanhållit Anders dagboken alldeles för länge. Efter att ha pratat med honom skulle hon åka hem till sina föräldrar för att laga till en matapa och koka xima, tjock majsgröt som förde tankarna till potatismos. Men först var hon tvungen att ta en sväng in om Malmö för att se om hon kunde finna matapabladd (kassavabladd) – en ingrediens som ingick i matapa. Men kassavabladd var inte lätt att få tag i. Skulle hon inte finna bladen gick det lika bra med spenat.

Det moçambikiska köket hade influenser från det portugisiska. Även om detta inte på något vis var en garanti för att hennes föräldrar skulle tycka om maten så ökade i alla fall chanserna eftersom pappa och mamma varit i Portugal två gånger och tyckt att maten där var utsökt. Efter att de ätit var det dags att berätta för dem om sin förmåga. Hon hoppades på att de inte skulle tro att hon blivit vrickad. Dörren öppnades.

"Hej, Linus", sade Viveka och kramade honom.

STAVINGER HADE PACKAT sina grejer. I kväll var det dags att åka hem till Jasmin och lämna av en del saker. Han såg fram emot att lämna sitt lilla kyffe och sitt andrahandskontrakt. Men också att få bo hos denna bedårande skönhet. Han hoppades att de skulle bli ett par.

I går hade han varit och köpt ett par guldörhängen och en blombukett. Han hade inte vågat vara allt för frikostig. Vissa kvinnor ryggade om man överöste dem med allt för mycket.

Stavinger vände sig om och tog sin mobil. När han såg att det var Rafis nummer beslöt han sig för att inte svara.

KNUD VAR PÅ väg till sin båt. Den låg på endast gångavstånd från hans bostad. Men i dag hade han tagit cykeln. Han hade precis lagt på en ny kedja och två nya däck. Ja, inte han utan cykelhandlaren.

Sent omsider hade han bestämt sig för att ta en tur med båten. På bara några veckor hade han helt tappat intresset så tankarna på att sälja den fanns kvar. Han var heller ingen ungdom längre. Samtidigt behövde han ha något att sysselsätta sig med när han var pensionär.

Knud klev av cykeln och satte den mot fiskeboden. Han låste sin DBS, tog kassen med termoserna och gick mot sin båt. Vinden hade mojnät en aning men det var fortfarande dejligt sejlervejr. Frågan var om han skulle hissa seglet? Kanske det i dag fick räcka med att köra för motor. Något som på nytt fick honom att begripa att det inte endast var vinden som mojnät utan även hans intresse för segling.

När han kom ner i båten tyckte han att det luktade härsket. Kanske han glömt kvar en horngädda i kabyssen när han var ute och fiskade senast. Men detta fick han kontrollera senare. Nu ville han bara iväg.

Han lossade förtöjningstamparna och gjorde klart för avgång. Han såg att det fattades en fender. Men han förvånades inte. De små drengene som rände omkring i hamnen gillade att slänga

friholtarna i sjön. Men Knud ville inte ha sitt vackra skrov skrapat vid avfärd eller angöring så det gällde att hänga på en ny fender direkt.

Han lyfte på stuvfackets lock. Några tampar, brandsläckare och brandfilt, samt nödbloss och ett öskar, men också bergskil, hammare, fogsvans och verktygslåda. Men inga fendrar. Han bestämde sig för att det fick gå för denna gång. Han hade några fendrar i förrådet där hemma.

Han tog på sig flytvästen och satte sig vid rodret. Han vred om tändningsnyckeln och motorn startade som alltid vid första försöket. Försiktigt, likt en sengångare i en porslinsaffär, satte han kurs ut i sundet. Han gav det en funderare. Möjligtvis hade han tappat intresset för segling men frihetskänslan fanns fortfarande där. Ingenting gick upp mot att befinna sig på sjön med sina egna tankar. Det var som om tiden stod stilla. Och absolut när motorn tystnat och seglet hissats.

Plötsligt öppnades luckan till kajutan, och när han fick se vem det var fick han hjärtat i halsgropen.

”Stirra du, min vän”, sade Börjesson. ”I dag har du väl inte harpunen med dig?”

”For helvede!” sade Knud. ”Du har niiv liv, mand.”

Börjesson gick upp. Han tittade på Knud.

”Du fortsätter ut.”

Knud vände sig om för att se hur långt ut han kommit, och om det stod någon på bryggan. Men han var drygt hundra meter ut och det var folktomt på kajen. Inte ens några smådrängar kunde skönjas. Han bestämde sig för att inte låta Börjesson skrämma honom. Det skulle svensken inte få fröjden att uppleva. Det var bara att fortsätta ut på öppet vatten och när tillfälle gavs försöka överlista svensken. Knud förstod att han denna gång inte kunde ta ut något i förskott. Han var tvungen att se honom död.

Kapitel 20

JULIANA BEGREP ATT han aldrig mer skulle höra av sig. Men det var inget hon kunde göra något åt. Det var väl så Gud ville att det skulle sluta, tänkte hon, och gjorde korstecknet framför krucifixet som hängde på väggen.

Under denna tid hade hon levt på existensminimum. Varje månad hade hon lagt undan en del av lönen men under de veckor som Dimitrij bott hos henne hade hon fått ta av sina sparade pengar. På skrädderiet där hon jobbade hade hon endast fyra timmar om dagen. Det var allt. Det fanns inget mer hon kunde göra. Brasilien var inte Sverige. Här saknades skyddsnet. Den som inte hade mat på bordet fick förlita sig på vänner och bekanta.

På nytt tänkte hon på Dimitrij. Underligt nog hade hon på den korta tid de tillbringat tillsammans funnit sig väl tillrätta med honom. Han var en stillsam karaktär. Men också oerhört intelligent och språkbegåvad. På bara några veckor hade han lärt sig portugisiska. Och ibland när hon inte riktigt fått fram vad hon ville ha sagt hade han genast varit där och satt ord på det. Fast då inte på portugisiska utan på engelska.

Ärlighet hade alltid varit hennes främsta ledstjärna. Men också magkänslan. Hon ville inte framträda som klok och omdömesgill. Inte heller framhålla att hon slagit hål på en myt: Att en karl ska man ha känt under lång tid innan man slår ner sina bopålar med honom annars går det käpprätt åt skogen. Det var i alla fall så alla försäkrade sade att det skulle sluta om man inte kände varandra. Inte minst på skrädderiet där det bara tagit två dagar innan olyckskorparna börjat kraxa. Hon hade berättat om Dimitrij för sina två närmaste arbetskamrater som sagt att han bara utnyttjade henne. Men Juliana visste varför. Båda arbetskompisarna var i hennes ålder och övergivna av sina män som hittat yngre kvinnor. Men ack så fel Giovanna och Renata haft. I stället hade det varit som om Dimitrij och hon känt varandra hela livet. Och trots att väninnorna triumferat skadeglatt när hon

berättat för dem att Dimitrij inte längre bodde hos henne så visste hon att han hade lämnat henne av andra orsaker än att han varit där för att endast ha någonstans att bo. Hon försökte se nyktert på hans hastiga försvinnande. Han måste helt enkelt ha haft en oplockad gås med någon. Något som betydde att det fanns en chans att han skulle komma tillbaka när han utträttat det som han, av en och annan anledning, var tvungen att ta itu med.

Under dessa veckor som hon och Dimitrij varit ett par hade han lyckats med konststycket att få vardagens små problem att helt försvinna. Dessutom tyckte hon att de hade kompletterat varandra så underbart väl. Om hon skulle finna något negativt med honom var det att han ansåg hushållsbestyr vara kvinnogöra. Å andra sidan var det en uppfattning som de flesta män av någon fornlådrig anledning hyste.

Juliana hade bara en enkel säng så de nätter Dimitrij inte tillbringat på soffan hade de legat skavföttes. Men det hade fungerat bra. Hon ville inte säga att hon älskat honom. Inte heller att han älskat henne. Men det hade känts tryggt med honom. Och de hade tytt sig till varandra. Det räckte.

Juliana ville inte vara ensam längre. Men en brasiliansk man kunde hon inte tänka sig. De tänkte inte på annat än sex och fotboll. Dimitrij och hon hade bara legat med varandra två gånger. Och bollsporter var inget han verkade intresserad av. Det hade funnits så mycket annat. Men han hade inte berättat något om sig själv. Egentligen inget alls mer än att han kom från Rumänien och att han varit i Sverige en tid. Hon förstod att han varit fängelsekund. Men det var inget hon brydde sig om. Hon tyckte att vi alla var lika inför Gud och förtjänta av en andra chans oavsett vilka illgärningar vi begått.

Juliana ställde sig framför hallspeglarna. Hon betraktade sitt sorgsna anlete. Hon hade tyckt mycket om Dimitrij och nu skulle hon kanske aldrig mer få se honom. Något hon hade svårt att hantera. Hon var rejält nere och rädd att hon skulle äta sig ur modlösheten. Det hade hänt förut. Men kanske berodde hennes nedstämdhet inte bara på Dimitrijs svek utan andra saker spelade också in. Nästa månad skulle hon fylla femtioett. Hon förstod att hon skulle få bli kvar i slummen i sin lilla

enrummare i utkanten av Rio de Janeiro i stadsdelen Barra da Tijuca. Det var nog här cirkeln skulle slutas. Hon var född här. Hon skulle dö här. Ensam och utfattig.

Hon bestämde sig för att i dag åka till sin sjuka mamma. Hennes mamma hade blivit åttio och hade inga syskon. När mamma dog var det bara hon kvar eftersom hon var ensamt barn. Och att mamma snart skulle dö var något hon förberett sig på. En begynnande demens och flera infektioner det senaste året hade tagit hårt på henne.

VIVEKA SATT PÅ bussen på väg till Malmö. Anders hade tagit det bra. Han visste att Monica hade haft ihop det med denna Jonna. Han hade också berättat att han av en händelse träffat henne. Jonna och hans före detta chef hade visat sig vara ett par. Westerman hade träffat henne i Paris i höstas.

Viveka tog upp sin mobil och såg att den var avstängd. Hon knäppte på den. Det tog en minut sedan pep det i den.

Hon satt längst bak i bussen. Hon skulle åka till Möllevångstorget. Där om någonstans kunde hon få tag på kassavablad.

Runt Möllan fanns en mosaik av affärer. Till och med de största livsmedelskedjornas sortiment stod sig slätt jämfört med Möllans. Här fanns alla specerier som tänkas kan. Allt från ormkött, färtestiklar, hästmjök och gräshoppor till balot, ägg som innehåller ett nästintill fullt utvecklat ankfoster.

Viveka såg att det var pappa som ringt åtskilliga gånger från sin mobil. Hon slog hans nummer och hoppades på att han satt sin mobilsignal på högljudd. På bara den senaste månaden hade hans nedsatta hörsel blivit än sämre.

MARIA LÅG OCH vred sig i sin systers dubbelsäng. Hon kände att hon snart skulle komma. Hon lyfte på huvudet. Mellan hennes ben låg denne Stavinger och slickade och sög för allt han var värd. Detta var exakt vad hon behövde efter den helvetiska utfrågningen av den ohygieniske förhållningsledaren. Hon förstod varför hennes syster föredragit att ha denne Kjetil som inneboende framför henne och barnen: Han var både stilig och charmig, men också rejält framfusig. Egenskaper hon uppskattade. Dessutom var han välutrustad och nu brunstig som en tjur. Men han fick inte tränga in i henne. När hon fått sitt fick det vara nog. Pollinera odlingarna fick han göra någon annanstans.

Så smått kände hon att musklerna i underlivet började dra ihop sig. Hon tryckte hans huvud hårdare mot sitt sköte och sneglade mot nattduksbordet där det stod en elegant blombukett. En bukett hon fått av denne Kjetil Stavinger tillsammans med ett par guldörhängen. Återvändandet till Malmö hade börjat bra. Hon hade snart en flott våning och en kammartjänare.

LARS VAR HEMMA. Han hade varit en vända om Friskis & Sveltis för att se om han kunde råka Linnea där. Och där hade det trängts och fylkats. Men trots att det varit överbefolkat på gymmet och han finkammat vartenda skrymsle och vrå hade han inte sett en skymt av henne. Men det som göms i snö kommer fram i tö. I roddmaskinen bakom en pelare hade Elviras lillebror stått och inväntat sin tur. En person han inte hyste några varmare känslor för. Ändock hade han stannat till och de hade pratat i några minuter. Robert hade berättat att han börjat på komvux men att det inte gick så bra. Lars hade sagt att han av Elvira fått uppfattningen att det flöt på för honom i skolan. Robert hade skrattat och sagt att det var mycket hans syster inte visste. Exempelvis att han i nästa vecka skulle köpa en hund. Denna gång en rottweiler. Mycket mer hade inte sagts.

Lars förstod att Robert inom kort skulle hoppa av skolan och på nytt återvända till den brottsliga banan.

Lars lämnade tankarna på sin tidigare svåger och beslöt sig för att slå en signal till sin vän Per. Men telefonen låg kvar i bilen. Han tog bilnycklarna och gick ut i hallen.

PER HADE TAGIT ledigt från jobbet i går och varit sängliggande hela dagen. Han var fortfarande medtagen och förundrad över torsdagens händelse. Han mindes inget av hur han hade kommit hem från Skåre hamn. Han hade heller ingen aning om hur hans undsättare fått upp honom ur vattnet. Han var en och åttiosju lång och vägde 81 kilo. Dessutom var kläderna dyngsura. Ingen kvinna var så stark, för det var just en kvinna han hade ett vagt minne av som dragit upp honom från det kalla vattnet. Men också hur denna kvinna kunnat veta att han var diabetiker. För om han inte misssminder sig var det hon som gett honom insulinsprutan. Och detta hade skett i båten. Frågan var då var hon fått tag på insulinet. Det enda svar han kunde komma på var att också hon var diabetiker.

När det kom till den ljuse mannen, som Per uppskattade var några år äldre än han, hade denne varit som uppslukad av jorden. Mannen hade i alla fall inte varit kvar i båten när Per kommit dit. Något som i efterhand fått Per att undra. Även om det var bortåt sjuttiofem meter mellan dem när mannen ropat på honom så kunde denne omöjligt ha lämnat båten utan att Per skulle ha sett det. Snipen låg ensam vid den bryggan så det gick inte att försvinna ner i en annan båt. Och att mannen skulle ha fallit i vattnet var inte heller tänkbart eftersom inget plask hade hörts. När Per så smått kvicknat till hade han legat i kojen. Han hade kunnat urskilja en mörk kvinna sittande vid hans sida. Han var inte säker men hade tyckt att hon skelade med ena ögat. Han hade förvånats över hennes mjuka händer, som om hon inte rörde vid honom. Men kanske berodde det på att han hade varit rejält omtöcknad och haft nedsatt känsel.

Det pep till i mobilen. Han såg att det var Lars, hans vän och före detta arbetskamrat.

BÖRJESSON SKULLE TILLBAKA till hamnen. Vinden hade mojnat ytterligare och sjön hade lagt sig. Ändå sved den korrosiva havsluften i ansiktet på honom. Han tittade på Knud. Den envetne dansken verkade aldrig ge upp. Ett karaktärsdrag som Börjesson i vanliga fall hyste aktning för.

Visserligen hade Börjesson lovat sig själv att inte skada honom men han hade varit tvungen. Med ett knytnävsslag mitt på hakspetsen hade han fått Knud att gå i däck. Dansken hade slagit huvudet i ena stuvfacket. Minuten innan hade Knud tagit upp en brandsläckare från stuvfacket och dängt till honom med. Slaget hade träffat olyckligt då ena ögonbrynet hade spruckit på honom. Men trots att han vinglat till och för ett kortare ögonblick förlorat medvetandet hade han underligt nog hållit sig på benen. Och nu låg dansken där själv raklång på durken. Han var inte död, bara avsvimmad. Börjesson visste att om dansken vaknade upp skulle denne göra ett nytt försök att döda honom.

Börjesson slog av på gasen och stängde motorn. Han böjde sig ner och greppade tag i kragen på dansken. Han drog ner honom i kajutan, lyfte upp honom och lade honom i kojén. Det var ingen storväxt människa. Han uppskattade att dansken på sin höjd vägde 65 kilo.

Börjesson tog den ena sopsäcken och hällde ut innehållet på golvet. Det luktade rejält om denna Biljana men egentligen inte värre än ruttén fisk. En stank som Knud säkert var bekant med och rimligtvis kunde tämligen obekymrat vistas i eftersom han varit yrkesfiskare.

Börjesson såg att Knud började röra på sig så han tömde de två andra säckarna också. När dansken fick tillbaka sansen och öppnade ögonen skulle han få beskåda hur han skulle se ut om en inte allt för lång stund.

Börjesson knycklade ihop sopsäckarna och tryckte in dem i glipán mellan kojén och skottet. Han drog av sig tröjan och knäppte upp skjortan. Han snörade av sig skorna och lossade på livremmen.

Han tog av sig byxorna.

Stående i bara mässingen greppade han fogsvansen och satte sig på kojén. När han såg Knud öppna ögonen iordningställde han sig.

”Ja”, sade Börjesson och pekade på kroppsdelarna på golvet. ”Vill du att jag sågar av dig benen eller armarna först?”

VIVEKA HADE PRECIS kommit in genom dörren. Busschauffören hade gjort ett undantag och tvärt stannat och släppt av henne mellan två busshållplatser. Hon hade haffat en taxi och åkt tillbaka till Trelleborg, till Borgmästaregatan där hennes föräldrar bodde.

När hon såg sin pappa i hallen slängde hon sig om halsen på honom. Båda brast de ut i gråt. Mamma var död. Hon hade tagit alla tablettorna.

”Kunde du inte ha stoppat henne?” sade Viveka och lösgjorde sig från omfamningen.

Rolf tittade på henne med rödgråtna ögon. Han skakade på huvudet.

”Det gick inte, Viveka”, sade han och tog hennes hand. ”I samma ögonblick som din syster dog förlorade vi mamma.”

Viveka stod tyst.

”Att förlora ett barn är rena helvetet”, sade Rolf. ”Att förlora två är oförståeligt. Man kommer aldrig över det även om det så går hundra år. Varje dag, ja varje minut och sekund sliter det i ens hjärta och själ. Även den mest egocentriska och själviska person som mist sina barn får förakt för livet. Man vill inte leva längre. Det gör mer ont att leva än att dö.”

”Var?” sade Viveka.

Rolf skakade på huvudet. Han höll sin dotters hand hårt. Tillsammans gick de in i vardagsrummet. Han pekade mot soffan.

”Hon låg där när jag gick upp för att sätta på kaffe. Först trodde jag att hon hade somnat i soffan.”

Viveka släppte pappas hand. Hon tittade på de tre fotoramarna som låg på vardagsrumsbordet. Det var fotografi av henne, Gabriel och Monica. Hon tog fotografiet av Monica och vände sig om mot pappa.

Rolf nickade.

”Hon höll ramen så hårt att ambulansmännen fick bända loss den.”

På nytt brast Viveka ut i gråt.

LARS SATT SOM förstummad. Han hade precis pratat med Per som berättat om dramat i Skåre hamn. Att han fallit i vattnet och blivit räddade av en kvinna. En kvinna som Lars var övertygad om varit Linnea. Han hade inte sagt något till Per, att det med all säkerhet var denna kvinna som han ett flertal gånger berättat om. Lars blev alltmer övertygad om att Linnea inte var en människa av kött och blod. Samtidigt förstod han hur knasigt det lät.

Han kom att tänka på Elviras alla samtal i förra veckan och i måndags. Hon hade sagt att mannen som Marie dejtade, och som hon själv träffat för två veckor sedan i Pildammsparken, hette Mattias. Denne Mattias var ljus och hade blå ögon och kunde anta olika gestalter. Hon hade sagt att han inte var en riktig människa utan en skyddsängel. Och mannen på båten som ropat på Per, och som sedan gått upp i rök när Per närmade sig båten, hade också haft blå ögon och ljust hår. Dessutom stämde åldern. Runt trettiofem.

ROBERT BJÖRNER VAR barskrapad. Studielånet skulle egentligen ha varit på hans konto i går. Men CSN höll inte vad de lovat. Och oavsett om de gjort skulle pengarna inte räcka långt. Jo, om man hyrde ett rum på Rosengård, åt knäckebröd och nudlar och drack utspädd mjölk och gjorde sina klädinköp på Myrorna. Men Robert hade högre krav än så. I alla fall att han kunde köpa sina trasor på Hennes & Mauritz.

Han hade bestämt möte med sin vän Viktor. Han hade inte pratat med honom på länge. Efter mordet i Beddinge i december på Dennis, Joel och Christian, när deras bil fattade eld, hade Viktor hållit sig för sig själv.

Robert var fullt medveten om att Viktor i grund och botten var en ärlig kille. Han skulle aldrig göra något överilrat eller ohederligt om han inte utsattes för gruppträck. Eller som Krister Held brukade säga när denne var i livet: ”Det finns en altruistisk sida i Viktor?”. Och det var just Viktors hjälpsamhet och givmildhet som Robert skulle utnyttja. Han behövde låna pengar.

IDAG TÄNKTE Dimitrij underligt nog på Juliana. Hur de hade träffats. Mötet hade skett på ett kafé utanför hennes arbetsplats. Hon hade stått bakom honom i kön och vänligt påpekat att en söm i hans byxa hade brustit. De hade börjat samtala och hon hade berättat att hon var sömmerska och arbetade på skrädderiet som angränsade till kaféet. Hon hade sagt att de nyligen fått in en stor order från Hennes & Mauritz och att Stefan Persson och hans son Karl-Johan hade besökt skrädderiet. Och det var då Dimitrij hade berättat att han nyligen varit i Hennes & Mauritz ursprungsland, Sverige.

Att Juliana var en rak och rättfram kvinna skulle han få erfara redan vid första mötet. Hon hade berättat att hon inte tyckt om Stefan och dennes högdragne son. Julianas chef hade sagt att han inte kunde säga nej till Hennes & Mauritz-ordern eftersom den var stor. Men den gav knappt något. Juliana hade sagt att far och son var så snåla att de tvättade örontopsen efter att de använt dem. Dimitrij hade bjudit henne på en kopp kaffe. Efter fikan hade hon frågat om hon fick återgålda kaffet och bjuda honom på middag så kunde hon samtidigt laga hans byxa. På kvällen samma dag hade han besökt henne och dagen därpå var han med besked inlogerad i hennes etta.

Den senaste veckan hade Dimitrij hållit sig inom Trelleborg. Han hade inga pengar så varje dag under några timmar gick han runt och samlade burkar. I genomsnitt fick han ihop ett hundratal

burkar per dag. På eftermiddagarna och kvällarna värmde han sig på Trelleborgs bibliotek. En plats han inte tyckte om. Personalen var uppblåsta och verkade tro att de var raketforskare. Att de i huvudsak var där endast för att ledsaga besökare till rätt hylla verkade de ha glömt i sitt dagdrömmeri.

Dimitrij förstod att det inte skulle gå mycket längre till. Han kunde inte fortsätta att sova i källare och garage. Om han inte fick något jobb snart skulle han bli tvungen att åka tillbaka till Rumänien.

Att åka tillbaka till Brasilien var inte att tänka på. Och kontakta Jenny var inte heller något förnuftigt beslut. Han kunde prova att gå in på restaurangerna och höra om de hade något diskjobb. Samtidigt visste han hur svårt och komplicerat livet var i Sverige. Att en arbetsgivare skulle ge honom ett jobb utan några papper var lika stor chans som att träffa på en brasilianska som inte tittade på telenovela.

MARY SATT PÅ Café Mocca på Friisgatan i Malmö och väntade på denne Anders. Hon hoppades att han var lika trevlig och tillmötesgående som i somras. I alla fall var han i rätt ålder för att lyssna.

Hon hade beställt in en cappuccino som hon satt och smuttade på samtidigt som hon bläddrade lite förstrött i *City Malmö*. Hon tittade på klockan. Den hade blivit tjugo i fem och kaféet stängde fem. Men ägaren brukade tänja lite på stängningstiderna. Om det var mycket folk i omlopp på Triangeln så hände det att han hade öppet en timme längre.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över fem. Bredvid sig i bilen, i en av Knuds väskor, hade Börjesson alla pengarna, sin mobiltelefon och ett av Knuds många paraplyer, samt två mössor och en grådaskig keps. Han hade tagit sig fräckheten att låna Knuds dusch. Sina egna kläder hade han fått behålla eftersom danskens plagg var flera storlekar mindre.

Börjesson var lite förundrad över den lille danskens överlevnadsinstinkt. Det hade funnits en enorm vilja, styrka och seghet i honom. När han börjat såga i Knuds högerben hade dansken inte yppat ett ljud utan i stället bara blängt på honom. Som om han inte ville visa att han var i en brydsam sits. Inte förrän båda armarna och ett ben var av på honom hade danskens hjärta upphört att slå.

Börjesson körde in på Bakkens parkering. Äntligen skulle han få besöka ett nöjesfält. Han hade läst att Dyrehavsbakken var världens äldsta nöjespark. Han tippade på att han skulle bli den äldsta karusellresenären denna dag.

GRACIELLA HADE TAGIT flyget till Malmö. Biljetten hade hon köpt för sina sista sparpengar och hon satt nu i köket i sin mosters våning. Hennes bror Felipe var kvar i Stockholm hos mormor Carmen.

Graciella tog en servett från köksbordet. Hon torkade tårarna och tittade på sin mamma med illa dold förtrytelse.

”Jag hoppas för allt i världen att du inte har något med mosters död att göra. I så fall kommer jag att ta avstånd ifrån dig resten av livet.”

Maria tittade på sin dotter.

”Vad tror du om din mamma? Att jag är spritt språngande galen?”

Hennes mammas ord var lika trovärdiga som en politikers. Och om mamma var spritt språngande galen hade hon frågat sig många gånger.

”Och vems resväskor är det som står i hallen?”

Maria tittade okynligt på sin dotter.

”En blivande hyresgäst vid namn Kjetil Stavinger.”

”Hyresgäst!?”

”Ja, efter att polisen kört mig tillbaka så ringde det på dörren och när jag öppnade stod denne Stavinger där.”

Graciella tittade på sin mamma.

”Nu är jag inte med. Hyr han ett rum här?”

”Nej, han hyr inte. Men från och med nästa månad gör han. Han har hyrt ett rum av Jasmin och redan betalat.”

Graciella satte sig ner för att genast resa sig upp. Tankarna virvlade och frågorna hopade sig.

”Men sa du inte att vi kanske skulle flytta ner och bo hos moster?”

”Jo, det var tänkt så. Men antagligen var det inte vad din moster planerat. Hon sa en sak och menade en annan. Det var så hon var.”

”Lägg av, mamma”, sade Graciella och viftade avvärjande med handen när hon förstod att det skulle komma en hel harang med smutskastning. ”Hur kunde moster ramla ut från balkongen?”

”Jag vet inte. Jag stod i vardagsrummet. Antingen snubblade hon, eller så tog hon sitt liv. Du ska veta att hon var väldigt deprimerad efter Chris död.”

”Det vet jag”, sade Graciella. ”Men hon kan omöjligt ha ramlat ut över räcket. Räcket är ju högt.”

”Ja, men du får tänka att Jasmin är ... var närmare 180 centimeter lång.”

Graciella skakade på huvudet.

”Nej, det är inte möjligt”, sade hon och lyfte på blicken och tittade undrande på sin mamma.

”Och hur kan det komma sig att du är så lugn? Det är din syster som dött. Hon har ramlat ut från balkongen och brutit nacken.”

Med en suck lämnade Graciella köket. Hon gick ut i hallen och tittade på resväskorna. Hon gick in i sin mosters sovrum. Sängen var obäddad så hon anade att mamma sovit i den. Å andra sidan hade mamma sagt att hon suttit i förhör mer eller mindre hela natten. Och att en polis kört henne tillbaka tidigt i morse. Graciella visste inte vad hon skulle tro. Hon tittade på vasen med blombuketten som stod på nattduksbordet. Graciella gick fram till sängen. Hon såg att det låg ett par trosor på golvet. Trosor hon kände igen eftersom det var hennes. Och hon visste att mamma alltid sov med trosorna på och skulle aldrig få för sig att slänga underkläder på golvet. I nästa sekund ramlade polletten ner.

Hon tog trosorna från golvet och gick raskt tillbaka ut i köket. Mamma stod vid diskhon och hade ryggen vänd mot dörröppningen. Hon gick fram till sin mamma, tog tag i fällen på mammas klänning och lyfte.

”Vad gör du?” sade Maria och vände sig hastigt om.

”Vad är detta?” sade Graciella och höll upp sina trosor.

Maria satte glaset på diskbänken. Hon rättade till klänningen och tittade stint på sin dotter.

”Det är dina trosor som jag lånat”, sade hon. ”Det är inte första gången jag lånar dina underkläder. Det vet du. Och jag har frågat.”

”Det är inte vad jag menar. Varför har du inga underbyxor på dig?”

”Varför?”

”Ja, varför?”

”Skojar du?” sade Maria.

”Nej.”

”Du vet att jag ibland tycker det är skönt att gå utan underbyxor.”

”Nej, det vet jag inte. Jo, när du går ut för att fånga karlar, men inte när du är hemma.”

”Ja, men herregud, Graciella. Vad är det vi diskuterar när Jasmin nyss har dött?”

Graciella såg nu att mamma blev tårögd. Hon bestämde sig för att inte fortsätta pressa henne. Hon anade att mamma haft sex med denne Kjetil. Mamma förnekade sig aldrig. Och det gick inte att göra något åt. Mamma var en manslukerska och hennes självförtroende verkade aldrig få sig en knäck.

ANDERS SATT I bilen. Han var förvånad över alla sammanträffanden. Marys avlidna vän var ingen mindre än Charles Blom. Vem kvinnan var som Charles enligt tidningarna skjutit hade Mary ingen som helst aningen om. Anders hade sina misstankar om att det var Ruts väninna, Karin Krantz.

Anders hade aldrig träffat denna Karin men Siv hade vid ett par tillfällen berättat om henne. Hon var en frånskild före detta flygvärdinna som var tokig i karlar. Det hade varit Ruts ord till sin syster. Men det var inte bara Charles och Marys vänskapsförhållanden som förundrat. Det var andra saker som Anders fått reda på vid sin fika med Mary. Hennes före detta pojkvän, den som gett henne blåtitran i somras, var ingen mindre än Ingvars son, Josef. Och i samma ögonblick som Mary berättat hade allt fallit på plats. Josef var den person som Chris och han en fredagseftermiddag för drygt tjugofem år sedan misshandlat. Josef låg hopkrupen i skolans rökruta och bredvid låg hans cykel. Framhjulet var demolerat och Josefs jacka var sönder och ur näsan rann det blod på honom.

Anders förstod att Ingvar inte känt igenom honom. Detta var ju något som Josef måste ha berättat för sina föräldrar, Annabelle och Ingvar, eftersom han och Chris också förstört Josefs nya cykel. I alla fall så lovade Anders Mary att de skulle fortsätta hålla kontakten.

MANUEL OCH PREBEN satt inne på Restaurant Bondestuen. De hade precis ätit. Maten hade varit utsökt och de satt med varsitt glas vin ute på loftgången på andra våningen. Blåsten hade helt

avtagit. Men klockan hade blivit halv sex och det var kallt i luften. Av den servicevänliga personalen hade de fått varsin filt som de svept om sig. Preben hade haft rätt. Detta var underbart och maten hade varit fantastisk god.

Manuel satte vinglasen på bordet och lade filten på stolen bredvid. Han reste sig upp och tittade ner över nöjesfältet.

”Do you like the view?” sade Preben.

Manuel vände sig om, log och tog vinglasen.

”Beautiful.”

Manuel lutade sig på armbågarna mot träräcket. Han fick nog ändra uppfattning om Danmark. Detta var sagolikt. Han tittade upp mot himlen. Trots att den var gråblek så njöt han. Våren var här. Ja, kanske inte just i dag men Preben hade sagt att hela april varit fin. Det var ovanligt så här års i Skandinavien.

Manuel tog en klunk av rödvinet. Han behöll vinet i munnen, likt en sommelier på vinprovning. Preben hade berättat att Dyrehavsbakken var världens äldsta nöjespark, invigd redan 1583, och hade i århundraden besökts av kungligheter. Och det var just denna känsla Manuel fick där han stod. Han var en munskänk på slutet av 1500-talet som skulle avsmaka kungens vin för att se så Bondestuens personal inte förgiftat vinet. Han skrattade för sig själv och tittade på Preben som log brett och höjde sitt glas.

”Smagen på vinet, og oplevelsen her er fantastisk på foråret.”

Manuel nickade men förstod egentligen inte riktigt vad hans vän menade. Han tyckte danska var svårt.

Det var ganska mycket folk på nöjesfältet denna tidiga kväll. Pensionärer på väg in till spelhallarna och småbarnsföräldrar med upprymda barn, skrålande ungdomar med öl i sina händer och ett gäng

unga glada tjejer med spunnet socker. Gemensamt var att alla slängde de med huvudena och blickarna flackade. Manuel log. Ingen mötte hans blick där han stod på loftgången på andra våningen. Alla var de upptagna med sitt. Och det var så det skulle vara.

Manuel tog en klunk av vinet och på nytt svepte han med blicken över folkströmmen där nere. Han vände sig om mot Preben och satte vinglasen på bordet. Han tittade ner igen. Mitt i folkvimlet stod en stor man i skägg med paraply och det såg ut som om denne stirrade upp mot loftgången. Manuel ryckte till när han kände en hand på sin axel. Han vände sig om.

”Shall we go?” sade Preben.

Manuel nickade. Han slängde en blick ner. Men mannen med paraplyet var borta. De gick in från loftgången och ut i restaurangen.

”You go down; I need to visit the toilet.”

Manuel nickade. Han tog upp sin mobiltelefon och med blicken stadigt vilande på telefonen gick han ner för den branta trätrappan.

Innan han nådde entréplanet och lämnade de sista trappstegen stoppade han ner sin mobil, lyfte blicken och höll på att falla baklänges när han såg vem som stod endast en meter framför honom.

”Du besöker Danmark utan att varsko mig”, sade Börjesson och lyfte på paraplyet. ”Det måste betyda att du inte har haft några planer på att hälsa på mig. Rätta mig gärna om jag har fel?”

Manuel stod som förstummad. Han tittade upp mot det trånga trapploppet, men ingen Preben skyntades. Han och Börjesson stod på bottenplanet, inne i utsprånget i den öppna vestibulen. Ett tiotal meter bakom Börjesson passerade nöjesparkens besökare i ett enda stort sorl. Alla upptagna med sitt. Manuel hann varken svara eller reagera förrän han såg paraplyet med sin silverspets komma emot honom i full kraft för att därefter tränga in i magen på honom. Sekunden efter sjönk han ihop på golvet.

Kapitel 21

30 april

DET VAR ONSDAG, valborgsmässoafton och bara halv arbetsdag. Vädret var fint, nästan sommar i luften men chockstämningen låg fortfarande som ett glåmigt molntäcke över kontoret. Deras högt ansedde chef, Klaes Raymond Westerman, hade tagit sitt liv. I lördags eftermiddag hade hans kropp flutit upp på stranden.

I måndags kväll hade Kerstin på nytt ringt Anders och frågat om han kunde tänka sig att arbeta under en månadstid för att styra upp saker och ting efter Klaes bortgång. Anders hade låtit väldigt ledsen. Hon hade frågat om något annat också hänt, men han hade inte svarat utan bara sagt att han skulle återkomma och ge besked senast onsdag. Vilket var i dag. Hon hoppades på att han skulle säga ja.

Kerstin var oförstående inför allt som hänt under de senaste fyra månaderna. Mordet på Swedbrandt, och så Claudia som efter sitt fall i trappan dött på operationsbordet. Men också Anders hustrus död och denne Chris. Att inte förglömma Linus försvinnande och mordet på Rut, Monicas moster. Och i torsdags hade Per glömt att ta sitt insulin och drattat i vattnet och varit en hårsman ifrån att drunkna. Det verkade inte finnas någon ände på eländet.

Aldrig tidigare hade hon gråtit så mycket som hon gjort dessa dagar. Inte ens när hennes Franz gick bort. Hon mindes nu Anders ord – även om det då gällt huset i Beddinge. Han hade sagt att han trodde att det vilade en förbannelse över huset eftersom det hänt så mycket sedan de flyttade dit. Och kanske var det så.

Kerstin hade aldrig varit skrockfull men började alltmer tro att en förbannelse existerade och nu också drabbat Försäkringsmäklarnas personalstyrka. I lördags kväll hade hon fått beskedet om Klaes död. Det hade varit hans flickvän Jonna som ringt. Hon hade varit bedrövad men samlad. Kerstin hade inte kunnat hålla sig lika lugn utan brustit ut i gråt. Ändå hade hon fattat sig ganska

snabbt. Hon hade frågat om de bråkat, vilket Jonna svarat nej på. Kerstin hade sagt att något måste ha hänt annars skulle han inte ha gått ut i det femgradiga vattnet. Det hade blivit tyst i luren så Kerstin förstod att hon träffat en öm punkt, och därför låtit frågan förbli obesvarad.

Kerstin kunde inte mer än spekulera. Hon visste att Klaes hade älskat Jonna av hela sitt hjärta. Han hade också friat till henne. Och även om inga inbjudningskort var skrivna och utskickade så hade han inför personalen avslöjat att bröllopet skulle stånda till midsommar och att alla var bjudna.

Kerstin undrade nu om det kunde vara så att Jonna tackat nej till frieriet. Och om det fanns något annat som Klaes inte berättat. Hon bestämde sig för att efter jobbet ringa Didrik, Klaes granne och gode vän. Han om någon kunde säkert svara på vad som försiggått. Och vad som kunde ha drivit Klaes att ta sitt liv.

ROBERT BJÖRNER VAR fortfarande irriterad på Viktor. Inte en krona hade han fått låna av honom. Och ännu inga pengar från CSN. *Helvete!* Och i dag var det valborg. Dessutom konungens födelsedag, om det nu fanns någon utomfamiljär varelse som brydde sig om denne dyslektikers bemarkelsedag.

Viktor hade pladdrat något om att han funderade på att lämna Sverige för gott och åka till Tibet. Han skulle bosätta sig hos de tibetanska munkarna. Han ville rena själen och bli en av Dalai Lamas lärjungar. Gick inte detta att förverkliga ville han läsa teologi för att därefter bli prästvigd.

Robert var fullt medveten om att Viktor alltid varit underlig men att det skulle slå runt i skallen på honom så här tidigt i livet hade ändå kommit som en överraskning. Knäppheten började ju oftast inte ge sig till känna förrän man nådde fyrtioårsstrecket.

Robert bestämde sig för att åka hem till syrran. Det var ytterligare en person i raden som blivit ”koko”. Allt hennes prat om skyddsänglar. Att Mattias varit en fylgia. En beskyddare som skulle vägleda en.

Robert drog på munnen. Man fick ta det onda med det goda. Syrran var sista utvägen. En valborg utan pengar var som julafton utan klappar – något han allt för många gånger upplevt tillsammans med sin syster när de bodde hemma hos mamma och hennes nedsupna pojkvänner.

LEIF SATT PÅ kontoret. Han kunde inte fatta det. Tre av hans arbetskamrater var döda. Swedbrandt hade blivit mördad, Claudia hade fallit i trappan så olyckligt att hon avlidit, och nu hade Klaes tagit sitt liv. Allt detta på en och samma arbetsplats. Var det verkligen bara en tillfällighet? Han hade kunnat förstå det bättre om de varit några hundra anställda på kontoret, inte elva. Nu var det bara Kerstin Frankenheimer, Kent Nilsson, Per och han, tillsammans med Fabian Starcke och Mårten Malm samt Geir Björndalen, kvar på kontoret.

Leif undansköt tankarna på bråd död och elände. I stället tänkte han på sina drifter. Vilket hans terapeut benämnde OCD. Tvångstankar som blivit ett elände. Han visste inte hur han skulle få bukt med dem. I går hade han varit hos en försäkringstagare i Malmö. Kvinnan han besökt var ung och stilig med en mager och undernärd dotter på nio år. Ändå hade det varit dottern som fanns i hans tankar när han lämnade Malmö för att styra kosan mot Trelleborg. Han hade varit tvungen att göra ett stopp innan Vellinge. Han hade tagit upp mobilen, fällt sätet och det hade blivit fem minuters porrstreaming à la backfischs. Halvliggande i sätet hade han fallit in i ett rytmiskt och behagligt tempo. När sedan de klassiska ryckningarna gjort sig påminda hade han ökat tempot. De sista dragen innan själva avfyrningen hade han polerat som ett jehu. Han hade greppat pappersmuggen från muggstället och satt som slokhatt över det glansfulla ollonet. Av alla kaskaderna hade muggen guppat upp och ner likt en flottör och han hade sjunkit ihop i sätet som en dödbakad sufflé.

Leif förstod att han inte skulle lyckas vänja sig av med detta. En vardagssyssla som han var nödd att utföra likt en rökare som var tvungen att ta sitt morgonbloss.

Det hade varit lugnt en tid men tagit fart på nytt och så också trappats upp. Han kunde inte längre säga att hans perversa beteende endast var en del i människans tillkortakommande. Det var mycket värre än så. Han var fyrtyotre och redan vad unga killar och tjejer benämnde ”ful gubbe”. Han hade också så smått börjat fantisera om hur det skulle vara att tilltvinga sig samlag med en minderårig. Något som inte under några omständigheter fick ske. Om dessa tankar ökade i styrka och han inte kunde bemästra dem fanns det bara en utväg.

INGVAR SPÄNDE FAST säkerhetsbältet. Om tjugo minuter skulle de landa i Manilla. Han hade haft tid att tänka när han bott hos sin syster och sväger i Sverige. Han hade kommit fram till att han inte kunde gå och vara rädd längre. Dessutom hade han bestämt sig för att sluta sina dagar på Filippinerna. Trots allt var det där som hans son numera bodde och där hans älskade hustru var jordfäst. Och om det skulle visa sig att Allan Börjesson också befann sig på Filippinerna så visste han att denne galning förr eller senare skulle dyka upp på restaurangen och då skulle han vara beredd. Han hade något i rockärmen som Börjesson aldrig skulle kunna värja sig emot. Något som han och Josef diskuterat, och som båda till en början varit mycket skeptiska till när den filippinske mannen besökt restaurangen och berättat om den gamla kvinnan och hennes förmågor. Josef hade sagt att det bara var en placeboeffekt, att negativa förväntningar och tankar hos en skröplig person kunde förvärra vederbörandes tillstånd. Den tandlöse mannen hade skrattat hjärtligt och sagt att det var så de okunniga, men också västerlänningar, oftast resonerade eftersom de ville ge allt främmande en rationell förklaring. När mannen några dagar senare på nytt besökte deras restaurang hade Josef tänkt om. Han hade frågat mannen om kvinnans adress.

Ingvar blev allvarsam. Medan han befunnit sig i Sverige hade hans son besökt den mytomspunna kvinnan och fixat allt. Josef hade inte haft någon hårtuss från Börjesson med sig, vilket kvinnan först frågat efter, utan bara en ägodel. Ett armbandsur som Börjesson tappat i Beddinge vid

brevlådorna för ett antal år sedan. Kvinnan hade tagit av remmen och sytt in klockan i voodoodockan.

De hade fått betala närmare 100 000 pesos för dockan. Vilket motsvarade en hel årsinkomst för en filippinsk servitris på en bättre restaurang. Men om det skulle visa sig fungera var dockan värd varenda peso. Den gamla kvinnan hade sagt att den berörda personen inte behövde vara närvarande. Inte ens befinna sig i samma land utan det gick att utföra varhelst personen ifråga befann sig. Samtidigt var det något som Ingvar inte kunde få svar på så länge han inte kände någon i Börjessons närhet, någon som kunde berätta för honom att Börjesson tvärt blivit sjuk och kanske också avlidit.

Ingvar kom nu att tänka på Anders som mist sin hustru. Men också varit av med sin son i en hel månad. Vad han inte berättat för honom var att han visste att det var Anders och dennes avlidne vän, fastighetsmäklare Chris, som misshandlat hans son Josef dagen före valborgsmässoafton för tjugofem år sedan. Första gången Ingvar träffade Chris hade han tyckt sig känna igen honom men inte kunnat placera var han tidigare sett denne fastighetsmäklare. Men när han sedan såg Chris på visningen tillsammans med Anders hade allt fallit på plats. I högstadiet hade dessa två varit några riktiga plågoandar. Men nu hade de fått tillbaka en del. Och det var väl så livet tedde sig när allt kom omkring? Båda hade de fått betala av sina skulder. Chris hade förolyckats och Anders hade mist sin hustru, men också fått leva i veckor i ovissheten om ifall hans son var död eller i livet.

DIDRIK SAKNADE OCH sörjde sin vän. Denna händelse var det värsta som kunde inträffa. Och nu hade det skett. Tidigt i lördags morse hade hans vän begått självmord. Dränkt sig. Och det var just denna morgon som Didrik gått en lång promenad längs stranden.

Didrik skakade på huvudet. Samtidigt ville han inte säga att han var allt för förvånad eftersom han visste hur förälskad Klaes varit i denna långa rödhåriga kvinna. Hon hade trollbundet honom

med sin skönhet och hans förnuft hade flugit all världens väg. Å andra sidan var det inget konstigt. Det hade hänt miljontals människor miljontals gånger förut och skulle hända miljontals människor miljontals gånger till.

Äntligen kunde han nu säga vad han tyckt om Jonna. Han hade aldrig gillat henne. Hon hade drag av hans före detta – kvinnan som tillsammans med hans vän och affärskollega förskingrat åtskilliga miljoner ur deras gemensamma bolag och fått honom skuldsatt upp över öronen.

Att Klaes hade kunnat lita på glamourösa Jonna var i det närmaste ofattbart. En etablerad och slipad modell som bott utomlands hela sitt vuxna liv där Paris, Milano och New York var hennes vardag. Hon hade jobbat tillsammans med storheter som Pierce Brosnan och Brad Pitt och hade säkerligen blivit uppvaktad av en mångfald kändisar. Att Klaes på allvar trodde att hon menat allvar i sin relation med honom hade varit naivt. Men Didrik hade inte velat skjuta sin vän i sank. Han visste hur glad Klaes hade varit. Ändå hade han tyckt att vännen borde ha förstått. Detta var en kvinna med en äventyrlusta utöver det vanliga. Att hon skulle nöja sig med en gubbe som nästan var tjugo år äldre än hon och med ett liv i trista Höllviken var mindre sannolikt.

Ana hade berättat att när Klaes och Jonna varit där den torsdagen för tre veckor sedan hade Ana rest sig upp för att gå på toaletten och när hon stått utanför hade hon hört en massa underliga ljud inifrån badrummet. Ana hade inte kunnat vara säker men det hade låtit som om Jonna haft sex därinne. Men Klaes hade suttit vid bordet. Och det hade Anders och Didrik också gjort. När Mimmi också saknades vid bordet hade Ana blivit osäker. Hon hade ju sett Jonnas långa blickar på väninnan. Blickar som vilken kvinna som helst kunde tyda. Samtidigt visste hon att Mimmi var heterosexuell ut i fingerspetsarna. Men Jonna var vacker. En kvinna som säkert kunde få andra kvinnor att fantisera om hur det skulle vara att ha sex tillsammans med en kvinna. Ana hade gått till andra änden av huset, till en annan toalett, och utanför den hade hon stött ihop med Mimmi och känt sig lättad. Hon hade förstått att Jonna satt inne på toaletten och onanerade. Och av hennes tidigare blickar att döma hade hon säkert Mimmi i tankarna.

KERSTIN HADE LÄMNAT kontoret. Klockan hade blivit fem i halv ett och hon stegade in på Valen. Hon var på väg till ICA för att köpa något gott till kvällen. Anders hade inte ringt och gett besked. Men hon visste att han var en man som alltid höll sitt löfte. Hon stannade till och tog upp sin mobil från väskan och stoppade den i kappfickan.

”Ursäkta.”

Kerstin vände sig om.

”Jag tror att ni tappade något.”

Framför henne stod en mörk stilig man i hennes ålder. I handen höll han en hårklämma.

”O ja, det ser ut som min.”

Mannen log och räckte henne klämman.

”Tack”, sade Kerstin och tittade på honom. ”Har vi inte setts förut?”

”Nej, det tror jag inte”, sade mannen och log på nytt. ”En sådan stilig kvinna skulle jag absolut ha kommit ihåg.”

Kerstin skrattade samtidigt som mannen sträckte fram handen.

”Erik Sörensson.”

LEIF HADE LÄMNAT kontoret och satt i bilen vid en lekplats. Han hade fått syn på några småflickor. Han visste att det var vanvettigt men det pockade på så han var illa tvungen. Han drog ner gylfen och tog tidningen från passagerarsätet och lade i knäet. Han såg att den ena flickan satte sig gränsle på gungbrädan. Han tog ut sin penis och sträckte på sig så han kunde se bättre. Han drog makligt, lugnt och metodiskt, det var så här det skulle kännas. Dessutom stod han perfekt placerad, han

kunde se genom buskarna. Genast blev han hård. Det skulle inte ta många minuter. Plötsligt öppnades dörren.

”Din jävla pedofil!”

Leif släppte sin lem och försökte värja sig men hann inte.

I LÖRDAGS HADE Juliana besökt sin mamma på sjukhuset. Och i måndags hade doktorn ringt och bett henne komma eftersom hennes mamma blivit avsevärt sämre. Läkaren befarade att hon inte hade långt kvar.

Juliana tog upp näsduken. På nytt kom tårarna. Hon kunde inte fatta att mamma var borta. Hon var själv nu. Ingen att prata med mer än sina två arbetskamrater, Giovanna och Renata, som hon inte tyckte var rätt personer att ventileras sorger med. Hon önskade nu att Dimitrij varit hos henne och delat med sig av sitt lugn och sin trygghet.

PER VAR HEMMA efter jobbet. Han halvlåg i soffan. Det hade bara varit en halv arbetsdag. Ändå kände han sig trött. Förra veckans händelse satt fortfarande i. Han tittade på sin mobil. Han visste att Jenny skulle komma vilken minut som helst. Och trots att hon dessa dagar tagit hand om honom på ett förnämligt vis hade han bestämt sig. När han hörde ett rasslande utanför dörren satte han sig upp.

”Är det någon hemma?”

Han drog på det. På något vis ville han med sin tystnad förbereda henne på att denna hemkomst inte skulle bli lik de andra.

”Ja”, fick han fram.

Jenny stod i dörren.

”Hej.”

”Hej”, sade Per.

Jenny tittade på honom.

”Vad du ser moloken ut.”

”Jag är fortfarande trött efter vinterbadandet.”

Jenny drog på munnen.

”Det förstår jag.”

Per reste sig upp från soffan. Han tittade på henne. Hon var i färd med att ta av sig kappan.

”Jag har något jag vill prata med dig om.”

”Okej”, sade hon och stannade upp när hon såg hans allvarsamma ansiktsuttryck.

Hon lade kappan över soffryggen.

I SÖNDAGS HADE Jonna ringt henne och berättat vad som hänt Klaes. Men Annika hade bestämt sig för att inte falla för frestelsen. Det var inte så att hon trodde att Jonna skulle förföra henne om de träffades. För även om Jonna var en mycket sexuell person så fanns det säkert också en gräns för henne. Hennes pojkvän hade nyligen tagit sitt liv så sex var säkert inget som hon haft i tankarna när hon ringde. I stället var det så att Annika var orolig över att hon själv skulle tappa fattningen och kanske lägga an på väninnan ifall de sågs. Jonna hade inte nämnt något om att hon ville ses men Annika förstod att Jonna behövde någon att prata med efter det som hänt.

Under de tre veckor som gått (sedan hennes oväntade rendezvous med Jonna på kaféet) hade hon och Stefan haft det bra. På samma gång hade hon minst en gång om dagen tänkt på Jonna. Och ju mer hon tänkte på henne desto mer pirrigt blev det. Och trots att hon inte ville så slutade det

nästan alltid med att hon satt på toaletten med fingrarna på ett ställe där hon önskade att någons annans fingrar, eller stortå, var.

ROLF VISSTE INTE vad han skulle tro. I går hade Viveka sagt något om att hon kunde få saker och ting att flytta på sig utan handkraft. Naturligtvis förstod han att det var av välvilja. Att hon med alla medel försökte få honom på andra tankar. Men dravel var inte vad han behövde nu. Han behövde tid att sörja.

Sivs och Vivekas relation hade alltid varit frostig, likt hans och Vivekas. Hans dotters självständighet hade visat sig tidigt. Och hennes nästan nio år utomlands hade naturligtvis gjort sitt. Självfallet älskade han sin dotter, men efter bara några timmar tillsammans slutade det alltid i ordväxlingar. Siv och Monica hade alltid sagt att de liknade varandra för mycket. Lika envisa.

Rolf kände tårarna när han tänkte på Monica och sin älskade hustru. Hans liv hade slagits i spillror. Nu var det bara han och Viveka kvar. Och då gällde det att ta vara på de sista glädjejämnena i livet.

I dag hade han vandrat omkring i Trelleborg i nästan två timmar. Han behövde skingra tankarna. Han hade gått till Willys och utanför hade han stött ihop med den strävsamme och pratglade och numera pensionerade moderaten Bertil, som redan verkade ha påbörjat moderaternas valkampanj. Som alltid var Bertil upptagen med sig själv och sitt och hade inte uppmärksammat sorgen. Inne på Willys hade Rolf träffat en nära väninna till Siv. Hon hade fått beskedet om Sivs död i måndags och blivit förkrossad. Själv hade hon förlorat sin man för två år sedan så hon visste vad som väntade. Hon hade sagt att Rolf kunde ringa henne vilken tid som helst på dygnet om han kände sig ensam och behövde prata.

I SÖNDAGS KVÄLL hade Jonna mer eller mindre blivit utslängd från villan i Höllviken när hon berättat för Klaes bror att hon sagt till Klaes att hon inte ville gifta sig med honom. Brodern och hans två döttrar hade genast sagt att hon fick söka sig ett annat boende. Hon hade fått tillstånd att bo kvar månaden ut, vilket betydde att det var sista dagen i dag. De hade sagt att hon kunde behålla bilen tills Klaes blivit jordfäst och allt var över. Jonna hade inte vetat vad hon skulle ta sig till så hon hade sänt ett sms till Rafi. Och det visade sig att han befann sig i Sverige, närmare bestämt i Malmö på Hotell Astoria.

Jonna visste inte om det var ödet som ingripit men Rafi och hon skulle träffas i morgon. Hon såg fram emot det. Hon behövde någon att prata med. Hon hade försökt med Annika. Men efter vad som hänt på kaféet verkade Annika ha tagit avstånd från henne. Kanske Annika trodde att hon inte brydde sig om vad som hänt Klaes. Naturligtvis var Jonna ledsen och chockad över Klaes drastiska handling och död. Men hon var inte en person som grät. Något som bland annat Eileen Ford, modellmammans, men också Vendela Kirsebom, lärt henne. Man kommer inte någonvart med tårar.

Jonna hade naturligtvis varit fullt införstådd med att Klaes skulle bli oerhört besviken när han fick beskedet att hon inte ville gifta sig med honom. Men att han skulle gå rakt ut i det kalla vattnet och dränka sig var inget som hon i sin vildaste fantasi kunde tänka sig. Hon hade inte vågat berätta för Klaes bror att hon också gjort klart för Klaes att hon skulle göra abort. Ja, hon var inte ens säker på om brodern visste att hon väntade barn. Hon mindes Klaes ord. Han hade sagt att han skulle vänta med att berätta för sin bror tills hon var i tredje månaden.

Men oavsett sitt möte med Rafi i morgon var hon tvungen att sova någonstans i natt. Hon tog upp sin mobil från handväskan. Hon slog sin lillebrors nummer. Hon hoppades att hon kunde sova där.

DET HADE TAGIT emot. Ändå tänkte Dimitrij att han skulle ge det en chans. Han hade hört sig för i både Malmö och Trelleborg men det verkade som förgjort. Han hade till och med erbjudit sig att han kunde arbeta för mindre än femtio kronor per timme. Araben i restaurangen hade skrattat åt honom och sagt att om man anställde en person i Sverige fick man i stället pengar av staten. Dimitrij förstod ingenting. Att man som restaurangägare inte behövde betala ut någon lön utan i stället fick pengar om man anställde någon verkade gå tvärt emot det förnuftiga. Han var inte ekonomisk skolad men förstod att detta måste vara en ekonomisk hårdsmälta för den svenska statens finanser och undrade om det var en idé hämtad från Sovjetunionen före glasnost och perestrojkan.

Dimitrij hade i alla fall fått ihop till en flygbiljett av allt burksamlandet och befann sig nu på flyget till Bukarest. Han hade kvar några släktingar i landet och hoppades på att de skulle hjälpa honom. Han visste också att hans vän på fängelset hade muckat i vår så han kunde kontakta honom. Vännen hade suttit inlåst i trettio två år och var tillsammans med numera avlidne Cosmin den på fängelset som tillbragt längst tid bakom lås och bom. Dimitrij drog på munnen när han tänkte på denne Cosmin. Endast femton år gammal hade Cosmin skurit tungan av sin syster och hennes kille eftersom de vägrat hålla tyst när han under fotbolls VM 1938 lyssnade på radion då Rumänien mötte Cuba i åttondelsfinalen. Det var dessa två interner, Cosmin och Viktor Hagi, som Dimitrij hade spenderat mest tid tillsammans med under sina tjugosju år i fängelset.

DET HADE INTE blivit någon karusellåkning i lördags mer än i Farfarsbilarna. Och det var innan han sett Manuel stående på restaurangens loftgång. Börjesson kunde inte förstå denne portugis. Manuel hade åkt till Danmark utan att varsko honom om sin resa. Detta var i allra högsta grad oförlåtligt. Men människan förnekade sig aldrig. Det fanns ingen ryggrad. Löften i dag var inte värda ett vittne. Men portugisen hade fått vad han förtjänade.

Börjesson hade inte räknat med att möta någon trätobroder eller svikare när han besökte Bakken. Han hade varit tvungen att på nytt ta Mercedesen eftersom han insett att han skulle åka fast om

han spatserade därifrån. Samtidigt förstod han att någon säkert hade noterat att en svenskregistrerad bil lämnat Bakkens parkering endast minuterna efter vad som hänt vid Restaurant Bondestuen. Men det hade fått bära eller brista. Han hade passerat över bron och det hade gått bra. Han hade tagit in på Strand Hotell, ett litet och prisvärt hotell med endast tjugofyra rum fördelat på två våningar. De flesta rummen stod dessutom tomma. Glesbefolkat passade honom utmärkt.

BENGT OCH ELLI stod vid bålet och höll om varandra. I år hade de valt mellan Stadsparken, Trelleborgens och Dalabadet. Det hade blivit Dalabadet. Allt kändes bra. Det var han och Elli. Inget polisarbete mer. Han hade till och med undvikit att svara när Kjell Modigh och Bertil Nihlén ringt.

Vid ett par tillfällen hade han tänkt på denne Charles Erik Blom. Den man som med all säkerhet skjutit Karin Krantz för att därefter ta sitt eget liv. Men också en person som var halvbror till Allan Börjesson och som Bengt alltmer förstod hade gett unga Claudia Béjart en knuff så hon fallit i trappan och slagit huvudet så olyckligt att hon senare avlidit på sjukhuset.

Bengt hade lovat sin hustru att det fick vara slut med allt polisarbete. Ändå hade han sänt ett mejl till Linnea (Modighs och Nihléns nya kvinnliga kollega som han inte fått tillfälle att träffa än men som han hade hört så mycket gott om) att hon inte skulle glömma att kolla upp den lägenhet som Blom var ägare till och som låg mitt emot Swedbanks Fastighetsbyrå i Trelleborg. En enrummare där det på brevkastet stod C E Sörensson.

DIMITRIJ HADE SOMNAT men väcktes av en massa skrik. Han tittade sig omkring, sedan på flygvärdinnan. Hon såg orolig ut. Han förstod att de hamnat i en rejäl luftgrop eftersom planet krängde våldsamt.

”This is your captain speaking. Please fasten your seatbelts.”

Dimitrij satte sig upp. Han hade fått en plats i mitten av planet längst ut mot gången. Stolen längst in gapade tom och bredvid honom satt en ljus man i trettiofemårsåldern. En man som såg ovanligt lugn och behärskad ut med tanke på situationen som rådde. Dimitrij tog på sig säkerhetsbältet. Han tittade på den unge mannen som inte gjorde minsta lilla antydning till att knäppa på sig bältet. Han förstod att mannen var svensk eftersom denne tidigare suttit med en svensk dagstidning.

”Du ska fästa säkerhetsbältet.”

Mannen vände sig mot Dimitrij.

”Det kommer att gå bra.”

På nytt tittade Dimitrij på honom.

”Ja, det hoppas jag, annars dör vi allihop.”

Kvinnan i raden framför dem vände sig om och spände blicken i Dimitrij.

”Jag har två barn här så du kan väl tänka på vad du säger.”

Dimitrij lyfte på armen i en ursäkt samtidigt som planet skakade till på nytt och några tjut ljud genom flygplanskroppen.

”Du får sätta på dig bältet”, sade Dimitrij på nytt och vände sig om mot mannen.

Den unge mannen mötte Dimitrijs blick.

”Det kommer att gå bra.”

”Det har du sagt. Men om du inte är fastspänd så kommer du att kastas runt här i kabinen som en vante och då kan du skada andra.”

En sekundlång tystnad. Ännu en luftgrop. Någon drog hörbart efter andan.

”Vi är alla här för att vi har skadat andra”, sade mannen.

Dimitrij blev nu irriterad och spände ögonen i honom.

”Antingen sätter du på dig bältet eller så gör jag det till dig.”

Flygvärdinnan kom nu fram. I handen höll hon passagerarlistan. Hon läste på listan för att därefter titta uppfordrande på den unge mannen.

”Kan Mattias sätta på sig bältet?”

Dimitrij vände sig om mot denne Mattias som verkade underligt frånvarande, som försänkt i dvala. Dimitrij tittade upp mot flygvärdinnan.

”Han är vad ni svenskar kallar ’trög’. Jag har sagt till honom flera gånger.”

Tvårt föll planet och Dimitrij såg hur flygvärdinnan slog emot kabintaket för att därefter falla ner livlös. Passagerare skrek hejdlöst och ett öronbedövande brak hördes och omedelbart fick planet en fyrtiofemgraders lutning. Dimitrij slängde en blick på Mattias som satt kvar i stolen, och detta fastän han inte satt på sig säkerhetsbältet. Dimitrij tittade ut och såg att något fattades. I nästa sekund såg han vad. Det fanns ingen vinge.

Kapitel 22

1 maj

KLOCKAN VAR TJUGO över sex på morgonen och Leif var tillbaka i cellen. Han hade precis varit på sitt tredje förhör. Hela eftermiddagen, kvällen och natten hade han tillbringat på polishuset. Han hade mer eller mindre suttit i förhör hela natten. Något som på sätt och vis varit befriande. Han hade klaustrofobi och var tacksam för varje minut han befann sig utanför cellen. Han hade berättat för polisen om sin cellskräck. Men också för de två biffiga fångvaktarna som bara skrattat och sagt att det skulle han ha tänkt på innan han satte sig i bilen med kuken i näven och tittade på småtjejer. Han hade funderat fram och tillbaka och förstod att det skulle bli ännu värre när han släpptes. Det skulle trappas upp ytterligare. Han insåg att det var dags. Men de hade tagit ifrån honom bältet.

Leif tittade sig omkring. Han tog av sig tröjan. Han skulle kunna få ut fyra remsor av tyget och två av ärmarna. Det skulle räcka. Han hoppades att remsorna skulle hålla hans tyngd.

PER TITTADE PÅ klockan. Den var halv sju på morgonen och Jenny hade precis gått. Hon hade tagit med sig sina saker, kläder och vattenkokare, och överlämnat nycklarna. Det kändes konstigt att de aldrig mer skulle ses. Samtidigt var det en lättnad. Jenny var definitivt ett avslutat kapitel.

Det hade varit ett segdraget avslut. De hade mer eller mindre diskuterat i sexton timmar med undantag för ett avbrott då de tittat på Roman Polanskis mästerverk *The Pianist* med Adrien Brody i huvudrollen som den gudabenådade pianisten Wladyslaw Szpilman, en film som båda under en längre tid velat se. Jenny hade sagt att hon troligtvis skulle åka över till USA igen eftersom Woods på nytt tagit kontakt med henne. Per hade fått sina misstankar besannade. Woods hade kontaktat henne igen, eller så hade kontakten aldrig varit bruten.

Per visste att Jennys innersta dröm var att bli en ny Keira Knightley. Hon hade sett *Stolthet och fördom* ett dussintal gånger och förtrollats av denna Knightley. Men att Jenny på allvar skulle bli en

erkänd aktris var tveksamt. Hon hade gjort några korta inlägg i kalkonfilmer som *Beck* och *Wallander*. Rullar som var så kitschiga att de uppnått ett underhållningsvärde och nästintill fått kultstatus.

När det kom till hans ofta förekommande tankar om övergreppet som han en nyårsafton vid fyra års ålder blivit utsatt för kände han nu för första gången att han fått styrka att gå vidare. Att han inte behövde sitta själv nästa nyårshelg. Skuggan i mörkret som plötsligt fick liv och kom emot honom i sakta mak började i stället ge sig iväg bort i sakta mak.

DET VAR TORSDAG morgon och Preben Skindballe satt vid köksbordet i sin lägenhet i Köpenhamn på Skindergade, bara några stenkast från Rådhusplatsen och Strøget. Han tittade ut genom fönstret. Han kunde fortfarande inte förstå vad som hänt i lördags och undrade om det ändå inte hade rört sig om en intern uppgörelse. Folk körde inte ett paraply i magen på någon sådär utan vidare. Och än mindre i en miljö som Dyrehavsbakken där det kryllade av folk.

När Preben kommit ut från restaurangens toalett hade han hört en massa sorl nerifrån. Han hade rusat ner för trappan och där hade en liten folkhop stått runt hans vän som legat blödande och bredvid låg paraplyet. Synen av allt blod hade fått honom smått hysterisk och han hade börjat skrika. Han hade alltid varit känslig för blod, vilket troligtvis hade att göra med att han som barn sett sin lillasyster skära tummen av sig när hon lekt med en kniv.

Stående i den öppna vestibulen smått chockad hade en ung kvinna dykt upp som från ingenstans, och på vad Preben nu i efterhand skulle säga mirakulöst vis fått honom lugn. I stället för att stå och stirra apatiskt på sin blödande vän hade han satt sig ner på knä och tagit Manuals hand. När han sekunderna efter kommit på sig själv att hans lugn inte kunde vara verkligt hade han vänt sig om och tittat upp mot anhopningen av människor. Men kvinnan var borta. Han hade inte funderat

mer över det förrän han kommit hem på kvällen. Hur hade den skelögda kvinnan kunnat få honom så lugn?

Mannen som skadat Manuel var fortfarande på fri fot. Preben hade dagligen varit och besökt sin vän på Rigshospitalet. Paraplyspetsen hade träffat levern och skadan hade varit livshotande men Manuel hade haft tur i oturen. Han hade kommit fort till hospitalet så hans liv gick att rädda. Läkaren hade sagt att mannen som gjort det måste ha haft en enorm råstyrka. Fastän spetsen var trubbig hade den ändå gått igenom de tre hudlagren.

I går på sjukhuset hade Preben fått några ord med Manuel. Han hade frågat honom om han visste vem mannen var. Manuel hade sagt att han aldrig tidigare sett honom.

BÖRJESSON HADE LEGAT fem nätter på Strand Hotell i Malmö. Kvinnan i receptionen var trevlig men högeligen pratsam. Han hoppades på att hon inte skulle bli allt för frågvis.

Eftersom hotellet inte hade någon egen restaurang, bara en enkel kafeteria, hade han ätit på Strandens gatukök & kiosk och på Sea restaurant & pub som låg i den ljursturkosgröna byggnaden. På dagarna hade han gjort sina inköp på ICA Nära som öppnade redan sju på morgonen. Han hade också hunnit med att besöka frisören, Salong Coralle, som fått ansat hans skägg.

Hotellet låg bara ett stenkast från fiskehamnen och Småbåtshamnen så de dagar han inte låg på rummet och tittade på teve var han nere och fluktade på alla båtarna. Samtidigt var han försiktig. Han visste att många seglare var högutbildade och hade huvudet på skaft och följde dagligen nyhetsflödet. Och det var därför som han alltid bar Ivans glasögon (eller vems det nu var) tillsammans med någon av mössorna eller kepsen som han tagit hemma hos Knud när han hämtade sina pengar. Att någon skulle känna igen honom i den utstyrseln, tillsammans med hans numera välväxta skägg, var mindre troligt. Dessutom var han inte dagligen på löpsedlarna numera. Ändå

förstod han att han var tvungen att snart ge sig iväg – han befann sig inte längre på prisförmånliga Filippinerna.

En natt på hotellet gick på 548 kronor, så med övernattningar och dagliga restaurangbesök och inköp på ICA Nära gick det nästan en tusenlapp om dagen. Detta betydde att om han stannade kvar på hotellet och åt ute två till tre gånger om dagen skulle snart de 50 000 kronorna vara slut. Han var också tvungen att köpa lite kläder. De klädesplagg som han tagit med sig från stugan i Bokeslund och packat ner i ryggsäcken var inte tillräckligt.

Tankarna hade slagit honom att han kunde köpa en båt. På sina spatserturer hade han sett att en hel del båtar inte var sjösatta. Dessutom var en del till salu. Och med tanke på att det bara var majmånad skulle han åtminstone – om han köpte en – klara fem månader innan hösten var i antågande. Och all mat kunde han tillreda i kabyssen. Något som betydde att han skulle klara sig med en budget på tusen kronor per månad.

Det fanns ett tiotal båtar i prisklassen 30 000 – 40 000 kronor så för att pengarna inte snart skulle ta slut förstod han att han måste bestämma sig fort.

KERSTIN VAR SMÅTT tagen av vad Anders berättat i går. Hon förstod varför han låtit nere i måndags kväll när hon ringt och varför han inte kunnat ge ett besked om han kunde hjälpa till under en månads tid på kontoret när Klaes nu inte längre fanns i livet. Siv, Monicas mamma, hade tagit sitt liv. Tabletter. Anders hade berättat att Rolf sagt att hon inte orkade mer. Att ha förlorat två barn och en syster, och också det som hänt Linus, hade blivit för mycket för henne.

Kerstin skakade på huvudet. Allt var ogripbart. Eländet som ständigt drabbade folk i hennes närhet. På en och samma gång var hon glad. Anders hade sagt ja till att arbeta på Försäkringsmäklarna under en månad. Kerstin var övertygad om att detta skulle göra honom gott. Det gick inte att gå hemma. Det fick människor att fundera. Och ofta var det på negativa saker. På

måndag var Anders tillbaka. Något Kerstin visste att Per såg fram emot. På fredag var det dags igen för deras efterlängtade badminton.

Men det fanns andra saker att glädjas åt än Anders återkomst till kontoret. Mannen hon träffat i går inne på Valen utanför ICA hade ringt henne på kvällen och de hade pratat i telefon i nästan två timmar. Det kändes som om detta var en man som kunde få henne att glömma Anders.

Denne långa mörke man vid namn Erik Sörensson verkade vara en gentleman ut i fingerspetsarna och hade en lägenhet mitt emot Swedbank Fastighetsbyrå. Han hade sagt att han tidigare bott i Malmö men var nu tillbaka i Trelleborg för att han blivit kallad att hjälpa andra att komma till insikt. Det hade låtit mysigt men Kerstin förstod att han ville vänta med att berätta mer ingående om sig själv, och vad han egentligen sysslade med. Kanske var det bara så att han nyligen skilt sig och var försiktig inför nya bekantskaper?

Kerstin tänkte också på vad Didrik sagt i går. Jonna var gravid. Och kanske var det så att Jonna bestämt sig för att inte behålla barnet och sagt detta till Klaes. Och med tanke på hur lycklig Klaes verkade ha varit med Jonna så hade Jonnas beslut att inte föda barnet, tillsammans med att hon inte ville gifta sig med honom, förmodligen utlöst hans självmordstankar och han hade gjort slag i saken och gått ut i det kalla vattnet och dränkt sig.

I GÅR HADE Mimmi ringt Anders och frågat hur han mårde efter allt som hänt. I söndags kväll hade han själv ringt upp henne och berättat vad som hänt Linus mormor. Och bara timmarna innan, på förmiddagen, hade Mimmi fått ett samtal från Ana som berättat om Klaes drastiska handling. Anders hade sagt att han mårde okej med tanke på omständigheterna. Försiktigt hade Mimmi frågat om han hunnit fundera något på deras framtid. Hon hade tillagt att hon var fullt medveten om att hennes undrande kommit vid en oläglig tidpunkt. Men hon saknade honom. Han hade sagt att han mer än gärna ville att hon skulle komma och att han inte kunde tänka sig något

annat än att de nu blev ett par på allvar. Hon hade blivit glad och sagt om det var okej om hon dök upp redan i morgon. Med ett jakande hade han tillagt att han lovat Kerstin och de andra på kontoret att ställa upp under en månads tid när nu Westerman tagit sitt liv. Han hoppades att detta inte skulle inverka på hennes beslut och tilltänkta ankomst. De hade ju all tid i världen till varandra på kvällarna och helgerna.

Anders kunde inte fatta det. Denna långbenta och rödhåriga kvinna vid namn Jonna. Han kom att tänka på hennes långa blickar på Mimmi när de var hemma hos Didrik. Blickar som gjort honom rasande. Var det inte nog med att hon bestulit honom på Monica?

Anders sköt undan tankarna på Jonna och hennes spirande kättja som hon till varje pris verkade vilja slå an på. I dag skulle han och Linus till Malmö för att bland annat köpa en klänning till Mimmi, och denna kreation skulle han inhandla på Limhamns Modehus. En butik med ett digert urval av märken som Gerry Weber, Erfo, Jensen Woman, Merrytime, Tuzzi och Joseph Ribkoff.

LOTTA FÖRSTOD ATT Silver älskade henne. Han var så fin mot henne och deras dotter så det behövdes inte ytterligare bekräftelse. Hon kunde inte kräva av honom att han skulle flytta upp till Ångermanland. Han hade sina rötter här. Möjligtvis kunde hon höra med honom om några år.

När det kom till hennes funderingar om egen verksamhet kunde hon lika gärna starta upp något här nere. Det var också tryggast. Tony hade ett bra arbete på banken så stannade de här nere hade de i alla fall en säker inkomst.

I går hade hon på nytt träffat Elisabeth Fritzon-Högberg uppe i affären. Något som hade känts underligt. Hon hade inte tänkt på det förrän hon kom hem i går och hade packat upp matvarorna och ställt in i kylan. Varje gång hon stod inför någon olägenhet och var ledsen verkade hon stöta ihop med denna mjuka kvinna.

Elisabeth var legitimerad psykolog och en inbiten Höllvikenbo och hade stöttat henne flera gånger efter Vincents tragiska bortgång. Lotta hade också fått hennes mobilnummer och ringt henne i samband med Tonys återkomst och frågat om det var så vettigt att släppa in Tony så kort tid efter Vincents bortgång. I går när de var på väg ut från affären bestämde sig Lotta för att ta mod till sig och fråga om skelandet med ögat var medfött. Men när hon vände sig om och skulle fråga var Elisabeth som uppslukad av jorden. Lotta hade genast blickat in i affären, men i gången syntes ingen. Och i dag när hon ringt henne hade en röst sagt att numret upphört.

SIGURBJÖRT VAR BEDRÖVAD. Hon hade gråtit hela morgonen. Hennes älskade Leif hade hängt sig i cellen. Polisen hade sagt att i går hade Leif suttit i sin bil vid en lekplats och onanerat när en civilklädd polis tagit honom på bar gärning. Sigurbjört kunde inte fatta det. Att han inte sagt något om att han fått återfall. Hon hade försökt nå hans terapeut men utan resultat. Hon ville ha svar på hur detta kunde ha hänt.

På nytt föll hon i gråt. Hon visste att hon till en del hade skuld i detta även om hon den senaste tiden hade jobbat hårt med att få bukt med sin svartsjuka. Och hon hade lyckats tygla den. Men under många år hade hon varit en plåga för sin make. Detta trots att han aldrig någonsin flörtade eller visade minsta lilla intresse för andra kvinnor. Dessutom hade hon fått honom att tycka att sex nästan var tabubelagt. Att det var ett nödvändigt ont. Och så fort han tog initiativet i sängen klankade hon ner på honom. Hon hade till och med skrattat när han gjorde sina sexanspelningar.

BÖRJESSON NICKADE TILL kvinnan i receptionen och sneglade på klockan på väggen som visade på kvart i tio. Innan han gick ut vände han sig om. Det var dags att säga något till den pratglada kvinnan annars skulle hon säkerligen misstänka något.

”Tack för frukosten.”

Hon log.

”Smakade det bra?”

Han böjde på huvudet och med raska steg lämnade han Hotell Strand. Han skulle gå en runda bland båtarna. Sent i går kväll hade han bestämt sig. Han skulle köpa en båt. Av de båtar som stod i sina vaggor var det fyra stycken som var intressanta. Två segelbåtar, en motorbåt och en snipa. Han visste att det krävdes en hel del för att segla så det lutade åt snipan eller motorbåten.

NADIA SATT VID köksbordet. Framför sig hade hon en kopp te och *Kvällsposten*. Hon läste att ett Boeingplan med destination Bukarest hade störtat. Planet hade fattat eld och 214 passagerare hade omkommit. Usch, vilken död, tänkte hon. Hon kom på sig själv med att hon önskade att Dimitrij varit med på planet. Men chansen var inte stor. Att han skulle ta sig tillbaka till det land som frihetsberövat honom nästan trettio år var inte att tänka på. Hon visste att Dimitrij hatade Rumänien lika mycket som hon gjorde. Hon förstod också att hon alltid skulle behöva leva i ovissheten om Dimitrij skulle dyka upp: Det var hennes öde. Allt var förutbestämt. Ord som kommit från Birgit Jörnbrandt, sierska och god vän till hennes före detta arbetskamrat på Hennes & Mauritz.

ANDERS OCH LINUS körde in i Småbåtshamnen. De skulle ta en nypa frisk luft innan de besökte Limhamns Modehus som bara låg några hundra meter därifrån. Anders tittade på sin son som ofta satt i sina tankar.

”Vad hade du tyckt om vi köpt en båt?”

Linus tittade rakt fram.

”En båt som du och jag och Mimmi kunde ha kul i”, tillade Anders och rättade till backspegeln.

”Jag saknar mamma och mormor.”

Anders bromsade in. Han stannade bilen och tittade på sin son.

”Jag vet”, sade han. ”Det gör jag också. Men vi får försöka klara oss utan dem.”

”Hur ska morfar klara sig?”

Anders stängde av motorn.

”Hur menar du då?”

Linus tittade på honom.

”Ska morfar också bli ihop med en ny kvinna?”

”Tänker du på Mimmi?”

Linus svarade inte. Anders lade sin hand på sin sons kind.

”Mimmi är bara en vän som jag tycker om. Inget annat. Och vad gäller morfar så har han säkert många kvinnliga vänner som han tycker om. Men detta betyder inte att han har någon ny kvinna.”

Linus knäppte upp sitt bälte. Anders tittade på sin son.

”För mig, morfar och Viveka, finns bara en enda människa i världen som vi bryr oss om. Och det är du. Ingen kvinna eller man kan ta din plats. Men vi alla tre måste kunna träffa nya vänner som vi sinom tid kommer att tycka om. Och det gäller dig också. Du har vänner på dagis. Och nästa år börjar du i förskoleklass och kommer få ännu fler vänner. Kompisar som kommer betyda något för dig.”

Linus tittade med stora ögonen på honom så Anders förstod att hans son begrep.

”Ska vi gå ut och titta på båtarna?”

Linus nickade.

RAFI OCH JONNA satt i bilen. De var på väg till Paris. Hem igen. Vilket på något vis kändes som en lättnad. Än hade Jonna inte sagt något om att hon var gravid. Hon hade bestämt sig för att ta bort det. Barn var inget för henne. Dessutom visste hon att Rafi aldrig skulle ta tillbaka henne om hon väntade barn med en annan man. Och hon behövde trygghet. Hennes modellkarriär var över.

Hennes bror hade inte svarat i går så hon hade fått åka till Hotel Astoria. Hon hade frågat portiern om Rafi Yadins rumsnummer, och om han visste om Rafi var på rummet. Den höviske hotelltjänstemannen hade sagt att han kunde ringa upp och framföra att "herr Yadin" hade besök. Med glimten i ögat hade Jonna framfört att hon gärna ville överraska "herr Yadin" eftersom hon var övertygad om att han skulle bli glad över att se henne. Med ett leende hade hon fått rumsnumret och när hon kommit upp och knackat på dörren och Rafi öppnat hade han blivit så glad över att se henne. Det hade inte tagit många minuter förrän de låg i sängen.

Tidigt i morse hade de lämnat hotellet. I varsin bil hade de kört raka vägen till Höllviken. Hon hade ställt Klaes bil på uppfarten och lagt OKQ8-kortet i handskfacket. Bilnycklarna hade hon lagt under krukans vid entrédörren. En plats där hon kommit överens med Klaes bror att hon skulle lägga dem. Hon visste inte om Rafi hade förändrats men hon hoppades så. Hon skulle i alla fall ge honom en chans.

LINUS OCH ANDERS stod och tittade på en segelbåt som låg i sin vagga och var till salu för 35 000 kronor.

"Vad tycker du?"

Linus hade mjuknat upp.

"Den är fin."

”Den är inte för liten?”

”Nej”, sade Linus. ”Jag tycker den är stor.”

Anders skrattade och kastade en blick bort mot snipan där en man stod. Han tyckte att det vilade något bekant över honom. Men avståndet till snipan och mannen var bortemot hundra meter så det var svårt att tyda vad det var som fick honom att kännas bekant. Kanske var det mannens hållning? Anders kunde i alla fall se att mannen hade mössa, glasögon och skägg.

”Får man lov att gå upp i båten, pappa?”

”Nja, det tror jag inte ägaren hade tyckt om. Vi får nog först ringa honom då.”

Anders lade sin hand på Linus huvud och tittade på nytt bort mot snipan. Men mannen var borta.

”Det står en stege där.”

Anders försökte se om han kunde se mannen mellan skroven.

”Pappa”, sade Linus på nytt. ”Det finns en stege där.”

Anders vände blicken mot sin son.

”Ja förlåt, en stege”, sade han. ”Men vi kan inte klättra upp i båten utan att först ha pratat med ägaren.”

”Men ring då”, sade Linus och pekade. ”Det finns ett telefonnummer där.”

På nytt svepte Anders med blicken för att se om han kunde se mannen. Men ingen syntes. Anders fick en känsla av obehag eftersom han förstod att mannen inte hade lämnat området utan med all säkerhet var kvar bakom någon av båtarna som stod i sina vaggor. Å andra sidan kan det ha varit en båtägare. Ändå var det något som sade honom att mannen inte var en van besökare här. Det verkade inte vara någon båtmänniska. Det fanns en osäkerhet i hans beteende. Som om han inte riktigt visste vart han skulle rikta blicken.

Anders satte sig på huk för att se om han kunde få syn på mannen bakom något skrov. Men det enda han såg var en gråspräcklig katt.

”Vad gör du, pappa?”

”Jag ska bara se så båtens underrede är bra”, sade han och reste sig upp och knackade lite lätt i skrovet.

”Men du tittade ju åt andra hållet?”

”Ja, jag såg en katt”, sade Anders för att inte oroa sin son.

”Snälla, pappa, vi kan väl gå in i båten?” vädjade Linus och pekade på nytt mot stegen som stod lutad mot den andra båten.

”Jag knappar in numret på mobilen så kan vi ringa båtägaren en annan dag och höra med honom om vi kan gå in i hans båt. Det kan ju också vara så att båten är låst och då kommer vi inte in i den. I stället tycker jag att vi kör till butiken och köper en röd och fin klänning till Mimmi så blir hon glad. Sist köpte hon ju en traktor till dig, så nu är det vår tur att köpa något till henne.”

Linus nickade men Anders kunde se att han var besviken.

”Okej”, sade Anders och gick fram till den andra båten och tog aluminiumstegen.

Han reste stegen mot segelbåten och vände sig om mot sin son.

”Jag klättrar in. Men är det låst i kajutan, i hytten, så kan vi inte göra något utan då måste vi först ringa ägaren och bestämma en dag med honom. Okej?”

Linus nickade och sken upp.

Anders klättrade upp.

När han lämnade stegen och klev över relingsräcket och ner i båten hörde han ett fräsande och jamande. Och då slog det honom att jamandet säkert kommit från den gråspräckliga katten. Han

hoppades att Linus inte trampat katten på svansen och katten rivit honom. Anders kände på kajutluckans hänglås, men det var låst. Han vände om, stödde sig på knä på stuvfackets lock och tittade ner och såg att stegen var borta.

”Ställ tillbaka stegen, Linus”, hojtade han irriterat och tog reflexmässigt flaskan som stod nedtryckt i en stövel, en flaska som saknade kork.

Anders ställde sig upp på stuvfackets lock och svepte med blicken. Men ingen Linus skymtades. Sekunder gick och Anders fylldes av panik och hoppade ner, trots att det var närmare tre meter.

”Aj”, utbrast han och tappade flaskan med tändvätska som rullade iväg.

Han såg att stegen låg under båten. Han reste sig upp och begrep att han stukat eller rentav brutit högerfoten.

”Linus”, ropade han och böjde sig ner och tog flaskan och stoppade den i kavajens inneficka.

Han svepte med blicken. Men ingen Linus.

”Linus”, skrek han på nytt och gick haltande mot snipan där han för några minuter sedan sett mannen.

Tankarna virvlade.

”Linus, var är du?” hojtande han igen och kunde höra hur rösten sprack.

Inte en gång till att Linus försvinner, var vad han tänkte och kände hur ängslan övergick i ilska. Han förstod varför han tyckt att det vilade något bekant över den glasögonprydde och skäggige mannen i mössa som stod vid snipan. Mannens hållning var lik Börjessons.

Anders rundade snipan. Men ingen där. På nytt svepte han med blicken men ingen människa syntes bland vaggorna. Han vände sig om och tittade bort mot sin bil. Han såg en mörk kvinna komma gående med sin hund.

”Halloj”, ropade han och viftade med handen samtidigt som han linkande gick mot sin bil och kvinnan.

Han såg att kvinnan stannade till så han ökade farten och förstod att hans fot bara var stukad. När han passerade segelbåten, som han och Linus stått och tittat på och som han varit uppe i, uppmärksammade han att stegen inte låg likadant som den gjort för några minuter sedan.

”Ursäkta”, sade han andfått och vände blicken mot kvinnan. ”Ni har inte sett en äldre man i skägg och glasögon tillsammans med en liten grabb?”

Kvinnan svarade inte. I stället räckte hon honom en tändare. Anders tittade förvånat på henne. En mörk skelögd kvinna i trettioårsåldern. Han visste inte varför han tog tändaren men han tog den.

På nytt hörde han ett jamande och vände sig om mot segelbåten. Den gråspräcklige katten satt under segelbåten och slickade sin ena tass.

”Tack”, sade han och vände sig på nytt om mot kvinnan.

Men kvinnan och hunden var borta.

Han gick mot segelbåten, vände sig om ytterligare en gång för att skåda om han kunde se kvinnan och hunden. Men inte en människa så långt ögat kunde nå. Han tittade på tändaren, drog tummen över den räfflade valsens. Han stoppade tändaren i fickan, böjde sig ner och tog stegen. Tankarna tumlade omkring i hans huvud. Kunde mannen i glasögon verkligen ha varit Börjesson?

Ännu en gång kastade han en blick mot bilen för att se om Linus satt i den, men ingen Linus. När han skulle ställa tillbaka aluminiumstegen mot den andra båten stannade han upp. Om det var Börjesson som han sett, och som tagit Linus, vilket skulle då vara det sista stället som han skulle leta på, jo i segelbåten eftersom han redan varit uppe i den?

Han vände sig om mot segelbåten. Om han placerade stegen aningen brantare än tidigare skulle den inte synas uppifrån om Börjesson nu befann sig i båten med Linus, vilket inte var allt för troligt. Ändå sade något honom att det var där han skulle leta.

Försiktigt satte han stegen mot segelbåtens skrov. Han kände efter så flaskan var rejält nedtryckt i kavajens innerficka.

Varsamt gick han upp för aluminiumstegen. Han kunde känna hur hjärtat slog allt fortare på honom. Om Börjesson var i båten och såg att han var på väg upp skulle denne mördare naturligtvis välta stegen. Och med tanke på att det skulle bli ett fall på uppemot tre meter skulle det bli förödande.

Anders stannade till, lyssnade. Men inte ett ljud hördes. Han greppade relingskanten med båda händerna och tog ytterligare ett kliv upp på stegen. Försiktigt tittade han över kanten. Det såg ut som för en stund sedan. Han bestämde sig för att gå ner igen och kastade en sista blick mot skjutluckan till kajutan. När han såg att hänslåset saknades på kajutluckan vände det sig i magen på honom.

Rädslan fyllde honom omedelbart. En rädsla som han visste inte fick ta kontroll över honom. Han kunde ringa polisen. Men det skulle ta minst tio minuter innan de var här. Och om Börjesson hade Linus och de befann sig nere i kajutan kanske det var försent.

Han tog ytterligare ett kliv upp och greppade relingsracket. Han tittade ut över den karga båtplatsen. Inte en människa skymtades.

Ljudlöst klev han över relingsracket. Det enda som kunde höras var förbipasserande bilar utifrån stora vägen. Han undrade för sig själv hur Börjesson och Linus kunde vara så tysta, om de nu befann sig i kajutan. Han kom att tänka på flaskan med etyleter som han sett i Börjessons butik 1981 och 1989. Hade Börjesson sövt Linus med eter?

Anders gick ner från stuvfackets lock. Försiktigt lyfte han på locket för att se om han kunde finna något tillhygge att använda sig av. Han tittade ner i stuvfacket. Bara några tampar.

Varsamt släppte han ner locket. Han tog upp flaskan från innerfickan och satte ner den på durken. Försiktigt lyfte han på kajutluckan samtidigt som han tog upp tändaren. I nästa ögonblick flög han bakåt med våldsamt kraft. Han slog huvudet i ena stuvfacket och allt blev suddigt. Framför sig såg han en gestalt i skägg och mössa med något ovalformat i handen. Han kände hur blodet rann längs hans ena kind.

”Är det du, Allan?” fick han fram och såg flaskan rulla iväg.

Börjesson svarade inte.

”Var har du gjort av min son?”

”Han är här”, sade Börjesson och klev upp ur kajutan med Linus i handen.

Anders kunde se sin son men aningen grumligt. Linus hade något för munnen. Vad kunde han inte se. När Börjesson släppte Linus hand såg Anders sin chans och satte hälen på flaskan och en stråle träffade Börjessons ena byxben. Börjesson vände sig om och höjde stekpannan.

”Detta ska väl få dig att ligga still.”

Anders drog tummen över den räfflade valsens på tändaren och slängde ut med armen för att nå Börjesson. När han såg att det flammade upp från Börjessons byxben släppte han tändaren och med sina sista krafter, allt han förmådde, sköt han ut benen likt en katapult och träffade Börjesson i sidan. Börjesson tappade stekpannan och föll mot öppningen men lyckades klamra sig fast för att inte falla ner i kajutan. Anders kunde se att det brann rejält i Börjessons ena byxben och förstod att det bara fanns ett enda sätt att få ner Börjesson i kajutan, vilket också skulle betyda att han själv skulle stryka med.

”Klättra ner”, fick Anders fram när han såg Linus stående på stuvfackets lock samtidigt som han själv kastade sig handlöst över Börjesson.

Anders vände sig om mot sin son. Deras blickar möttes.

”Spring till bilen”, skrek han till sin son och satte armbågen i ansiktet på Börjesson och båda föll ner i kajutan med en duns.

Börjesson försökte få bort honom, men med sina sista krafter slöt Anders sina båda armar runt Börjessons midja. Anders kunde känna hettan från elden och förstod att det börjat brinna i hans kläder också. Men inget skulle få honom att släppa. Båda skulle de brännas till döds.

Anders kunde nu inte längre känna sin kropp. Han tittade mot kojén. Det såg ut som om det satt någon där. I nästa ögonblick såg han att det var Monica i en vit klänning. Hennes ansiktsuttryck var allvarsamt för att därefter ljusna och bli glatt. Sekunden efter var hon borta.

Det sista Anders tänkte innan smärtan blev för svår var vad kvinnan i butiken hade sagt: ”Det enda som de högre makterna troligtvis skulle kunna godta som betalning för det du av ren flatthet låtit ske när du lät två liv ryckas bort skulle vara om din son tog skada eller att du själv valde att lämna jordelivet”.

LINUS VÄNDE SIG om och tittade mot båten. Pappa hade nu sonat alla de hemskheter som han i unga år åsamkat andra. Och Allan Börjessons tid var över. Linus kunde nu höra hur elden tagit fäste i båten. Han tittade sig omkring. Det var folktomt. Den enda levande varelse som kunde skymtas var den gråspräcklige katten. Det var också tid för dem.

Linus tog upp kopplet ur fickan. Han tittade på katten som genast sprang fram till honom. Han satte sig ner på huk och fäste kopplet i halsbandet. Sekunden efter transformerades han och katten.

En mörk skelögd kvinna lämnade Småbåtshamnen tillsammans med sin hund.